

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

12^ο

Αρ. 574

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Laro
ΠΟΝΔΡΑ
ΩΜΟΡΦΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικών Κατάστημα Σιδηρικών. Σχετικά πληροφορίες δίδονται εις τὰ Γραφεία μας, Λέκα 7, Αθήναι.

Λησμονήσατε τούς
ΚΑΛΟΥΣ
σέ 3 λεπτά

ΑΦΑΙΡΕΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ

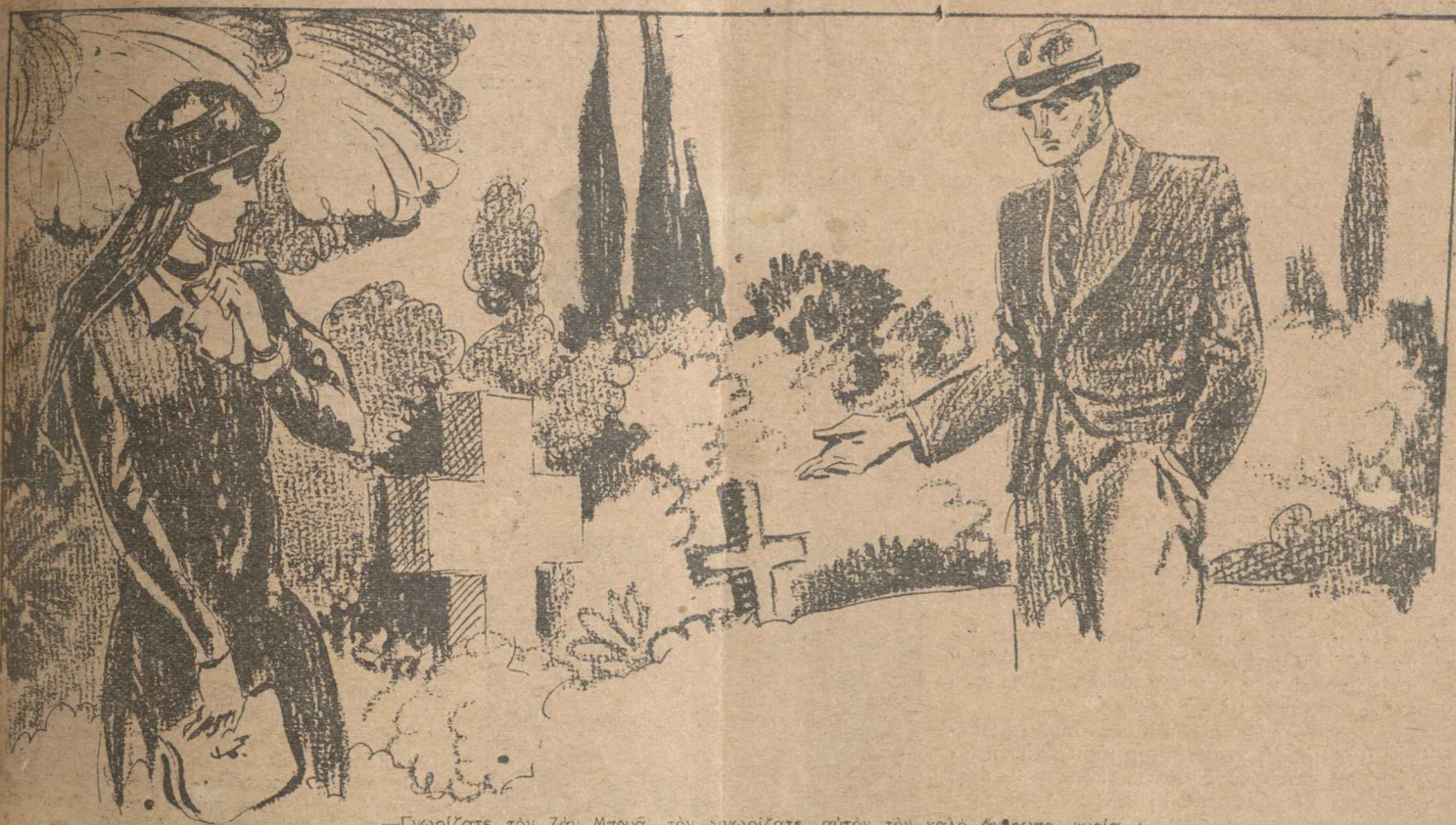
"Όταν οι κάλοι σουβρίζουν και δαγκώνουν σε βαθύ ποῦ γίνεσθε έξω φρενών από τὸ μαρτύριο, βουτήσατε τὰ καίοντα, πονεμένα πόδια σέ ζεστό νερό εἰς τὸ ὁποῖον ἔχετε προσθέσει Σαλτράτ Ροντέλλ, ὥστε νὰ ἔχη γίνῃ γαλακτώδες. Ὅποια θαυμασία ανακουφίσις διὰ μιά! Τὸ ἱσαλομένο δερμὸν μεταφέρει τὰ ἱαματικά ἄλατα βαθύως εἰς τοὺς πόρους καὶ καταπραίνει καὶ θεραπεύει τὸ δερμα καὶ τοὺς ἱστούς. Ὁ πόνος καὶ τὸ καύσιμο εξαφανίζονται. Ἡ κ. κλοφορία ἀποκαθίσταται καὶ αἰσθάνεσθε τελείαν ἀνεσίαν. Οἱ κάλοι μαλακώνουν μέχρι τῶν ριζῶν των, καὶ ἀφαιροῦνται τὴν ἐπομένην. Οἱ μύλοι-πες θεραπεύονται καὶ τὰ πηξίματα παύονται κατὰ ἓνα δόλωρο ἀριθμὸ μικρότερα. Τὰ Σαλτράτ Ροντέλλ εἶναι ἡγυημένα παντοῦ ὑπὸ τῶν φαρμακοποιῶν. Ἡ τιμὴ των εἶναι μικρά.

Διατηρεῖ τὴν ὠμορφιά
ΤΑΝΙΤ
ἔχει βάσιν τὸ Βιονάλ.
ΕΤΕΡΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΤΑΝΙΤ
ΚΡΕΜΑ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΡΟΥΖ ΡΙΜΕΛ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΣΩΚΙΑΛΙΔΗΣ
Περικλέους 31 (ἀνω πάτωμα). Ἀρ. τηλ. 24.722

SLAZENGER
ΣΤΑΔΙΟΝ 47ῃ ΔΘΗΝΑ
ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 - Ἀθήναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 2306

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΜΟΡΑΝ ΟΙ ΔΥΟ ΘΑΝΑΤΟΙ ΕΝΟΣ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Ζάν Μπουά πήρε πειὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ παρατήσῃ τὶς ἐφήμερες ἐρωτικές περιπέτειες. Εἶχε θερεθῇ νὰ λήθῃ πάντα τὰ ἴδια τρυφερά λόγια, νὰ δίδῃ ἓνα σωρὸ ὑποσχέσεις καὶ νὰ στενοχωρεῖται μετὰ τὶς ἰδιοτροπίες κάθε φίλης του. "Ἐνοιῶθε τὸν ἑαυτὸν τοῦ κουρασμένο, τὴν καρδιά του νὰ πνίγεται ἀπ' τὴ στενοχωρία καὶ ποθοῦσε νὰ κλεισθῇ στὸ σπῆτι του καὶ νὰ ἡσυχάσῃ. Τίποτε πειὰ δὲν τὸν συγκινούσε. Τώρα ἔβλεπε μετὰ τρόμου, εἰς τὴν θυσίαν τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς του, λέγοντας ἀνόητες φιλοφρονήσεις στὶς ὠμορφες γυναῖκες, ξενυχτώντας μαζί τους στὶς κοσμικὰς δεξιώσεις καὶ γράφοντας ἐρωτικά γράμματα. Γι' αὐτὸ, δὲν ἔβλεπε ἄλλη διέξοδον ἀπὸ τὴν αὐτοκτονίαν. Πλὴν δὲν ἦταν κοινὸς νὰ τινάξῃ τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα μετὰ πιστολιά, ὅπως ἓνας φτωχὸς ἐρωτευμένος. Ἡ δική του αὐτοκτονία θὰ ἦταν πολὺ πρωτότυπη. Θὰ πέθαινε εἰκονικῶς γιὰ ὅλον τὸν κόσμον. Γιὰ τοὺς φίλους του, τοὺς γνωρίμους του, γιὰ ὅλους τέλος πάντων ποὺ τὸν ἤξεραν. "Ἐπειτα θὰ ἔφευγε κρυφὰ ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ θὰ πήγαινε νὰ ζήσῃ μ' ἓνα ψεύτικο ὄνομα σ' ἓνα γραφικὸ καὶ ἡσυχὸ χωριὸ τῆς Βρεττανίας. Κλείσθη λοιπὸν δύο νύκτες στὸ γραφεῖο του, τακτοποίησε τοὺς λογαριασμούς του καὶ ἔπειτα πῆγε σ' ἓνα φίλον του συμβολαιογράφον καὶ τὸν παρακάλεσε:

—Θέλω νὰ γράψω, τοῦ εἶπε, ὅλη τὴν περιουσίαν μου σ' ἓναν αὐτῶρον τῶν παιδικῶν μου χρόνων: Τὸν κ. Ἀνρὺ Μπενιό. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ξέρω ὅτι μένει στὴ Βρεττανίαν καὶ εἶναι ἓνας πολὺ παράξενος τύπος. "Ἐχει ἀποτραπηχτῇ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ περνάει μιά ἀσκητικὴ ζωὴ.

Ὁ συμβολαιογράφος τὸν κῦττάζε κατάπληκτος καὶ νόμισε ὅτι τὸν κορόιδευε:

—Ἀσε τ' ἀστεία, καλὸν Ζάν, τοῦ εἶπε χαμογελώντας. Τί σ' ἐπείσας τώρα καὶ θές νὰ μ' ἀνακατέψῃς σ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν;

—Σοὺ μιλῶ σοβαρὰ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μπουά. "Ἐχω ἓνα παιδάκιμα ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ καιρὸ ἀκόμη. Κι' ἐπειδὴ δὲν γινέωμαι κανένα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου, θέλω ν' ἀφήσω τὴν περιουσίαν μου σ' ἓναν ἄνθρωπον, ποὺ με θεωροῦσε πραγματικὸ φίλον του.

Ὁ συμβολαιογράφος, βλέποντας τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ζάν, ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν πιστέμῃ. "Ἀνοίξε τὰ βιβλία σου, τὰ συμβουλευθήκη καὶ κατόπιν τοῦ εἶπε:

—Ἐστὼ... Θὰ κάνῃς ἓνα δωρητήριον. Θὰ τοῦ χάρισῃς δηλαδὴ τοῦ φίλου σου ὅλα τὰ υπάρχοντά σου.

—Περὶφημα! ἔκανε ὁ Μπουά. Πρέπει ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἀπ' αὐτὸν

τὸν ἄνθρωπον, δὲν πρέπει νὰ ζητηθοῦν οὔτε πιστοποιητικά. Αὐτὸ δὲν γίνεται, διαμαρτυρήθηκε ὁ συμβολαιογράφος. Τὸ δικαστήριον δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴν περιουσίαν σου στὸν πρῶτον τυχόντα, ποὺ θὰ παρουσιασθῇ καὶ θὰ πῇ ὅτι εἶναι ὁ Ἀνρὺ Μπενιό ἀπὸ τὴ Βρεττανίαν.

Ὁ Ζάν Μπουά ἔμεινε σκεπτικός. "Ἐβλεπε ὅτι τὸ σχέδιόν του ἀποτύγχανε. Εὐχαρίστησε λοιπὸν τὸ φίλον του συμβολαιογράφον καὶ ἔφυγε ἀπ' τὸ γραφεῖον τοῦ στενοχωρημένου. Καθὼς ὅμως ἐξάδιζε στὸ δρόμον, τοῦ ἦρθε μιά περίφημη ἰδέα. Θὰ πούλοσε τὸ μεγαρὸν του, θὰ ἀπέσυρε τὰ λεφτά του ἀπὸ τὴν Τράπεζαν καὶ κατόπιν θὰ τὰ ἔπαιρνε μαζί του καὶ θὰ πήγαινε νὰ ζήσῃ ἐλευθερός. Καὶ πραγματῶς, διέβωσε ὅτι εἶχε χάσει τὴν περιουσίαν του στὰ χαρτιά καὶ ὅτι γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του, ἔπρεπε νὰ τουλήσῃ τὰ πάντα. "Ἐτσι, ὅλοι οἱ φίλοι του μάθαιναν σὲ λίγο τὴν καταστροφὴν τοῦ καὶ περιμέναιν νὰ ἴδωσιν καὶ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας ὑποθέσεως.

Κι' ἀλήθεια, ὁ Ζάν Μπουά δὲν τοὺς ἔκανε καὶ πολὺ νὰ περιμένωσιν. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, πῆγε μόνος του στὸ ἐφημερίδες καὶ πληρώσε γιὰ νὰ δημοσιευθῇ τὸ νεκρῶσιμον τῆς κηδεῖας του, παρήγγειλε ἓνα πλῆθος ἀναθεσέμες, συμφώνησε σ' ἓνα γραφεῖον κηδεῶν γιὰ τὴ μεταφοράν τοῦ πτώματός του καὶ ἔπειτα μόλις ἦρθε τὸ φέρετρο, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ γραφείου, τὸ ἀνέβασε στὸ σαλόνι καὶ ἔπειτα τοῦ ἔδωξε. Κατόπιν μόνος του τὸ γέμισε μετὰ χῶμα τὸ κάρφοσε γερὰ, ἀναψε τὶς νεκρῶσιμες λαμπάδες, τοποθέτησε νύκτα τὴν ἀνθη καὶ ὑστερὰ πῆγε σ' ἓνα περίφημον κοιμητήριον τοῦ Παρισιῶ καὶ τὸν πληρώσε γενναῖα γιὰ νὰ τὸν κἀν ἐγνωρίαντο. "Ἐταί ὁ Ζάν Μπουά ἀπέκτισε ἐκείθι μαλλιά, ἓνα λεπτὸν μουστάκι, σάβανον καὶ ἄλλαξε τελείως τὴν φυσιογνωμίαν του. Κατόπιν ἐξαγορεύσε ἀπὸ τὸν μέγαρόν του καὶ ἀνακατεῦσθη μετὰ τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς φίλους του, ποὺ εἶχαν ἔρθει γιὰ νὰ τὸν συνοδεύσωσιν εἰς τὴν τελευταίαν ταῖ κακοκίαν. Ἦταν ἐκεῖ πέρα ὁ ἐξάδελός του Ἀρμάν Πλεζάντ, ποὺ αἰσῶς τὸν βοηθοῦσε καὶ τοῦ εἶνε λεφτά, ἡ ἐξάδελφός του, ποὺ πάντα ἐπίσης κατέφειναν σ' αὐτὸν γιὰ νὰ τοὺς πληρώσῃ τὶς τουαλέττες τοὺς καὶ ὅλοι οἱ φίλοι του, μετὰ τοὺς ὁποίους εἶχε ἀκορπίσει γκεντώντας πολλὰς γιλιόδες φανέλλαν. Ὅσο γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ λέγαν ὅτι τὸν λάτρευαν, καμμιὰ δὲν εἶνε ἀπῆλ, στὸ μεγαρὸν τοῦ Ὁ Ζάν Μπουά, μέρα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν λυπημένων δὴθεν συγγενῶν του, πέσας ἀπαρτήσιμος. Ὅλοι ἦσαν ἀφωσιμένοι εἰς νὰ σχολιάζωσιν τὰ ἐλαττώματά του. Πρῶτος ὁ ἐξάδελφός

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ταχυδακτυλουργός παρουσίασε τον άναπτήρα του στον Σιρρές, για να ανάψει το στριμμένο-επιτέλους-τσιγάρο του. "Επειτα, του είπε:

—Το κατάλαβες, το μάντεψα, απ' τη βραδυά ακόμη έκείνη, κατά την οποία είχατε παρευρεθεί κι' εσείς στην εξέγερση του μυστηρίου των κλειδιών, στην οποία είχα προηγή, χάριν του κ' Ινιέτ και των άστυνομικών του... Για μία στιγμή, είχατε σκύψει για να παρατηρήσετε καλύτερα την όψη, την οποία είχε κάνει η καρφίτσα στο βάθος του κουτιού... Τυχάραιά εντελώς πρόσεξα τότε, ότι στα πλευρά του φαινομενικά φαλακρού κρανίου σας, ή λιγοστές τρίχες των μαλλιών σας ήταν στη ρίζα τους δολέανθες, και λίγο πιο πάνω λευκές!

—"Αναρωτήθηκα άμέσως, για πιά λόγο βάφατε τα ξανθά μαλλιά σας... Σας έδειξα τότε με τρόπο, και για δεύτερη φορά, το εσωτερικό του κουτιού... "Εσείς σκύψατε πάλι, για να δείτε... Με δίδεν άθελο κίνημα του χεριού μου, άγγιζα το φαλακρό κρανίο σας!... Τι ένοιωσα τότε;... Δεν ένοιωσα τη λεία και γυαλιστερή επιφάνεια ενός κρανίου, πραγματικά φαλακρού, αλλά ένοιωσα κάτι το τραχύ: "Ενοιωσα την επιφάνεια ενός κρανίου τριχωτού εντελώς, αλλά ξυρισμένου τη στιγμή εκείνη σύρριζα με ευράφι... "Αρα, με τη βοήθεια ευραφίου, ή φαλακρότης σας ήταν τεχνητή... "Επίσης, βάφατε και τα υπόλοιπα στις άκρες μαλλιά του κεφαλιού σας, τα φρύδια σας και τα μουστάκια σας!... Κι' επομένως δεν είσατε ο γένους Σιμόν Έμπερτ, αλλά ένας νεαρός και ξανθός «κάποιος»!... Ποιός;...

—Θαυμάσια! δέχομαι ο Σιρρές. Είστε εξαιρετος παρατηρητής! —Μπα... Το επάγγελμά μου, βλέπετε, με συνήθισε σε κάτι τέτοια!... Ποιός λοιπόν είσαστε, αφού δεν είσατε ο Σιμόν Έμπερτ;... "Επρεπε να το βρω, και συνέχισα τις παρατηρήσεις επάνω σας... Πρόσεξα, ότι τα δόντια σας δεν ήταν πραγματικώς μαυριδερά, ούτε και χρειάζονταν διόρθωση με χρυσάφι, όπως αφήνεται να φαίνονται!... Ξέρετε τι κάνουμε εμείς, στη σκηνή του θεάτρου, όταν μας χρειάζεται ένα πρόσωπο να μοιάζει σαν σωσίας μ' ένα άλλο;... "Εκτός από άλλα πρόσθετα πράγματα, που βάζουμε στο πρόσωπο και των δυο —ίδιες μύτες, ίδια μουστάκια, κλπ. κλπ.—βάζουμε και μία ή δυο κινητές κορώνες ακριβώς στα ίδια δόντια και των δυο!...

"Η μαυρίζουμε, με κατάλληλη σκόνη, τα δόντια και των δυο!... Το ίδιο έχετε και εσείς στα δόντια σας, αν όχι για να μοιάσετε με κανέναν άλλον, τουλάχιστον να μη μοιάζετε του Σιρρές!... Οι άστυνομικοί μπορεί να γελαστούν καμιά φορά από παρόμοια τεχνάσματα... "Ενας ταχυδακτυλουργός όμως, ποτέ!... "Ήξερα λοιπόν, ότι δεν είσατε ο Σιμόν Έμπερτ... "Υποψιάζομουν άπομένως, ότι είσατε ο Ζάκ Σιρρές!... "Αλλά την άπόλυτη βεβαιότητά μου, την άπόκτησα μόλις χθές τη νύχτα... και κατά τα μεσάνυχτα!...

—Πώς θεσπισθήκατε γι' αυτό;

—Νά... αυτό το μικρό κομματάκι του ξύλου... Και θυγάζοντας απ' την τσέπη του ο Άρχων του Μυστηρίου ένα κομμάτι σπέρτου καυμένου, τδβαζε στον Σιρρές και πρόσθεσε:

—Είπε το σπέρτο, το οποίο προσποιηθήκατε ότι με τόσο δυσκολία καταρθώσατε ν' ανάψετε!... Το συμβάλεψα εγώ... "Απλή εξέτασίν του, μ' έπεισε, ότι κατά την ώρα του σκοταδισμού, προσπαθούσατε τάχα ν' ανάψετε το σπέρτο, όχι τρίβοντάς το απ' το μέρος του φωσφόρου, αλλά απ' την αντίθετη αυτή πλευρά του, ή οποία είναι καθαρό ξύλο και δεν ανάβει φυσικά... "Ιδού και τα ίχνη του τριψμάτος του επάνω στην πλευρά του κουτιού!... Και το άνωματε πραγματικά, τρίβοντάς το απ' την άκρη του φωσφόρου, μόνον άμέσως ύστερα απ' τον κρότο του περβολισμού!... Το πρόσεξα αυτό, και πείσθηκα, ότι εσείς είσατε ο Σιρρές!...

"Επακολούθησε μία στιγμή σιωπής.

—"Ολ' αυτά εινε πολύ ακριβή!... άπάντησε ο Σιρρές. Και εϊμ' εύτυχής, που είχατε σοβαρούς λόγους και δεν άποκαλύψατε την ταυτότητά μου στους άστυνομικούς.

Ο θαυματόποδς άποκρίθηκε με τόνο ξερό:

—Πράγματι... δεν άποκαλύψα τίποτε... Μά το έκανα αυτό για ένα λόγο: "Επιθυμώ, αν ή ύπόθεσις αυτή εξακολουθήσει, να μην ύπάρχη πεία άνακατεμένη ή ξανθή κυρία...

—Γιατί ή άστυνομία φαντάζεται πως ή ξανθή αυτή κυρία εϊμ' εγώ! έπρόσθεσε ή Λουκιανή. Και εινε πολύ όχληρό να παρακολουθούμαι, όπου κι' αν πάω, από δυο μυστικούς άστυνομικούς...

—Σας ζητώ μυριάκις συγγνώμην, κυρία. "Όσο για σας, κύριε, μάθετε ότι ή ύπόθεσις αυτή τελείωσε. Είχα όρεσις να έκδικηθώ για το έγκλημά τους αυτούς τους δυο άλλους που μ' έρριξαν στη ντροπή και στα μαρτύρια ενός άμετανόητου κατότεργου... Καί, χωρίς να θέλω, έκράτησα τον όρκό μου...

—Κρατήσατε χωρίς να θέλετε τον όρκό σας; Έκανε ή Λουκιανή εξαφισμένη.

—Ναί... "Αν ο Ζακινιόλ κι' ο Άνσέλμο δεν βρίσκονται πια στη ζωή, αυτό δεν όφείλεται σ' ένα διπλό φόντο, του όποιου είμαι ο δράστης... Δεν έγινε κανένας άπόλυτος φόνος... "Όχι!... Αυτό σας έκπλησσει... Τότε άκούστε...

«Κεί κάτω, στη Νέα Υόρκη, ο Ζακινιόλ μου είχε παραγγείλει να κάνω μία άπομίμηση ενός θαυμασιού κολλιέ, που άφησε σε μία πελάτιδά του, τη σύζυγο ενός πλούσιου βιομηχάνου... "Η κυρία αυτή είχε έμπιστευθή το κολλιέ της στο Ζακινιόλ, έχοντας γι' αυτό κάνει μία άπομίμηση, αλλά άπλως για να του επιφέρει μερικές τροποποιήσεις. "Επειτα από δεκαπέντε μέρες, καθώς ή έν λόγω κυρία κατέβαινε μία νύχτα απ' το ατμόκρητό της γυρίζοντας σπίτι της, έπεσε άπάνω της και γυπιάνας την την έρριξε κάτω σχεδόν άναίσθητη... "Όταν συνήλθε και την σήκωσαν ο σωφέρ της και οι διαβάτες, το κολλιέ της είχε άποτικατασταθί μ' ένα ψεύτικο. Αυτό ή κυρία το άντελήφθη έπειτα από μερικές μέρες και ύπέβαλε μήνυση... Την έπιβει και την άντικατάστασε την είχαν κάνει ο Ζακινιόλ και ο Άνσέλμο... Μά έρριξαν όλα τα όρκη σε μένα... "Ο Ζακινιόλ ίσχυομένης ότι μου είχε έμπιστευθή το κολλιέ για να το επιδιωρώ, άρχισα να κάνω μία άπομίμηση του κατέθεσε ότι έν άνθρωπο που είχα κάνει την άπομίμηση, με σκοπό ένοχο... "Ο Άνσέλμο, ο πάλι άρρίσκτηκε ότι με είχε δει να παραμονεύω, μέσα στο ύψωμα μιας πόρτας, όχι μακριά απ' τον τόπο της έπιθέσεως, και ότι είχε αλλάξει και μερικά λόγια μαζί μου, πράγμα που πολύτας ψευδές... —

—Πώς;... Τό έκαναν αυτό; Άλήθεια; μούγκρισε ο Άλφρεντ.

—Μάλιστα, τό έκαναν!... Είπαν μία τέτοια αίσχρη ψευτιά!...

Είπε ή ακριβής άλήθεια, αυτά που σας λέω!... Είχε τρυφερό! Κι' έτσι, παρ' όλο ότι το μεγαλύτερο μέρος της κοινής γνώμης στη Νέα Υόρκη ήταν υπέρ έμοι, δυστυχώς καταδικάστηκε... σε πέντε χρόνια φυλακή!... Οι άτιμοι, είχαν πλέε καλώς τη ραδιουργία τους... "Αλλωστε, μεταξύ των ένοχών απ'τήρχαν και πολλοί Άμερικανοί γερμανικής καταγωγής... οι όποιοι έθεώρησαν εύτηχη τον έαυτό τους, που μπόρεσαν να καταδικασθούν—λίγα χρόνια μετά τον πόλεμο—έναν Γάλλο!

Τους φαινόταν ότι έξεδικούντο έτσι την ήττα της πατριδας των!... Νάί, μου φαίνεται πως ξαναδένω τώρα μπροστά μου τους άστυνομικούς, όταν ήρθαν τότε να με συλλάβουν, με τα πιστόλια στα χέρια τους!... Μου φαίνεται πως άκούω άκόμα εκείνο το άπαίσιο «Επάνω τά χέρια!» που μου φώναζαν... Και τά σήκωσα ψηλά, σαν να ήμουν Μεξικανός ληστής, απ' αυτό που βλέπομε στον κινηματογράφο!... Μου πέρασαν τις χειρσπέδες στα χέρια, μ' έψαξαν, και μόλις μούδωσαν τον άπαίσιο μενο καιρό να άποναοιέθω τη Ροβέρτη μου!... Μου βόησαν...

έναν δικηγόρο, έπιθετικών, έπιτήδειον, σε πολύ καλές σχέσεις με την Κυβέρνηση και με τον Τύπο... "Εξήτασε ο καλός μου δικηγόρος «κατ' άνταποδοσία» τον Άνσέλμο και τον Ζακινιόλ... Τότε έμ' άμπελινε ήθικώς, τους έξευτέλισε, τους παρότρυνε στην κοινή γνώμη σαν δυο έλεινούς ραδιούργους... Μά... δυστυχώς... οι τύποι ήσαν επί βάρος μου!... Κι' αν εκείνοι καταδικάστηκαν γι' ήθικώς, ένω καταδικάστηκαν πραγματικά σε πέντε χρόνια κάτεργο!...

...Ξέρετε τί θα πη «πέντε χρόνια κάτεργον» σ' έναν άνθρωπο, ο όποιος μόλις εινε εξιμώμενος με τά τέσσερα άπαίσια χρόνια του πόλεμου και με τους έντεκα μήνες της αϊχμαλωσίας του σ' ένα γερμανικό στρατόπεδο αϊχμαλώτων πόλεμου Γάλλων;... Γιατί το πολεμικό, στο όποιο ύπηρετήσα, τό «Κασσάρ», είχε τορπιλλιστή απ' τους Γάλλους!

...Αν ήμουν άπό τρία χρόνια και δύο μήνες, μούδωσαν χάρη... Είχα δείξει παραδειγματική διαγωγή, και μου έπέλεξε τους ύπολοίπους είκοσιδυο μήνες!... Σ' αυτό είχε έπαισε ποτέ κι' ο άξέστατος δικηγόρός μου, ο όποιος δεν έπαισε ποτέ να ένεργη για μένα!...

...Α, τί εύτυχισμένη ήμέρα!... Δεν πίστευα στην τόσο εύτυχία!... Νόμιζα πως όνειρευόμουν, όταν άκούγα τις έπαισεις του πλήθους, που με περίμενε στην έξωπορτα της φυλακής για να μου δείξη τη συμπάθειά του!... Χάρης να καταλάβω πως, έγινα ένοχος, μου πήραν συγγνώμης ή έφημερίδες, κέρδισα άφθονα χρήματα, βρέθηκα άποκινητό!...

...Α, σε τί κατάστασι φτώχειας, βρήκα τη λατρευτή μου Ροβέρτη!... Την είχαν βοηθήσει κάπως, μερικοί άγνωστοί φίλοι, να έμεινε κοντά μου, μά έπαψε ή βοήθεια κατόπιν... Η Ροβέρτη μου άναγκάστηκε να γίνει χορεύτρια, και άπό τότε έμεινε και φημ!... Θά κέρδιζε περισσότερα χρήματα, αν έλεγε στους έμπρεσσάριους: «Ξέρετε;... Είμαι ή γυναίκα του Σιρρές, αυτού του Γάλλου, που καταδικάστηκε σε

μίσους!...

Ο άστυνομικός αρχιφύλαξ, ο όποιος με ώδηγοϋσε στη φυλακή—μετά την καταδίκη μου—μου είπε μέσα στο τραίνο αυτά τα χαμηλόφωνα λόγια: «Θά σας βγάλω τις χειροπέδες, αν μου δώσετε το λόγο σας, ότι δεν θά προσπαθήσετε να δραπέτευσετε... "Εχω πεποιθήσι άπόλυτη στο λόγο της τιμής σας!... "Ωρρίστηκα, και μούδγαλε τις χειροπέδες!... Δοκίμασα όμως, ύστερα από λίγες ώρες, μία πολύ δυσάρεστη περιπέτεια: Μερικοί άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου... Και τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στην αμμόλοφο, έβγαλα από το πορτί μου, άργάνωσαν να έλθουν οι άφωσιωμένοι φίλοι μου, άγνωστοι οι περισσότεροι σε μένα, άφωσιωμένοι όμως, γιατί είχαν άγανακτήσει απ' την άδική άπόφασι των δικαστών έναντιον μου, ώργάνωσαν τη δραπέτευσή μου...

κείνη που μου μοιάζει!...

...Χωρίς να ξέρω τι κάνω, παγωμένη κι' εγώ από φρίκη, σηκώθηκα... Της έφερα την κούκλα... Κι' εκείνη, η Κλαίρη μου, μου είπε τότε:

—Δέν κάνει να όρκίζομαστε στο Θεό, Μαγκέ μου... Θέλω όμως να είμαι ήσυχη, πώς θα μ' ακούσης σε όσα σου είπα... Όρκισού μου λοιπόν επάνω σ' αυτή την κούκλα, που μου μοιάζει... Πού τόσο μοιάζει στον μικρό σου «Ιησού»! Όρκισού πως δέν θα θλάης ποτέ σου, τον κ. ντε Νορθάυ!... Έλα, Μαγκέ μου, αν θέλεις να μὴν πεθάνω άπελπισμένη!...

...Απλώσα το χέρι μου άνατριχιασμένη κι' όρκισκα...

—Εύχαριστώ!... μου ψιθύρισε τότε κι' ακούμπησε στο ίδρωμένο κεφαλάκι της επάνω στο μαξιλάρι.

...Φαίνεται, πώς αυτό πειά περίμενε άκόμη ή μικρούλα μου, πώς περίμενε τον έπισημόν αυτόν όρκο μου, γιά ν' αφήση έλευθερία τώρα την έπιθανάτιο άγωνία της... Κ' ή φριχτή αυτή άγωνία της άρχισε άμέσως, άτελειωτή, μέ άγριο, υπόκωφο θογγυγτό καί με τά μάτια της γλαρά καί καρφωμένα στο ταβάνι...

...Σέ μία θλιακή κίνησι, άνέμισαν τά σκεπάσματα της καί τό κατηήλι έσθθησε... Καί στα πηχτά σκούτια, που μάς τριγυρίζαν, τά θογγυγτά της μικρούλας μου άκουγόντουσαν πιδ πένθιμα, καί άπαισία, πιδ φριχτά...

Κ' ή γρηά-Μαγκέ, έξαλλη, κουνούσε τά χέρια της κι' ούρλιαζε, σάν να είχε άκόμη μπρός στα μάτια της τη θλιθερή έκείνη σκηνή...

Κατατρομαγμένη, λουσμένη σε ψυχρό ιδρώτα, νοιώθοντας τά λογικά της να σαλεύουν ή Σουζέτ, έβλεπε κι' άκουγε τη γρηά στρίγγλα, ζαρωμένη σε μία γωνία. Βουδή τόση ώρα, δέν μπόρεσε ν' άνθέη άλλο-καί όδγγη-σε:

—Θεέ μου... Θεέ μου... Λύ-τρώσε με άπ' τον έφιάλτη αυτόν! Η γρηά-Μαγκέ την άκουσε. Όρμησε έξαλλη επάνω της. Έσκούψε καί τρίζοντας τά δόντια της ξεφώνισε:

—Εξ αίτιας σου πέθανε, ή μικρούλα μου!... Έπειδή έκείνος σ' αγαπούσε κ' ήθελε να σε κάνει γυναίκα του, γι' αυτό ή Κλαίρη μου παραδέχτηκε να δηλητηριαστή... Κοιμήθηκε κάτω άπ' τό χρώμα ή λατρεία μου, γιά να σου παραχωρήση τη θέση της στο κρεβάτι της!... Κι' έσύ ήρθες έδω!... Τόλμησες να ρθης στο σπíti, στο όποιο πέθανε έκείνη!... Μήπως σ' ήξερα εγώ εσένα;... Μήπως φρόντιζα καθόλου γιά σε;... Μπορούσες λοιπόν να μάς αφήσης ήσυχους, κι' έκείνη που πέθανε κι' έμένα που πρόκειται γρήγορα να πεθάνω!... Μά όχι... Δέν τό θέλησες αυτό... Έσύ, ή αίτια όλης αυτής της συμφοράς, ή συνένοχη στο έγκλημα τό άλλο, είχες καί περιέργεια... Θέλησες να δης τό μέρος, όπου έγινε αυτό τό έγκλημα, άπ' τό όποιο τόσο άφελήθηκες!...

...Ναί, τό ξέρω καλά αυτό... Διάβασα τό γράμμα τό κυρίου, δυστυχισμένη... Αύτός δέν σκεπτόταν να ρθή έδω... Φοβόταν... Έσύ όμως, έσύ ή «κυρία ντε Νορθάυ», είχες την ιδιοτροπία να δής τό σπíti στο όποιο έζησαν οί γονείς του, όπως έγραφε στο γράμμα του ο κύριος!... Δηλαδή, να δης τό σπíti, στο όποιο ο δηλητηριαστής σύζυγός σου σκότωσε την πρώτη του γυναίκα γιά τό χατήρι σου!... Κι' ήρθες!... Καί έξερεις τι άλλο τρομερό με παραξενεύει τώρα;... Τό ότι ενώ θρσσκεας έδω κι' ενώ με άκουσες που σου τά είπα όλα, δέν πέθανες όστόσο άπ' τό φόβο σου!... Μά δέν θλέπεις λοιπόν, ότι είνε τρομερό αυτό που σου συμβαίνει;... Μήπως φαντάζεσαι ότι θα θυγής ζωντανή από αυτό τό σπíti... από αυτόν τον τάφο... στον όποιο μπήκες με την ιδιοτροπία συγκίνησι μιας πονμής, ότι τό πέρασμά σου άπ' τον τόπο αυτόν της μοναξιάς μου καί της άπελπίσας μου, θα σου θυγί σε καλό!... Έναντίον έκείνου, έναντι του κακούργου συζύγου σου, δέν μπορείς να κάνω τίποτε... Όρκίστηκε γιά κείνον... Δέν όρκίστηκε όμως να λυπηθί κι' εσένα... Είσαι άλυπεράσπιστη έσύ, στο μίσος μου... Κι' έχεις όδικο έσύ, ή γυναίκα του κακούργου, να διειρεύσαι εύχάριστη φιλοξενία μέσα στον τάφο του άκάκου θύματος σου!

Η Σουζέτ άπλωσε τά χέρια της με ίκεσία καί ψιθύρισε με συντριβή:

—Δέν είμαι ένοχη εγώ... Τίποτε δέν ξέρω, από όσα συνέβησαν ως τώρα!... Ω, τί σκέπαστε λοιπόν να κάνετε, κυρία;

—Δέν ξέρω! όρυχθήκε ή γρηά-Μαγκέ. Δέν ξέρω τίποτα άκόμη!... Θα πάω να ζητήσω τη συμβουλή της μικρούλας μου,

που κοιμάται επάνω στον αώνιο ύπνο της... Κι' αν έκείνη τυχόν τό θελήση, θα σε σφάζω με εύχαρίστησι.

Η γρηά έτρεξε στο τραπέζι, άνοιξε τό συρτάρι κι' έβγαλε από κει ένα μαχαίρι. Τό άσπαλένιο λεπίδι του έλαμψε άπαισία στο κοκκινωπό φως της λάμπας.

—Βοήθειαι! ούρλιαξε έξαλλη ή Σουζέτ.

—Σώπα! φώναξε ή γρηά-Μαγκέ. Σοφ είπα, ότι κανένας δέν θάρθη να σε βοηθήση... Έλα μαζί μου... Θ' άνεθώμε επάνω!... Δέν με ρώτησες αν θα δής την πρώτη γυναίκα τό άνδρός σου; Θα την δής, λοιπόν!... Κι' άκολουθήσε με με τό καλό, άλλωστε θα σε τραβήξω άπ' τά μαλλιά επάνω!...

Τη στιγμή έκείνη, ακούστηκαν άπ' έξω δυνατοί γτύποι, θανόντουσαν πώς ήσαν πολλοί, έκείνοι που χτυπούσαν την έξώπορτα του σπιτιού.

Η γρηά-Μαγκέ κάγχασε.

—Α, α!... ξεφώνισε. Ο κ. ντε Νορθάυ έφτασε! Είνε κάτω. Χτυπάει... Θα ξυπνήσε κιόλας ολόκληρο τό χωριό!... Μά ή πόρτα είνε γερή κι' έβγαλε τον μεγάλο σύρτη!... Αυτό που πρέπει να κάνω, έγω, καρό να τό άποτελειώσω... Έλα, μικρή!...

Μά ή Σουζέτ έντρομη, άντιστεκόταν. Φώναξε. Ίκέτευε.

—Θά με άκολουθήσης! φώναξε ή γρηά-Μαγκέ.

Κι' άρπαξε τη Σουζέτ άπ' τά μαλλιά καί την τράβηξε μαζί της έξω, ενώ στο άλλο χέρι της άνέμιζε άπειλητικά τό μαχαίρι.

Την έσερνε τη φτωχή Σουζέτ σάν κατί τό άνάλαρο κι' άσημαντο, ενώ έκείνη την άκολουθούσε τρεκλίζοντας καί βογγώντας.

Διείσχισαν τον διάδρομο, άνέθηκαν τά πέτρινα σκαλοπάτια καί προχώρησαν στον μακρό σκοτεινό διάδρομο του επάνω πατώματος. Μιά πόρτα άνοιχκε εύλαθικά άπ' τό κοκκαλιάρικο χέρι της Μαγκέ, καί μπήκαν μέσα στο δωμάτιο-πασεκλήσιου, τό όποιο φωτιζόταν από μία λάμπα κρεμασμένη στην όροφή.

Μύριζε λιθάνι εκεί μέσα. Επάνω στο κρεβάτι ήσαν έαπλωμένη ή κούκλα, με τον φωτοστέφανο γύρω άπ' τό κεφάλι της καί μ' έναν σταυρό κι' έναν κλώνο βλαάν στο πλευρό της.

Η γρηά-Μαγκέ άφησε τη Σουζέτ. Καί στά χείλη της νέας φάνηκε τότε κατί, σάν έλαφρό χαμόγελο: Την άσκούφιζε άνέκφραστα τό φωτεινό καί θρησκευτικό έκείνο περίβλλον, ύστερα άπ' τον τρόπο που είχε όστόσο δοκιμάσει!

Μά ενώ άρχισε να φαστάζε-ται ότι όλα τά πρηγούμενα μαρτύριά της ήσαν ύψιστο κακό, ένα γέρι-τό χέρι της Μαγκέ-άκούμπησε άπότομο στον ώμο της. Κ' ή άγρια φωνή της άντήχησε πάλι άπειλητικά.

—Ρωτούσες αν θα δής ή γυναίκα του άνδρός σου;... έκείνη που πέθανε;... Έκείνη λαδή που σκότωσες!...

Νά την! Κότταζε την... έ, έδω, έπάνω στο κρεβάτι της, όπως τό άγαλμα του νεκρού πάνω στην ταφόπετρα του!... Μη νομίσεις όμως, ότι είνε άχη!... Όχι... Γιά μένα ζή... Ο,τι θέλεις, ότι θέλεις μέ μάτια της που δέν έχουν θλέμμα, ότι πη με τά θουβά της λη, που δέν έχουν φωνή, έγώ τό θλέπω καί τό άκούω!... Α

θ' άποφασίση τώρα καί γιά την τύχη σου... Μ' αυτό τό μαχαίρι θα σε σφάζω, αν τό θελήση ή μικρούλα μου... Θα σε σφάζω σάν τό θύμα στη θυσία... καί θα μαζέψω τό αίμα σου σ' ένα Δισκοπότηρο!...

Η τρέλλα όρμησε θίαη μέσα στο άναστατωμένο μυαλό της φτωχής Σουζέτ. Της φάνηκε, πίστεψε, ότι ίσως ή κούκλα έκείνη ζούσε... ότι κείνη θ' άποφασίσει πραγματικά γιά την τύχη της... ότι έκείνη μπορούσε να τη συγχωρήση ή να την καταδικάσει. Γι' αυτό, έξαλλη, κατάχλωμη, γονάτισε μπρός στο κρεβάτι... έσκυψε τό κεφάλι της σάν νασκυθε μπρός σε «Άγια Εκόνα»... έμπλεξε ίκετευτικά τά χέρια της... καί ψιθύρισε:

—Αχ, κυρία... έσεις ποτέ είσαστε τώρα στον όρνανό... που τόσο θασανιστήκατε σ' αυτόν τον κόσμο... σάς έκανα ποτέ μου κακό;... Έβλαψα ποτέ κανέναν εγώ;... Ω, έξεραι τίποτε γιά σάς εγώ... Αποψέ άκουσα γιά πρώτη φορά τό όνομά σας!... Πώς μπορούσα να ξέρω τά όσα συνέβησαν σάς;... Εγώ ζούσα ήσυχη, με την εξαδέλφη μου!... Ισ

κοντά στα πουλάκια καί στα λουλούδια της... Είμαστε σμένες έμεις, τότε... Όλο γελοούσαμε, καί ποτέ δέν είχαμε καί στην καρδιά μας!... Φταίω λοιπόν εγώ, αν με συ

κείνος, που τόσο σκληρός φάνηκε σε σάς!... Έκλαιγε πικρά τώρα, ή φτωχή Σουζέτ. Κοιμή ή ψυχρό παρατηρητή ή σκηνή έκείνη, είχε όμως ένα

—Εύχαριστώ! μου ψιθύρισε, κι' ακούμπησε τό κουρασμένο κεφάλι της στο μαξιλάρι.

Διάβασα τό γράμμα του κυρίου, δυστυχισμένη... Αύτός δέν σκεπτόταν να ρθή έδω... Φοβόταν... Έσύ όμως, έσύ ή «κυρία ντε Νορθάυ», είχες την ιδιοτροπία να δής τό σπíti στο όποιο έζησαν οί γονείς του, όπως έγραφε στο γράμμα του ο κύριος!... Δηλαδή, να δής τό σπíti, στο όποιο ο δηλητηριαστής σύζυγός σου σκότωσε την πρώτη του γυναίκα γιά τό χατήρι σου!... Κι' ήρθες!... Καί έξερεις τι άλλο τρομερό με παραξενεύει τώρα;... Τό ότι ενώ θρσσκεας έδω κι' ενώ με άκουσες που σου τά είπα όλα, δέν πέθανες όστόσο άπ' τό φόβο σου!... Μά δέν θλέπεις λοιπόν, ότι είνε τρομερό αυτό που σου συμβαίνει;... Μήπως φαντάζεσαι ότι θα θυγής ζωντανή από αυτό τό σπíti... από αυτόν τον τάφο... στον όποιο μπήκες με την ιδιοτροπία συγκίνησι μιας πονμής, ότι τό πέρασμά σου άπ' τον τόπο αυτόν της μοναξιάς μου καί της άπελπίσας μου, θα σου θυγί σε καλό!... Έναντίον έκείνου, έναντι του κακούργου συζύγου σου, δέν μπορείς να κάνω τίποτε... Όρκίστηκε γιά κείνον... Δέν όρκίστηκε όμως να λυπηθί κι' εσένα... Είσαι άλυπεράσπιστη έσύ, στο μίσος μου... Κι' έχεις όδικο έσύ, ή γυναίκα του κακούργου, να διειρεύσαι εύχάριστη φιλοξενία μέσα στον τάφο του άκάκου θύματος σου!

Η Σουζέτ άπλωσε τά χέρια της με ίκεσία καί ψιθύρισε με συντριβή:

—Δέν είμαι ένοχη εγώ... Τίποτε δέν ξέρω, από όσα συνέβησαν ως τώρα!... Ω, τί σκέπαστε λοιπόν να κάνετε, κυρία;

—Δέν ξέρω! όρυχθήκε ή γρηά-Μαγκέ. Δέν ξέρω τίποτα άκόμη!... Θα πάω να ζητήσω τη συμβουλή της μικρούλας μου,

...απώλειο μέσα της...

Κ' ή γονατισμένη νεαρή γυναίκα, δακρύβρεχτη, έξακολουθούσε τον ψιθύριστό καί σπαράχτικό μονόλογό της:

—Αχ, κυρία!... Πόσο υποφέρω κι' εγώ τώρα!... Είνε τρομερό να συλλογίζομαι, ότι με φίλησε έκείνος που σάς σκότωσε... Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

...Ότι μ' έοφισε στην άγκαλιά του... Ότι κοιμόμυαι πλάι του... Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα...

Από τρεις ώρες τώρα, δέν είχε κινηθή καθόλου. Ήταν πολύ θαυός ο ύπνος της... Τό μικρό κεφαλάκι της άναπαύοταν στο μαξιλάρι καί τά χαρακτηριστικά του προσώπου της ήσαν άπεργραπτης γαλήνης...

Ο Έδμος την κύτταζε άνακουφισμένος καί καθησυχασμένος άπ' τον ύπνο της έκείνον... Λημονούσε τώρα καί τις άνησυχίες καί τούς φόβους, που τόσο τον θασάνισαν ένα ολόκληρο μερόνυχτο...

Τί είχε συμβή στο σπíti του, εκεί κάτω;... Η γρηά-Μαγκέ τί είχε κάνει, τί είχε πη;...

Ασφαλώς δέν τό ήξερε αυτό ο Έδμος άκόμη... Η άγαπημένη του Σουζέτ δέν είχε έρθ εύκαιρία άκόμη-ύστερα άπ' τις τόσες λιποθυμίες της—να του τά πη...

Δέν άνησυχούσε, όμως... Τό τρομερό του μυστικό τό ήξερε—νόμιζε πώς τό ήξερε—μόνχα αυτός... Καί την τρέλλα της Μαγκέ καί τά άλλόκοτα φερόματά της, τά έξηγούσε διαφορετικά: Τά νόμιζε ως άποτελέσματα της θλψώς της, γιά τον θάνατο της λατρευτής της Κλαίρης... Εύρισκε δε φυσικό, να θθάση ή θλίψη της μέχρι τρέλλας, μέσα στη νεκρική μοναξιά καί στην άπαισία άτμοσφαίρα του σιωπηλού σπιτιού του!

Ναί, έτσι θα ήταν... Ήταν μισότρελλη πειά, ή γρηά-Μαγκέ... Είδη την καινούρια κυρία της κι' έρεθίστηκε... Κι' επάνω στην έξαψή της θα κακοποίησε καί θα τρώαζε τη Σουζέτ... Καί πιθανόν ο Έδμος, ότι ή γυναίκα του ήταν άκόμη τρομαγμένη άπ' τά εφιαλτικά φερόματα της Μαγκέ, παρηγοριόταν άνέκφραστα: Ο τρόμος της Σουζέτ, τά άπλανή θλέμματά της, ή συνεχείς λιποθυμίες της—να του τά πη...

Τώρα πειά, είχαν περάσει πολλές ώρες από τότε... Ή Σουζέτ ήταν στο ήσυχο μέγαρο της πειά, στο Παρίσι... Κοιμόταν άναπαυτικά τόσες ώρες στο κρεβάτι της... Η τρομερές έντυπώσεις της, θα είχαν σθίσει πειά άπ' τό μυαλό της... Σε λίγο θα ξυπνούσε ήσυχη... Γιά να την κάη να τά ξεγάση όλα, θάβρισκε χιλιαν ειδών διασκεδάσεις... Κ' ή λατρευτή του Σουζέτ, θα γελοούσε ήσυχη γιά τις περιπέτειές της έκείνες, τις όποιες θα νόμιζε πειά γιά μακρινούς, άόριστους εφιάλτες...

Ενά έλαφρό σπαρτάρισμα του κορμιού της στο κρεβάτι, τον ειδοποίησε ότι ή σύζυγός του θα ξυπνούσε.

Πραγματικά, ή Σουζέτ άνοιγόκλεισε δυο-τρεις φορές τά μάτια της. Γύρισε δά κι' έκεί τό θλέμμα της, φάνηκε πώς θα άποκοιμόταν πάλι. Μά ύστερα άνοιξε όριστικά τά μάτια της κι' άνακινήθηκε στο κρεβάτι.

Τό προσώπο της φανόταν γελαστό, ήσυχο. Ο Έδμος έσκυψε μέ λαχτάρα να φιλήση τά μαλλιά της. Μά έσφονά...

Η Σουζέτ, μόλις τον άντίκρυσε, πνίχτηκε πρός τά πίσω τρομαγμένη... Απαράλλαχτη σάν παιδάκι μπρός στον «μπαμπούλα»... Με τά μάτια της δάναοιχτα, γλαρά από φρίκη, με τά χαρακτηριστικά του προσώπου της άλλαγμένα, παραμορφωμένα, κούνησε τά χέρια της καί ξεφώνισε:

—Μή!... Φύγε!... Θεέ μου!... Φύγε!... Κι' ο Έδμος... κατάλαθε... Έσκυψε τό κεφάλι του... Κι' έφυγε...

Αποσύρθηκε, σέρνοντας τά δημάτά του στο ιδίότερο δωμάτιό του. Κλειδώθηκε εκεί, σάν να φοβόταν μήπως τον κυνηγήσει έκείνη που τό δέν έδω χ'νε έ τ σ... Έπεσε, σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα...

Ήταν ζαλισμένος. Ένοιαζε μολυβένια, εδάσταχτα θάρη στο κεφαλά του. Δέν μπορούσε να συγκεντρώση τις σκέψεις του... Φοβόταν... Φοβόταν τόσο!

Σιγά-σιγά, εξαθάρισε ή πρώτη καταγνιά του μυαλού του: Καί μία ιδέα κυριάρχησε τότε σ' αυτό, έπιβλητική, ολόφανερη! Η ιδέα, ότι είχε χάσει γιά πάντα τη Σουζέτ...

Ναί, δέν ύπήρχε πειά γι' αυτόν ή σύζυγός του. Την είχε χάσει γιά πάντα. Τίποτα άλλο δέν ένοιωθε τώρα, παρά ότι είχε χάσει τη Σουζέτ γιά πάντα...

(Ακολουθεί)

Κι' έρπαξε τη Σουζέτ άπ' τά μαλλιά καί την τράβηξε μαζί της, άνέμιζοντας άπειλητικά τό μαχαίρι!...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

I

Ο Έδμος ντε Νορθάυ κύτταζε τη Σουζέτ που κοιμόταν. Ύστερα άπ' την άνησυχία έπώσι της επάνω στα άπλωμένα χέρια των άνδρών έκείνων, ύστερα άπ' την ολιγόωρη άνάπαυσή της στο κρεβάτι ενός κοινοτιού έξοχικού πανδοχείου-ανάπαυσι, όμως με τά μάτια άνοιχτά σάν να κύτταζε κατί τό άγνωστο-θρσκότο, πού τόσο μέγαρο της πλατείας Μονού...

Καί μέσα στις δαντέλλες του μεγάλου κρεβατιού της—κρεβατιού που ήταν τό πυφικό της κοιμόταν τώρα ή Σουζέτ θα ήταν...

...Αποσύρθηκε, σέρνοντας τά δημάτά του στο ιδίότερο δωμάτιό του. Κλειδώθηκε εκεί, σάν να φοβόταν μήπως τον κυνηγήσει έκείνη που τό δέν έδω χ'νε έ τ σ... Έπεσε, σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα...

Ήταν ζαλισμένος. Ένοιαζε μολυβένια, εδάσταχτα θάρη στο κεφαλά του. Δέν μπορούσε να συγκεντρώση τις σκέψεις του... Φοβόταν... Φοβόταν τόσο!

Σιγά-σιγά, εξαθάρισε ή πρώτη καταγνιά του μυαλού του: Καί μία ιδέα κυριάρχησε τότε σ' αυτό, έπιβλητική, ολόφανερη! Η ιδέα, ότι είχε χάσει γιά πάντα τη Σουζέτ...

Ναί, δέν ύπήρχε πειά γι' αυτόν ή σύζυγός του. Την είχε χάσει γιά πάντα. Τίποτα άλλο δέν ένοιωθε τώρα, παρά ότι είχε χάσει τη Σουζέτ γιά πάντα...

(Ακολουθεί)

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην εποχή του παντοδύναμου καρδινάλιου Ρισιέλι. Ο Ρισιέλι αγαπά τη βασιλίσσα της Γαλλίας και κάνει την απειθαρχία να της στείλει ένα ερωτικό γράμμα με τον κατ'όνομα του, τον καπουκινό καλόγερο Κορινιάν. Τον ίδιο καιρό φτάνουν στο Παρίσι δυο ακόμη ήρωες της ιστορίας αυτής: Η Άννα, ντε Λεσπάρ, η πανέμορφη και άτρωτη, που ποθεί να εκδικηθεί τον Ρισιέλι γιατί δολοφόνησε τη μητέρα της, κι ο βαρώνος ντε Σαμπριάκ, τρομερός ξιφομάχος, πουρχεται να αναλάβει την τιμή του Ρισιέλι. Τρία όμως ακόμη πρόσωπα λαβαίνουν συγχρόνως ενεργό μέρος στην ιστορία αυτή. Ο καθηγητής της ξιφομαχίας, νεαρός αλλά και τρομερός Τραγκαβέλ, ο βοηθός του Μονταριέλ κι ο κόμης ντε Μπλουβ, φίλος του αφοσιωμένου. Ο Τραγκαβέλ, που κάποτε πλάι στο μέγαρο που κρύβεται η Άννα, την βλέπει, την ερωτεύεται τρελά και την σώζει μάλιστα από τον Σαμπριάκ, ο οποίος τον καλεί σε μονομαχία. Στο μεταξύ αυτό ο Κορινιάν ηγαίνει το ερωτικό γράμμα του Ρισιέλι στη Βασίλισσα. Στο δρόμο η Άννα κι οι τέσσερες συντροφοί της ρίχνονται να του το πάρουν. Ο Κορινιάν εφευρίσκει άγρια και τρέχουν να τον βοηθήσουν — μην ξέροντας τι τρέχει — ο Μπλουβ κι ο Μονταριέλ, που περνούσαν τυχαίως εκεί κοντά. Ξιφομαχούν με τους συντροφούς της Άννας, τους νικούν κι ο Κορινιάν γλιτώνει. Άλλα έχει χάσει την επιστολή του Ρισιέλι. Ποιος την πήρε; Ο Κορινιάν άκουσε να αναφέρεται το όνομα Τραγκαβέλ. Άρα αυτός πήρε την επιστολή. Τρέχει και το αναφέρει τρέμοντας στον Ρισιέλι, ο οποίος καλεί σε μέσους των άνακτι. Ο άνακτις έρευνά στην Ακαδημία του ξιφομάχου, μα δεν βρίσκει τίποτα. Πηγαίνει τότε στη Βασίλισσα, όπου έχει κλειστή ο Τραγκαβέλ, συλλογίζεται από δραματικές συνθήκες, ο Κορινιάν και του ζητάει την επιστολή, απειλώντας τον να τον σκοτώσει. Μα ο Τραγκαβέλ προλαβαίνει και τον άρπάζει από τον λαιμό, τον ρίχνει κάτω αναίσθητο, σφραγίζει τα ράσα του και το σκάει. Μα το άμει το Κορινιάν, που στέκει απ' έξω, τον μεταφέρει κλειδωμένο στο μοναστήρι, όπου γίνεται ήρωας νέων δραματικών έπεισοδίων...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Διάβολο! σκέφτηκε ο Τραγκαβέλ άμέσως. Μεγάλη φασαρία γίνεται, μου φαίνεται!... Άς το βάλω στα πόδια, μήπως κι' αφήσω δώ μέσα για πάντα, τὰ δύστυχα κόκκαλά μου!

Με δυο-τρία πηδήματα ξανακαρφάωσε πάλι την περιστερική σκάλα και μπήκε πάνω στα παρεκκλήσιο, στο οποίο θρισκόταν πριν...

Αντίκρισε τότε εκεί καμιά ογδονταριά καλογήρους, άπαισους μέσα στα μαύρα ράσα των, οι οποίοι έτρεχαν κατεπάνω του ξεφωνίζοντας:

—Θάνατος!... Θάνατος στον Ιερόσυλο!... Σκοτώστε τον!...

Άς αφήσουμε μια στιγμή τον Τραγκαβέλ, να τὰ «θγάλη πέρα» με τους καλογήρους. Κι' άς γυρίσουμε πίσω στη Βασίλισσα, όπου αφήσαμε τον άδελφό Κορινιάν.

Ο ξιφομάχος του είχε σφίξει το λαρύγγι πολύ-πολύ άσχημα. Ο καπουκίνος κατάσκοπος όμως, ήταν απ' τις ύπαρξεις εκείνες, τις οποίες πρέπει να σκοτώσει κανένας έφτά φορές, για να είναι σίγουρος πως θύγηκε ή ψυχή τους...

Πολλές ώρες λοιπόν πέρασαν απ' τη στιγμή εκείνη, κατά την οποία έαπλώθηκε κάτω άναίσθητος ο Κορινιάν. Καί κατά το διάστημα αυτό, δεν έδωσε κανένα σημείο ζωής.

Τέλος, η άκρα άκινησία άρχισε-φαίνεται—να γίνεται ένοχλητική στο λειψανο έκείνο. Αδιόρατα, ελαφρά σκιήματα, στην άρχη, φάνηκαν να τὸ ζωογονούν. Τὸ πρόσωπό του άλλαζε διάφορα χρώματα. Κι' άξαφνα, ο άδελφός Κορινιάν φταρνίστηκε!

Ξαναφταρνίστηκε, σὲ λίγο... Άρχισε ν' άναπνέει... Κούνησε τὰ χέρια του... Έπειτα τὰ πόδια του... Άνακάθησε ύστερα με δυσκολία... Καί φταρνίστηκε άλλες τρεις φορές, συνέχεια...

—Διάβολο! ψιθύρισε. Που τὸ άρπαξα αυτό τὸ ενοχλητικό συνάχι;

Τὰ μυοκλισίμια θούλα μάτια του άνοιξαν. Κ' είδε ξαφνικά δι τὸ σκοτόταν στὸ κελλί μιὰς φυλακῆς καί τρώμας. Σχεδόν άμέσως, λειτούργησε καί τὸ μνημονικό του. Έθγαλε ένον λυσσασμένο γροῦλισμό κι' ώρμησε πρὸς τὴν κλειστή πύρτα. Η κοκκαλάκη γροθιά του άνοιξε νὰ τὴν χτυπήσάν σφοδρ. Καί συγχρόνως, ξεφώνιζε. Δηλαδή γρόλλιζε ἀπὸ λύσσα:

—Άνοιχτε!... Άνοιχτε, καταραμένοι!... Σκύλοι τῆς Κολάσεως!... Όρνεα τῶν Σοδόμων!...

—Κάποιος τὸ φώναζε τότε ἀπ' έξω:

—Καλά ντε!... Θά σοῦ άνοιέουν κι' έννοιια σου...

Θά σοῦ άνοιέουν καταραμένη ξιφομάχε, πὸ γρηγορώτερα ἀπ' δὸο φαντάζεσαι!... Καί θά σὲ πάνε τότε, ἴσα σὴν κρεμάλα!

Ο άδελφός Κορινιάν γνώρισε τὴ φωνὴ αὐτῆ. Κι' έντροπος, ούρλιαξε:

—Ρασκάς!... Εἴμ' ἐγὼ, ὁ Κορινιάν!

Ήταν πραγματικά ὁ Ρασκάς. Ο καρδινάλιος,

θλέποντας ὅτι άργούσε νὰ έπιστρέψῃ ὁ πάτερ-Ἰωσήφ-ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναθέσει στὸν τιμωρημένο Κορινιάν τὴν γνωστὴ μας ἀποστολή του—έστειλε τὸν Ρασκάς στὴ Βασίλισσα. Ὁ Ρασκάς εἶχε ἀποκαλύψει ἐντωμεταξύ πὸς εἶχε κρύψει τὴν τρομερὴ ἐπιστολή, ὁ Ρασκάς εἶχε διαταγῇ νὰ τὸν κρεμάσει άμέσως. Ἀλλά κι' ἂν δὲν εἶχε ἀποκαλύψει τίποτε, πάλι θὰ τὸν κρεμούσαν!

Εφευρισκόμενος λοιπὸν ὁ Ρασκάς με τὴν έγγραφὴ αὐτὴ πληροφορησάμενος, ἦρθε στὴ Βασίλισσα. Ο δεσποφύλας τὸν πληροφορήσε, ὅτι ὁ Κορινιάν εἶχε φύγει ἀπὸ ὄρες γιὰ τὸ μοναστήρι, μπαίνοντας στὴν Ἱδιαίμεα, ἡ ὁποία τὸν εἶχε μεταφέρει. Κι' ὅτι ὁ φυλακισμένος Τραγκαβέλ, ὀρισκόταν ἀκόμη κλειδωμένος στὸ κελλί του...

Ο Ρασκάς παρουσίασε στὸν διοικητὴ τῆς Βασίλλης τὴν έγγραφὸ διαταγὴ τοῦ καρδινάλιου, γιὰ τὸν άμεσο καί μυστικὸ ἀπαγχονισμό τοῦ Τραγκαβέλ. Ο διοικητὴς διέταξε τότε τὸ γρηγόριο στήσιμο τῆς ἀγχόνης, στὴν αὐτὴ τοῦ φρουρίου. Κι' ὁ Ρασκάς, χαρούμενος γιὰ τὴν ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή του, ὡδήγηθηκε στὸ κελλί γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸν μελλοθάνατο ξιφομάχο.

Φανταστήτε τώρα τὴν κατάπληξί του, ὅταν άκουσε ἀπὸ μέσα τὴ φωνὴ τοῦ Κορινιάν!

Μυρίστηκε άμέσως ὁ παμπόνηρος, τί εἶχε συμβῇ. Ἀπομάκρυνε λοιπὸν με μιὰ ἐπιθετικὴ χειρονομία τοὺς φρουροὺς καί τὸν δεσποφύλακα πὸς εἶχε μαζί του. Καί με τὴν γλυκύτερη φωνὴ τοῦ κόσμου, εἶπε στὸν κλειδωμένο ἀν' ἐζήλ του, πλησιάζοντας πρὸς τὴν πύρτα:

—Άδελφέ μου Κορινιάν, τί άκούω ;... Σείς λοιπὸν εἰσεῖς αὐτοῦ μέσα;

—Εγὼ σωστός, σωστότατος, πολυαγαπημένο μου Ρασκά!

μούγκρισε ὁ Κορινιάν ἀπὸ μέσα. Ὁνοῖξέ μου λοιπὸν, γιὰ τὸ νομα τοῦ Θεοῦ!...

—Δύναμαι όμως νὰ σὰς ρωτήσω προηγουμένως, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Σατανά, τί διάβολο κάνετε αὐτοῦ μέσα; Ξανάπε μελοτάλαχτα ὁ Ρασκάς.

—Άχ, ἀδελφέ μου! παραπονέθηκε ὁ ἄλλος. Μ' ἐπινέει ἀπλοῦστα ὁ Τραγκαβέλ!... Πῶς ;... Τί άκούω ;... Γελᾷτε λοιπὸν, ἀδελφέ μου, με τὸ παραπαικτικό μου πάθημα;

—Όχι! σάρκασε ὁ Ρασκάς. Ἰσα-ἴσα, κλαῖω καί θρηνῶ, ἀδελφέ μου!...

—Σὰς ἱκετεύω όμως, ἐξακολουθήστε καί παρακατῶ, γιὰ νὰ φωτιστῶ περὶ τοῦ τί σὰς συνέβη!...

—Τί νὰ ἐξακολουθῶ, ἀδελφέ μου ;... Νά, δὲν ὄρισκα πούθεν τὰ ράσα μου, τὸση ὥρα πού ψάχνω... Καί θγάτῶ τὸ συμπτέρημα, ὅτι ἐκείνος ὁ άχρεῖος τὸλμησε νὰ τὰ φορέσῃ... Καί μεταμορφωμένος ἔτσι ἱερόσυλος, θά κατώρθωσε νὰ δραπέτευσῃ. Θά τὸν νομίσαν γιὰ μένα, οἱ δεσποφύλακες!... Μά... Πῶς ;... Έξακολουθεῖτε λοιπὸν νὰ γελᾷτε, ἀδελφέ μου Ρασκά!

—Μά τὴν πίστι μου, κλαῖω, ἀδελφέ μου Κορινιάν!

—Κλαῖω... Χί... χί... χί!... χαγάνας ἀπ' ἔξω ὁ Ρασκάς. Σοῦ δοκιζῶμαι, ὅτι κλαῖω... Τὰ δάκρυά μου τρέχουν άφθονά!... Ποτάμι!... Χί... χί... χί!...

Καί πραγματικῶς, ἔκλαιγε ὁ Ρασκάς!... Τὰ πάθηματά του ἀντιζήλου του εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ἀγνῶτα τὴν ψυχὴ του!... Καί ἡ κοικμικὴ ἰδέα τοῦ παροφορεμένου Τραγκαβέλ, ὁ ὁποῖος δραπέτευσε κάτω ἀπ' τὴ μύτη ὄλων ἐκείνων τῶν ευφυλοπολιτῶν, τοῦ προεζοῦσε μιὰ τρελλὴ εἰδυμία!

Εκείνο όμως, τὸ ὁποῖο μενάλωνε στὸ ἔπακρο τὴν ἀγαλλίασι τοῦ Ρασκάς, ἦταν τὸ ἔξῃ: Ὅτι ἔλα στὴν αὐτὴ τοῦ φρουρίου ὄψηχε στήμενὴ μιὰ ἀγκύνη... Κι' ἔπρεπε νὰ γρηγορήσῃ ὅτι ὁποῖο σὸν ὀπότε ἡ ἀγκύνη ἐκείνη!

Ο Ρασκάς, ὅσο τὸ σκεπτόταν αὐτὸ, γορηπιδόσε σάν μανιακός. Κι' ὁ Κορινιάν ἱκέτευε ἀπὸ μέσα:

—Γιὰ τὴν ἀγάπὴ τοῦ Ὑψίστου, άνοιέε μου ἐπιτέλους, φιλιτάτε μου!... Εἶνε νὰ γελᾷς ἔτσι, με τὰ τραγικά πάθηματά τοῦ φίλου σου;

—Χι... Σείρεις κάτι, Κορινιάν;

—Εἶνε ἡ κρεμάλα εἶνε στήμενὴ κι' ἔτοιμη!...

—Εἶτοιμη ἡ κρεμάλα ;... Καί τί τὴν κἀνουμε τὴν κρεμάλα τώρα, μιὰ καί μὰς ἔφυγε ὁ καταργήρης ;... Αἰσθῆτε λοιπὸν, πρὸς Θεοῦ, τὰ γέλια σὰς, ἡ ἔστω καί τὰ κλάμματα σὰς, ἀδελφέ μου Ρασκάς... Κι' άνοιέτε μου, τελοσπάντων!...

—Όχι!... Όχι!... Κορινιάν μου, πρέπει νὰ κλάψω ὡσπου νὰ χορτάσω!...

Ο Κορινιάν άκουσε πιά. Ο αἰματηρὸς σαρκασμός τοῦ μισητοῦ ἀντιζήλου του, τὸν εἶχε κάνει ἔξω

αὐτὸν. Ούρλιαξε:

—Άπὸ λὲς ὅτι κλαῖς, γιὰ ποῖο λόγο κλαῖς, ὅρε παλῆαν- ὅποτε;

—Άχ! στέναξε ὁ Ρασκάς σπαραξικάρδια. Δὲν έννοιετε λοιπὸν, γιὰ ποῖον λόγο κλαῖω ;... Γιὰ ποῖο λόγο θρηνῶ ;... Άχ, ὅτι προέκυψε νὰ χάσω διὰ παντός τὸν καλύτερό μου φίλο!...

—Εἰ... Τί; φώναξε ἀπὸ μέσα ἀνήσυχος ὁ Κορινιάν. Νὰ με πῆρε γιὰ πάντα, εἶπες; Τί σημαίνουν αὐτά, Ρασκάς;

—Άχ, σημαίνουν ὅτι... Διστάζω νὰ στὸ πῶ!... Εἶνε τόσο θλιβερό!... Ραγίζει ἡ ψυχὴ μου... Τέλος, ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται! Ἀπὸ ὑπάρχει στήμενὴ κι' ἔτοιμη μιὰ κρεμάλα, χρειάζεται βέβαια καί κάποιος γιὰ κρέμασμα!...

—Πῶς ;... Τολμᾷς, άχρεῖε; θρυχήθηκε ἀπὸ μέσα ὁ Κορινιάν, κλαίμενος ἀπὸ λύσσα.

—Κι' ἀπὸ ὁ φυλακισμένος ἔφυγε, άχ!... ἀλλοίμονο, ἀδελφέ μου Κορινιάν... πρέπει νὰ κρεμάσω ἔσας αὐτοστιγμει!... σύμμακά με τὰς διαταγὰς τοῦ ἐκλαμπροτάτου!...

Τὰ μαλλιά τοῦ Κορινιάν σηκώθηκαν ὀρθὰ ἀπὸ φρίκη. Γονάτισε, παρατάθηκε μᾶλλον στὸ πάτωμα, κι' άρχισε—πραγματικὰ—νὰ κλαίει.

—Πρὸς! εἶπε ὁ Ρασκάς, άνοιόντας τὴν πύρτα τοῦ κελλιῶ. ἔλαστε τὸν αἰκίνο αὐτόν!

Ο φρουρὸς πλησίασαν, συμμαζεύσαν τὸ ἡθικό ἐκείνο ράκος, καί λεγάνταν Κορινιάν, καί τὸν τράβηξαν ἔξω στὴν αὐλή.

Ήταν σκοτάδι ἐκεῖ. Δυο-τρεις δαυλοὶ άναμμένοι, φώτιζαν τὴν αὐτὴ καί τρεμουλιαστὰ τὴν άπαισιὰ σιλουέττα τῆς ἀγκόνης.

—Τρήγορα! φώναξε διαρκῶς ὁ Ρασκάς. Νὰ κρεμαστῇ γρήγορα ὁ ὄλος αὐτός.

Ο ἀπαγχονιστὸς ἔπρεπε νὰ γύνη μυστικός καί ταχύς. Ήταν ἀπὸ τὴν διαταγὴ. Τὰ ὀρισμένα γιὰ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι πρόσταξαν ἦσαν παρόντα: Ο διοικητὴς τῆς Βασίλλης, μερικοὶ δεσποφύλακες καί δώδεκα φρουροί.

Ο διοικητὴς ἔγνεψε στὸ ἡμέο.

Εἰσέως ἔκρινε στὸν μολοιπό- ὄνο Κορινιάν, καί τὸν πέρασε στὸ δάχτυλο τοῦ σκονιοῦ στὸ λαιμό κι' ὁ Ρασκάς, φοβισμένος πρὸς συνέβη ἐντωμεταξύ ὁ Κορινιάν, φώναξε θιαστικά:

—Τρήγορα!... Μά γρήγορα, Κορινιάν!... Κρεμάστε τὸν!...

Δυστυχῶς, μὲν έννοιωσε τὴν άπαισιὰ ἐπαρτὸ τοῦ σκονιοῦ στὸ λαιμό του ὁ Κορινιάν, τινάχτηκε ἀπὸ τὴ μάτια του... Εἶδε πῶς του... Κι' ἔμπηξε ἕνα παρρησιόμειο οὐράσιμα άγωνίας, φωνάζοντας:

—Χι... χι... Δὲν λέει γιὰ τὴν διαταγὴ ;... Δὲν εἶνε δύναται νὰ διέταξε γιὰ μένα ὁ κύριός μου... Διέταξε γιὰ τὸν Τραγκαβέλ... Εκείνος ἦταν ὁ φυλακισμένος κι' ὅχι ἐγὼ ὁ καπουκίνος Κορινιάν!...

—Εἰ... Μιὰ στιγμή!... φώναξε πρὸς τὸν διοικητὴ τῆς Βασίλλης, ὁ βοηθὸς τῆς Βασίλλης,

—Εἶσαι ὁ ἀδελφός Κορινιάν! ἔξακολουθοῦσε νὰ φωνάζει ἔξω ὁ καπουκίνος. Τὴν κατάρα μου νάχετε ὄλοι σὰς!... Σὰς ὀρκίζομαι ὄλοι!

Ο διοικητὴς, ταραμένος τώρα, πλησίασε. Ὁ ἀναγνώρισε τὸν ἀδελφὸ Κορινιάν. Ἀκολουθῶσε μιὰ σύντομη ἐξήγησις. Κι' ἔγινε ὡς μάλιστα, ὅτι ὁ Τραγκαβέλ δραπέτευσε ἀπ' τὸ κελλί του. Ὁ διοικητὴς τῆς Βασίλλης χλώμιασε: Πρῶτα, γιὰτὶ κόντεψε νὰ κρεμαστῇ ἕνας άθώος, Κ' ύστερα, γιὰτὶ δραπέτευσε ἕνας τὸς ἐκτελεσθέντος φυλακισμένος, γιὰ τὸν ὁποῖο ένδιαφερόταν προσηγορικῶς ὁ ἴδιος ὁ πανίσχυρος πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας: Ο καρδινάλιος Ρισιέλι!

Ο Κορινιάν ἐντωμεταξύ, ἔξακολουθοῦσε νὰ φωνάζει... "Ελεῖτε, ἔλεγε αὐτὸς πὸς θρισκόταν τώρα ὁ Τραγκαβέλ... Κι' ἔπρεπε πᾶς θὰ τὸν ἔβρενε ὁ ἴδιος σὲ λιγάκι, κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο τῆς κρεμάλας. Ο διοικητὴς φοβήθηκε γιὰ τὴ θέσι του. ἔπρεπε νὰ λύσουν τὸν Κορινιάν καί νὰ τοῦ γιάλουν τὸν ὀρόγχο τοῦ λαιμοῦ του.

Τὸν στάθηκε ὀρθὸς ὁ καπουκίνος, λαχανιασμένος ἀκόμη ἀπ' τὸν ἔπακρο τοῦ Ρασκάς ἔτρεξε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ. Τὸν κατελάσε κι' ἔλεγε:

—Κι' ἐλπίχαι!... Ὡστε δὲν ἦσαν λοιπὸν ὁ Τραγκαβέλ, ὁ ἀδελφός μου... Ὡστε κόντεψαμε λοιπὸν νὰ σὲ κρεμάσουμε ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου!...

—Ὡ, σάθηκες τώρα!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

—Ναί!... Ὁνοῖξες ἔξω ἀπὸ τὸν δάκτυλό σου τὸν Ὑψίστου!

Ο Ρασκάς τινάχτηκε ζαλισμένος τρία μέτρα μακριά. Ἡ μύτη του ἔτρεξε αἷμα. Ἐκανε νὰ φύσῃ κι' ἀπ' τὸ στόμα του θύγηκε πάλι αἷμα, συντροφευμένο ὅμως κι' ἀπὸ δυὸ σπασμένα δόντια!...

Μὰ κανένας δὲν τοῦδωσε ἰδιαίτερη προσοχή...

Μόλις ὁ ἀδελφός Κορινιάν ἐκδικήθηκε τὸν ἀντιζήλὸ του, ἔλαβε λίγα λόγια με τὸν διοικητὴ τῆς Βασίλλης καί θύγηκε ἐλεύθερος στὸ δρόμο. Ὁνοῖξε τότε τὸν πελώριο διασπῆτ τῶν σκελῶν του καί τράβηξε κατὰ τὸ μοναστήρι τῶν Καπουκίνων, διασχίζοντας ἀστραπιαία τὴν ἀπόστασι πὸς τὸν χώρι

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όταν έφτασαν έξω από το δωμάτιο της Αύγης και της ντόνας Κρούζ, η Μαρκίτα είπε:

—Σταθήτε εδώ! Θά πάω εγώ πρώτη μέσα για να προδιαθέσω τη δεσποινίδα Αύγη... Είναι τόσο αδύνατη, ώστε κι' η μεγάλη της ευτυχία μπορεί να της κάνει κακό...

Κι' ενώ ο Λαγκαρντέρ και οι άλλοι παραμέριζαν στο μισοσκόταδο του διαδρόμου, η Μαρκίτα άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Μόλις την είδαν η Αύγη κι' η ντόνα Κρούζ, πετάχτηκαν από το κρεβάτι, όπου καθόντουσαν άγκυλωμένες. Κοιμιά φωνή δεν βγήκε από τα χείλη τους, μα τα βλέμματά τους τη ρωτούσαν με μι' απερίγραπτη αγωνία.

Μα και τα βλέμματα της Μαρκίτας, που θάμπαν από χαρά τους έδιναν την τόσο ποθητή απάντηση.

—Είπ' εδώ; τραύλισε τέλος η Αύγη, που έμοιαζε μ' ένα ασπίλο κρίνο, πάλλευκη καθώς ήταν από την συγκίνησή της...

Η Μαρκίτα τότε γύρισε το κεφάλι της προς την πόρτα και της απάντησε:

—Μπορείτε να τον φωνάξετε!

—Πολυαγαπημένο μου Έρρικ! φώναξε η Αύγη.

Την ίδια στιγμή, ο Λαγκαρντέρ παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της πόρτας:

—Είμ' εδώ, πολυαγαπημένη μου! είπε.

Και άνοιξε την άγκαλιά, μέσα στην οποία δέχτηκε λιπόθυμη την Αύγη.

Συγχρόνως η ντόνα Κρούζ έπεφτε στην άγκαλιά του μαρκήσιου ντε Σαβερνύ.

Η Μαρκίτα χαμογελούσε μπροστά σ' αυτή τη μεγάλη ευτυχία, η οποία ήταν έργο δικό της.

Μέσα στο μεγάλο σαλόνι του πύργου του Πενία, το οποίο ο ντόν Πέντρο είχε φωταγωγήσει, όλοι οι ήρωές μας βρισκόντουσαν τώρα συγκεντρωμένοι κοντά στη φωτιά του τζακιού.

Σ' ένα μικρό καναπέ καθόταν ο Λαγκαρντέρ, ο οποίος ξεσφίγγε στην άγκαλιά του σαν ένα μικρό πληγωμένο πουλάκι την Αύγη. Πιο πέρα, σ' έναν άλλο καναπέ, ο Σαβερνύ κι' η ντόνα Κρούζ φλυαρούσαν. Ο ντόν Πέντρο κι' η κόρη του βρισκόντουσαν σ' ένα σοφά, ενώ ο Κοκαρντάς, ο Πασπουάλ κι' ο Άντωνης Λαχό, καθισμένοι σ' ένα τραπέζι, άδειαζαν μερικές μπουτίλιες παλιού κρασιού.

Κανείς δεν σκεφτότανε πια να κοιμηθώ. Όλοι τους εκεί μέσα ήταν ευτυχισμένοι. Κι' αυτός ο ντόν Πέντρο, μπρός στην ευτυχία των άλλων, ξεχνούσε τις δικές του δυστυχίες.

Ο Λαγκαρντέρ, ο οποίος είχε μάθει εντωμεταξύ όλη του την ιστορία γύρισε σ' ένα στιγμή και το είπε:

—Εξογάτατε, θάρηθε και σεις στη Γαλλία μαζί μας. Ο αντίπαλος θα σας τιμήσει χωρίς άλλο, όπως αξίζει στη θέση σας...

—Ω! Αυτό δεν μπορώ να το κάνω σήμερα... Η Γαλλία βρίσκεται σ' ένα πόλεμο με τη Γαλλία κι' οι έθνοί μου θα βρουν ευκαιρία να με κατηγορήσουν ότι προσδίδω την πατρίδα μου... Αργότερα, όταν κλείσει η ειρήνη και ζω άκονια, ελπίζω ότι θα μπορούσα ναρθώ να σας χαιρετήσω στο Παρίσι, αγαπητοί μου φίλοι...

Εκείνη τη στιγμή, καλπασμός αλόγων ακούστηκε έξω από το σπίτι, εισέδο του πύργου κι' ά-

μέσως κατόπιν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του.

Ο Λαγκαρντέρ πετάχτηκε άμέσως επάνω κι' έφερε το χέρι του στο σπαθί του. Οι φίλοι του τον μίμησαν.

—Ποιός μπορεί να είναι τάχα τέτοια ώρα; ρώτησε ο Άντωνης Πηγαίνω να δω!

Ο Σαβερνύ, οι δυο παλληκαράδες μας, ο Άντωνης Λαχό κι' ο ντόν Πέντρο τον άκολουθήσαν.

Όταν έφτασαν κάτω, ο Λαγκαρντέρ φώναξε, χωρίς να φέρει την πόρτα:

—Ποιός είναι;

—Αγγελιοφόρος της Α. Μ. του Βασιλέως της Ισπανίας! άπάντησε μία φωνή απ' έξω.

Ο ντόν Πέντρο τότε προχώρησε προς την πόρτα και, καθώς την άνοιγε, έλεγε:

—Τι να με θέλουν τάχα; Μήπως έρχονται να με συλλάβουν;

Μα όταν η πόρτα άνοιξε, ένας λαμπροστέλιος ελπίτης άκολουθούμενος από αξιωματικούς και ύπηρέτες, προηγούμενος από τον Λαγκαρντέρ, μπήκε μέσα και χαιρετώντας με μι' αβυσσική υπόκληση, είπε, απευθυνόμενος προς τον ντόν Πέντρο:

—Χαίρε έρχομαι! Ο βασιλεύς μας και κύριος σας στέλλει τους χαιρετισμούς του και σας προσκαλεί να ξαναγυρίσετε κοντά του στη Μαδρίτη, όπου θα σας επιστραφούν όλα τα αγαθά σας...

Ο ντόν Πέντρο δεν πίστευε σ' αυτά του.

—Όποτε έπαυσα να είμαι υπό δυσμένειαν; ρώτησε.

—Μάλιστα... Ο πρωθυπουργός Άλμπερνί, ο οποίος είχε καταραδιουργήσει, όπως και πολλοί άλλοι μεγαλόπρεποι καθάρισε και φυλακίστηκε, γιατί ο Μεγαλειώτατος άναρχος την ύπουλότητά του και τις άτιμιές του. Τώρα τελευταία, ο Άλμπερνί, έχοντας συνεργάτη του και τον έσόν στο από τη Γαλλία πρίγκηπα Γκονζάγκα, ραδιουργόσε κατά της Γαλλίας, οργανώνοντας συνωμοσίες μέσα στο Παρίσι, έτσι που η έχθροπραξία μεταξύ των δυο έθνων είναι άσχημη. Ειδικώς τώρα, με την πτώση του Άλμπερνί, ο πόλεμος με τη Γαλλία άποσοθεύεται.

—Κι' ο Γκονζάγκας; ρώτησε ο Λαγκαρντέρ.

—Αυτός διετάχθη να εγκαταλείψει εντός εικοσιτεσσάρων ωρών την Ισπανία... Τώρα πρέπει να έχει περάσει τα σύνορα.

—Δεν το πιστεύω! άπάντησε ο Λαγκαρντέρ. Ο Γκονζάγκας χωρίς άλλο αυτή τη στιγμή θα έρχεται προς τον πύργο του Πενία να πάρει μαζί του τη λεία του...

—Ω!... Θα κανονίσω έτσι μαζί μου οριστικά τους λογαριασμούς μου.

—Αν παρουσιάσει εδώ, είμαι υποχρεωμένος να τον συλλάβω...

—Μα άς άνέθουμε επάνω, είπε ο ντόν Πέντρο. Η συνωμοσία θ' άπογοεύσει.

—Επειτα από μι' ά στιγμή, βρισκόντουσαν όλοι επάνω στο σαλόνι, που άνακόντισαν τις ευχαρίστες δηλώσεις στις τρεις νέες.

Όλοι ήταν πια ευτυχισμένοι. Αβυσσικά θά έπαιναν να ν' άναρχος και το Ναβάρρο στη Μπουρκίτα.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Ο Λαγκαρντέρ δεν είχε γυρίσει. Πράγματι, μόλις άνοιξε η πόρτα, ένας διυλος Ιππών έφτασε μπρός στον πύργο του Πενία. Έκείνος άκούστηκε έξω από το σπίτι, εισέδο του πύργου κι' ά-

—Είμ' εδώ, πολυαγαπημένη μου!...

Έξω από το σπίτι, εισέδο του πύργου κι' ά-

μέσως κατόπιν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του.

Ο Λαγκαρντέρ πετάχτηκε άμέσως επάνω κι' έφερε το χέρι του στο σπαθί του. Οι φίλοι του τον μίμησαν.

—Ποιός μπορεί να είναι τάχα τέτοια ώρα; ρώτησε ο Άντωνης Πηγαίνω να δω!

Ο Σαβερνύ, οι δυο παλληκαράδες μας, ο Άντωνης Λαχό κι' ο ντόν Πέντρο τον άκολουθήσαν.

Όταν έφτασαν κάτω, ο Λαγκαρντέρ φώναξε, χωρίς να φέρει την πόρτα:

—Ποιός είναι;

—Αγγελιοφόρος της Α. Μ. του Βασιλέως της Ισπανίας! άπάντησε μία φωνή απ' έξω.

Ο ντόν Πέντρο τότε προχώρησε προς την πόρτα και, καθώς την άνοιγε, έλεγε:

—Τι να με θέλουν τάχα; Μήπως έρχονται να με συλλάβουν;

Μα όταν η πόρτα άνοιξε, ένας λαμπροστέλιος ελπίτης άκολουθούμενος από αξιωματικούς και ύπηρέτες, προηγούμενος από τον Λαγκαρντέρ, μπήκε μέσα και χαιρετώντας με μι' αβυσσική υπόκληση, είπε, απευθυνόμενος προς τον ντόν Πέντρο:

—Χαίρε έρχομαι! Ο βασιλεύς μας και κύριος σας στέλλει τους χαιρετισμούς του και σας προσκαλεί να ξαναγυρίσετε κοντά του στη Μαδρίτη, όπου θα σας επιστραφούν όλα τα αγαθά σας...

Ο ντόν Πέντρο δεν πίστευε σ' αυτά του.

—Όποτε έπαυσα να είμαι υπό δυσμένειαν; ρώτησε.

—Μάλιστα... Ο πρωθυπουργός Άλμπερνί, ο οποίος είχε καταραδιουργήσει, όπως και πολλοί άλλοι μεγαλόπρεποι καθάρισε και φυλακίστηκε, γιατί ο Μεγαλειώτατος άναρχος την ύπουλότητά του και τις άτιμιές του. Τώρα τελευταία, ο Άλμπερνί, έχοντας συνεργάτη του και τον έσόν στο από τη Γαλλία πρίγκηπα Γκονζάγκα, ραδιουργόσε κατά της Γαλλίας, οργανώνοντας συνωμοσίες μέσα στο Παρίσι, έτσι που η έχθροπραξία μεταξύ των δυο έθνων είναι άσχημη. Ειδικώς τώρα, με την πτώση του Άλμπερνί, ο πόλεμος με τη Γαλλία άποσοθεύεται.

—Κι' ο Γκονζάγκας; ρώτησε ο Λαγκαρντέρ.

—Αυτός διετάχθη να εγκαταλείψει εντός εικοσιτεσσάρων ωρών την Ισπανία... Τώρα πρέπει να έχει περάσει τα σύνορα.

—Δεν το πιστεύω! άπάντησε ο Λαγκαρντέρ. Ο Γκονζάγκας χωρίς άλλο αυτή τη στιγμή θα έρχεται προς τον πύργο του Πενία να πάρει μαζί του τη λεία του...

—Ω!... Θα κανονίσω έτσι μαζί μου οριστικά τους λογαριασμούς μου.

—Αν παρουσιάσει εδώ, είμαι υποχρεωμένος να τον συλλάβω...

—Μα άς άνέθουμε επάνω, είπε ο ντόν Πέντρο. Η συνωμοσία θ' άπογοεύσει.

—Επειτα από μι' ά στιγμή, βρισκόντουσαν όλοι επάνω στο σαλόνι, που άνακόντισαν τις ευχαρίστες δηλώσεις στις τρεις νέες.

Όλοι ήταν πια ευτυχισμένοι. Αβυσσικά θά έπαιναν να ν' άναρχος και το Ναβάρρο στη Μπουρκίτα.

—Είμ' εδώ, πολυαγαπημένη μου!...

—Εξογάτατε, θάρηθε και σεις στη Γαλλία μαζί μας. Ο αντίπαλος θα σας τιμήσει χωρίς άλλο, όπως αξίζει στη θέση σας...

—Ω! Αυτό δεν μπορώ να το κάνω σήμερα... Η Γαλλία βρίσκεται σ' ένα πόλεμο με τη Γαλλία κι' οι έθνοί μου θα βρουν ευκαιρία να με κατηγορήσουν ότι προσδίδω την πατρίδα μου... Αργότερα, όταν κλείσει η ειρήνη και ζω άκονια, ελπίζω ότι θα μπορούσα ναρθώ να σας χαιρετήσω στο Παρίσι, αγαπητοί μου φίλοι...

Εκείνη τη στιγμή, καλπασμός αλόγων ακούστηκε έξω από το σπίτι, εισέδο του πύργου κι' ά-

μέσως κατόπιν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του.

Ο Λαγκαρντέρ πετάχτηκε άμέσως επάνω κι' έφερε το χέρι του στο σπαθί του. Οι φίλοι του τον μίμησαν.

—Ποιός μπορεί να είναι τάχα τέτοια ώρα; ρώτησε ο Άντωνης Πηγαίνω να δω!

Ο Σαβερνύ, οι δυο παλληκαράδες μας, ο Άντωνης Λαχό κι' ο ντόν Πέντρο τον άκολουθήσαν.

Όταν έφτασαν κάτω, ο Λαγκαρντέρ φώναξε, χωρίς να φέρει την πόρτα:

—Ποιός είναι;

—Αγγελιοφόρος της Α. Μ. του Βασιλέως της Ισπανίας! άπάντησε μία φωνή απ' έξω.

Ο ντόν Πέντρο τότε προχώρησε προς την πόρτα και, καθώς την άνοιγε, έλεγε:

—Τι να με θέλουν τάχα; Μήπως έρχονται να με συλλάβουν;

Μα όταν η πόρτα άνοιξε, ένας λαμπροστέλιος ελπίτης άκολουθούμενος από αξιωματικούς και ύπηρέτες, προηγούμενος από τον Λαγκαρντέρ, μπήκε μέσα και χαιρετώντας με μι' αβυσσική υπόκληση, είπε, απευθυνόμενος προς τον ντόν Πέντρο:

—Χαίρε έρχομαι! Ο βασιλεύς μας και κύριος σας στέλλει τους χαιρετισμούς του και σας προσκαλεί να ξαναγυρίσετε κοντά του στη Μαδρίτη, όπου θα σας επιστραφούν όλα τα αγαθά σας...

Ο ντόν Πέντρο δεν πίστευε σ' αυτά του.

—Όποτε έπαυσα να είμαι υπό δυσμένειαν; ρώτησε.

—Μάλιστα... Ο πρωθυπουργός Άλμπερνί, ο οποίος είχε καταραδιουργήσει, όπως και πολλοί άλλοι μεγαλόπρεποι καθάρισε και φυλακίστηκε, γιατί ο Μεγαλειώτατος άναρχος την ύπουλότητά του και τις άτιμιές του. Τώρα τελευταία, ο Άλμπερνί, έχοντας συνεργάτη του και τον έσόν στο από τη Γαλλία πρίγκηπα Γκονζάγκα, ραδιουργόσε κατά της Γαλλίας, οργανώνοντας συνωμοσίες μέσα στο Παρίσι, έτσι που η έχθροπραξία μεταξύ των δυο έθνων είναι άσχημη. Ειδικώς τώρα, με την πτώση του Άλμπερνί, ο πόλεμος με τη Γαλλία άποσοθεύεται.

—Κι' ο Γκονζάγκας; ρώτησε ο Λαγκαρντέρ.

—Αυτός διετάχθη να εγκαταλείψει εντός εικοσιτεσσάρων ωρών την Ισπανία... Τώρα πρέπει να έχει περάσει τα σύνορα.

—Δεν το πιστεύω! άπάντησε ο Λαγκαρντέρ. Ο Γκονζάγκας χωρίς άλλο αυτή τη στιγμή θα έρχεται προς τον πύργο του Πενία να πάρει μαζί του τη λεία του...

—Ω!... Θα κανονίσω έτσι μαζί μου οριστικά τους λογαριασμούς μου.

—Αν παρουσιάσει εδώ, είμαι υποχρεωμένος να τον συλλάβω...

—Μα άς άνέθουμε επάνω, είπε ο ντόν Πέντρο. Η συνωμοσία θ' άπογοεύσει.

—Επειτα από μι' ά στιγμή, βρισκόντουσαν όλοι επάνω στο σαλόνι, που άνακόντισαν τις ευχαρίστες δηλώσεις στις τρεις νέες.

Όλοι ήταν πια ευτυχισμένοι. Αβυσσικά θά έπαιναν να ν' άναρχος και το Ναβάρρο στη Μπουρκίτα.

—Είμ' εδώ, πολυαγαπημένη μου!...

—Εξογάτατε, θάρηθε και σεις στη Γαλλία μαζί μας. Ο αντίπαλος θα σας τιμήσει χωρίς άλλο, όπως αξίζει στη θέση σας...

—Ω! Αυτό δεν μπορώ να το κάνω σήμερα... Η Γαλλία βρίσκεται σ' ένα πόλεμο με τη Γαλλία κι' οι έθνοί μου θα βρουν ευκαιρία να με κατηγορήσουν ότι προσδίδω την πατρίδα μου... Αργότερα, όταν κλείσει η ειρήνη και ζω άκονια, ελπίζω ότι θα μπορούσα ναρθώ να σας χαιρετήσω στο Παρίσι, αγαπητοί μου φίλοι...

Εκείνη τη στιγμή, καλπασμός αλόγων ακούστηκε έξω από το σπίτι, εισέδο του πύργου κι' ά-

μέσως κατόπιν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του.

Ο Λαγκαρντέρ πετάχτηκε άμέσως επάνω κι' έφερε το χέρι του στο σπαθί του. Οι φίλοι του τον μίμησαν.

—Ποιός μπορεί να είναι τάχα τέτοια ώρα; ρώτησε ο Άντωνης Πηγαίνω να δω!

Ο Σαβερνύ, οι δυο παλληκαράδες μας, ο Άντωνης Λαχό κι' ο ντόν Πέντρο τον άκολουθήσαν.

Όταν έφτασαν κάτω, ο Λαγκαρντέρ φώναξε, χωρίς να φέρει την πόρτα:

—Ποιός είναι;

—Αγγελιοφόρος της Α. Μ. του Βασιλέως της Ισπανίας! άπάντησε μία φωνή απ' έξω.

Ο ντόν Πέντρο τότε προχώρησε προς την πόρτα και, καθώς την άνοιγε, έλεγε:

—Τι να με θέλουν τάχα; Μήπως έρχονται να με συλλάβουν;

Μα όταν η πόρτα άνοιξε, ένας λαμπροστέλιος ελπίτης άκολουθούμενος από αξιωματικούς και ύπηρέτες, προηγούμενος από τον Λαγκαρντέρ, μπήκε μέσα και χαιρετώντας με μι' αβυσσική υπόκληση, είπε, απευθυνόμενος προς τον ντόν Πέντρο:

—Χαίρε έρχομαι! Ο βασιλεύς μας και κύριος σας στέλλει τους χαιρετισμούς του και σας προσκαλεί να ξαναγυρίσετε κοντά του στη Μαδρίτη, όπου θα σας επιστραφούν όλα τα αγαθά σας...

Ο ντόν Πέντρο δεν πίστευε σ' αυτά του.

—Όποτε έπαυσα να είμαι υπό δυσμένειαν; ρώτησε.

—Μάλιστα... Ο πρωθυπουργός Άλμπερνί, ο οποίος είχε καταραδιουργήσει, όπως και πολλοί άλλοι μεγαλόπρεποι καθάρισε και φυλακίστηκε, γιατί ο Μεγαλειώτατος άναρχος την ύπουλότητά του και τις άτιμιές του. Τώρα τελευταία, ο Άλμπερνί, έχοντας συνεργάτη του και τον έσόν στο από τη Γαλλία πρίγκηπα Γκονζάγκα, ραδιουργόσε κατά της Γαλλίας, οργανώνοντας συνωμοσίες μέσα στο Παρίσι, έτσι που η έχθροπραξία μεταξύ των δυο έθνων είναι άσχημη. Ειδικώς τώρα, με την πτώση του Άλμπερνί, ο πόλεμος με τη Γαλλία άποσοθεύεται.

—Κι' ο Γκονζάγκας; ρώτησε ο Λαγκαρντέρ.

—Αυτός διετάχθη να εγκαταλείψει εντός εικοσιτεσσάρων ωρών την Ισπανία... Τώρα πρέπει να έχει περάσει τα σύνορα.

—Δεν το πιστεύω! άπάντησε ο Λαγκαρντέρ. Ο Γκονζάγκας χωρίς άλλο αυτή τη στιγμή θα έρχεται προς τον πύργο του Πενία να πάρει μαζί του τη λεία του...

—Ω!... Θα κανονίσω έτσι μαζί μου οριστικά τους λογαριασμούς μου.

—Αν παρουσιάσει εδώ, είμαι υποχρεωμένος να τον συλλάβω...

—Μα άς άνέθουμε επάνω, είπε ο ντόν Πέντρο. Η συνωμοσία θ' άπογοεύσει.

—Επειτα από μι' ά στιγμή, βρισκόντουσαν όλοι επάνω στο σαλόνι, που άνακόντισαν τις ευχαρίστες δηλώσεις στις τρεις νέες.

Όλοι ήταν πια ευτυχισμένοι. Αβυσσικά θά έπαιναν να ν' άναρχος και το Ναβάρρο στη Μπουρκίτα.

—Είμ' εδώ, πολυαγαπημένη μου!...

—Εξογάτατε, θάρηθε και σεις στη Γαλλία μαζί μας. Ο αντίπαλος θα σας τιμήσει χωρίς άλλο, όπως αξίζει στη θέση σας...

—Ω! Αυτό δεν μπορώ να το κάνω σήμερα... Η Γαλλία βρίσκεται σ' ένα πόλεμο με τη Γαλλία κι' οι έθνοί μου θα βρουν ευκαιρία να με κατηγορήσουν ότι προσδίδω την πατρίδα μου... Αργότερα, όταν κλείσει η ειρήνη και ζω άκονια, ελπίζω ότι θα μπορούσα ναρθώ να σας χαιρετήσω στο Παρίσι, αγαπητοί μου φίλοι...

Εκείνη τη στιγμή, καλπασμός αλόγων ακούστηκε έξω από το σπίτι, εισέδο του πύργου κι' ά-

μέσως κατόπιν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του.

Ο Λαγκαρντέρ πετάχτηκε άμέσως επάνω κι' έφερε το χέρι του στο σπαθί του. Οι φίλοι του τον μίμησαν.

—Ποιός μπορεί να είναι τάχα τέτοια ώρα; ρώτησε ο Άντωνης Πηγαίνω να δω!

Ο Σαβερνύ, οι δυο παλληκαράδες μας, ο Άντωνης Λαχό κι' ο ντόν Πέντρο τον άκολουθήσαν.

Όταν έφτασαν κάτω, ο Λαγκαρντέρ φώναξε, χωρίς να φέρει την πόρτα:

—Ποιός είναι;

—Αγγελιοφόρος της Α. Μ. του Βασιλέως της Ισπανίας! άπάντησε μία φωνή απ' έξω.

Ο ντόν Πέντρο τότε προχώρησε προς την πόρτα και, καθώς την άνοιγε, έλεγε:

—Τι να με θέλουν τάχα; Μήπως έρχονται να με συλλάβουν;

Μα όταν η πόρτα άνοιξε, ένας λαμπροστέλιος ελπίτης άκολουθούμενος από αξιωματικούς και ύπηρέτες, προηγούμενος από τον Λαγκαρντέρ, μπήκε μέσα και χαιρετώντας με μι' αβυσσική υπόκληση, είπε, απευθυνόμενος προς τον ντόν Πέντρο:

—Χαίρε έρχομαι! Ο βασιλεύς μας και κύριος σας στέλλει τους χαιρετισμούς του και σας προσκαλεί να ξαναγυρίσετε κοντά του στη Μαδρίτη, όπου θα σας επιστραφούν όλα τα αγαθά σας...

Ο ντόν Πέντρο δεν πίστευε σ' αυτά του.

—Όποτε έπαυσα να είμαι υπό δυσμένειαν; ρώτησε.

—Μάλιστα... Ο πρωθυπουργός Άλμπερνί, ο οποίος είχε καταραδιουργήσει, όπως και πολλοί άλλοι μεγαλόπρεποι καθάρισε και φυλακίστηκε, γιατί ο Μεγαλειώτατος άναρχος την ύπουλότητά του και τις άτιμιές του. Τώρα τελευταία, ο Άλμπερνί, έχοντας συνεργάτη του και τον έσόν στο από τη Γαλλία πρίγκηπα Γκονζάγκα, ραδιουργόσε κατά της Γαλλίας, οργανώνοντας συνωμοσίες μέσα στο Παρίσι, έτσι που η έχθροπραξία μεταξύ των δυο έθνων είναι άσχημη. Ειδικώς τώρα, με την πτώση του Άλμπερνί, ο πόλεμος με τη Γαλλία άποσοθεύεται.

—Κι' ο Γκονζάγκας; ρώτησε ο Λαγκαρντέρ.

—Αυτός διετάχθη να εγκαταλείψει εντός εικοσιτεσσάρων ωρών την Ισπανία... Τώρα πρέπει να έχει περάσει τα σύνορα.

—Δεν το πιστεύω! άπάντησε ο Λαγκαρντέρ. Ο Γκονζάγκας χωρίς άλλο αυτή τη στιγμή θα έρχεται προς τον πύργο του Πενία να πάρει μαζί του τη λεία του...

—Πολυαγαπημένη μου Έρρικ!...

Την άλλη μέρα το πρωί με την πολυάριθμη πεία άκολουθία του έφτασαν στο Μπουρκίτο, όπου τους περίμεναν η πρίγκηπισσα ντε Νεβέρ κι' ο Ναβάρρο. Μεταξύ των άλλων, τους είχε άκολουθήσει κι' η Μαρκίτα, την οποία με κανένα τρόπο δεν θάλασε ν' άποχωρήσει από τον πύργο του Πενία. Η κόρη του Νεβέρ είχε πείσει τον πατέρα της να πάει να την άφήσει μαζί της να πηδή στο Παρίσι και το είχε άποσπάσει την υπόσχεση ότι θα πηγαίνα κι' αυτός έπει από λίγες μέρες για να τιμήσει τους γάμους της με το Λαγκαρντέρ, καθώς και της ντόνας Κρούζ με το μαρκήσιο ντε Σαβερνύ.</

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Ευχαριστώ δέ τον φίλο μου 'Ανοιχτόκαρδο, ο οποίος είχε την καλή έμπνευση να σάς οδηγήσει ως εδώ μαζί του! συνέχισε ο οικοδεσπότης.

—Ομολογώ, κύριε, ότι δεν κοπίασε καθόλου να με πείσει γι' αυτό! είπα γελώντας. "Ήμουν σ'ε τόσο απελπιστική θέση, ώστε δέχτηκα παρευθύνς μ' ευγνωμοσύνη την ευγενική πρότασή του!

—Τότε, όρίστε να φάμε πρώτα απ' όλα! ξανάπε ο ιδιοκτήτης. "Ετοιμαζόμαστε να καθήσουμε σ'το τραπέζι, πιά, όταν μου ανήγγειλαν την άφιξή σας!

Υποκλίθηκα, και είπα με συγκίνηση: —Σας ευχαριστώ ολόθερμα... "Η τόσο εγκάρδιος υποδοχή σας, με κάνει να ξεχνώ όλους τους κόπους μου!

Συστήθηκα κατόπιν, πρόσφερα τ'ο μπράτσο μου στη θελκτική οικοδέσποινα, και περάσαμε στην καταφώτιστη τραπεζαρία.

Σ'το πελώριο τραπέζι της, τ'ο τριγυρισμένο με άβυσσος καθισμάτων και πάγκων, είχαν σερβιριστή τόσο πολλά και εκλεκτά φαγητά, ώστε μου θύμισαν τις σχετικές περιγραφές τών 'Ομηρικών συμφορών της 'Ιλιάδος και της 'Οδυσσεΐας.

Καθίσταμε. Σαράντα ως σαράνταπέντε πρόσωπα κάθησαν μαζί μας γύρω σ'το μεγάλο αυτό τραπέζι. Ήταν φανερό, ότι σ' αυτή τη χαθιέντα συνηθίζον ακούμ το άρωμα πατριαρχικό έθιμο, τ'ο όποιο ο κακός πολιτισμός κοντεύει να εξαλειφεί εντελώς απ' τ'α ήθη μας: Να τρώνε δηλαδή όλοι μαζί, κύριοι κι' υπηρετικό προσωπικό, σ'το ίδιο τραπέζι!

"Όλα δσα έθλεπα, κι' όλα δσα άκουγα με καταγοίφτευσαν και με συγκινούσαν βαθιά. "Ένα άρωμα οικογενειακής αγνότητας άπλωνόταν επάνω απ' όλους, έκε' μέσα, κι' έκανε την καρδιά μου να χτυπά ήδονικά.

"Όταν ή πρώτη όρεξί μας προσήνθη κάπως, ή συνδιάλεξι άρχισε ζωηρή και γενική.

—Λοιπόν, 'Ανοιχτόκαρδε! ρώτησε ο λευκόμαλλας ψηλός γέρος, ο όποιος καθόταν σ'τη θέσι της τιμής, σ'το τραπέζι. Βρήκες τ'α ίχνη τού ζαγκουάρ;

—Και βέβαια τ'α βρήκα, στρατηγέ! είπε εκείνος, σταματώντας τ'ο ρουαλέο και δραστήριο μίσσημα του Έινα ειδικός, βλέπετε, σ'την ίχνηλασία!... Κι' αν δέν πιστεύετε, ρωτήστε τ'η Μεγάλη Καρδιά να σάς τ'ο βεβαιώσει!

—Είνε σωστό, ολόσωστο, πατέρα μου! είπε χαμογελώντας ή Μεγάλη Καρδιά. Ποτέ του δέν έπεσε σ'ε γκάφες, ο 'Ανοιχτόκαρδος!

"Ο στρατηγός χαμογέλασε κι' αυτός. Κίτταξε τ'ο γιοί του, και είπε:

—Τότε, παιδί μου Ραφαέλ, πρέπει να όργανώσης μιά «παγάνια» αύριο τ'ο πρωί... Τ'α ζαγκουάρ πηγαίνουν πάντα ζευγαρωτά, κι' έχουν ρημάει τ'α βόδια μας, αυτές τις μέρες!

—'Εννοια σου, πατέρα μου! άποκρίθηκε πάλι ο ιδιοκτήτης της χαθιέντας, με τρυφερό τόνο στοργής σ'τη φωνή του. Τ'ο Μαύσο Ζαρκάδι, ειδοποιήσε κιόλας τούς άνθρώπους μας, να βγούνε «παγάνια» αύριο τ'ο πρωί!... "Έτσι, τ'α ζαγκουάρ θα άνακαυφθούν και θα σ'κοτωθούν έξάπαντος!

Τ'η στιγμή εκείνη, ή πόρτα άνοιξε. "Ένα άτομο υπήκε γοργά

Τ'ην εμφάνισή του, τ'ην ύποδέχτηκαν γενικά ξεφωγητά γαούς. "Ο δόν Ραφαέλ με τ'η γυναίκα του, σηκώθηκαν ζωηρά απ' τ'ο τραπέζι κι' έτρεξαν να τόν προϋπαντήσουν.

Παραξευήτηκα γι'α τ'α δείγματα αυτά τ'ης στοργής σ'τόν νεόφερτο, και τόν περιεργάστηκα με προσοχή. Ήταν ένας ψηλός και σ'ι-βαρός 'Ερυθρόδερμος, περίπου πενήντα πέντε χρόνων, σχεδόν άσπρομάλλης. 'Απ' τ'ο γραφικό πολεμικό κουστούμι του, κατάλαβα ότι άνηκε σ'τη φυλή τών Κομαγών, κι' ότι είχε τόν άνώτατο βαθμό τού φυλάρχου.

—'Ο 'Αητοκέφαλος!... "Ο 'Αητοκέφαλος! ξεφώνισαν χαρούμενα τ'α παιδάκια, μόλις τόν είδαν, κι' έτρεξαν να τόν τριγυρίσουν, σκιρτώντας σ'άν σβέλτα κατακίκακια.

"Ο 'Ερυθρόδερμος αυτός έσφιξε με θερμότητα τ'ο χέρι τών οικοδεσποτών, κι' έπειτα συμμαίεινε σ'την αγκαλιά του τ'α παιδάκια. Τ'α καταφίλησε στοργικά, τούς μοίρασε έκλεκτά φρούτα από ένα δεματάκι πού κρατούσε, κι' ύστερα προχώρησε πρὸς τ'ο τραπέζι με πριγκιπική μεγαλοπρέπεια.

"Ο δόν Ραφαέλ τόν έθλαε να καθήση σ'τα δεξιά της γυναίκα του.

—'Αργήσατε να φαήτε, άρχηγέ! τ'ο με φιλικότατο τόνο ή οικοδέσποινα. Ή περιμέναμε απ' τ'ο ήλιοβασιλευμα άνάμ!

—Ευχαριστώ τ'η κόρη μου γι'α τ'ο φέρον της! είχε χαμογελαστά ο 'Ερυθρόδερμος. Μ'α έπρεπε να τελειώνω με τ'ην ενοχλητική αυτή ιστορία τών ζαγκουάρ... Τ'α τ'η βουξα έπιτέλους πριν από μιά ώρα, και τ'η τ'η χαθιέντα μερικὼν πένες (σημειώσα τ'α σκότωσα!

—Τ'α σκότωσες κιόλας, Νεχού-Νουτά; πε ζωηρά ο δόν Ραφαέλ.

—Πάντοτε είσαι εύγεντικός γι'α μέ; κανε κι' ο λευκόμαλλος στρατηγός, σφύριζας τ'ο χέρι τού 'Ερυθρόδερμου.

—'Η ο'κογένεια τού σεβαστού πατέρα μου είναι και δική μου ο'κογένεια! είπε με ειλικρινή υπόκριση ο 'Ερυθρόδερμος σ'τόν νεόφερτο.

Μετά τ'ο φαγητό, ώδηγήθηκα απ' τ'ον τόν δόν Ραφαέλ σ' ένα δωμάτιο πλούσια έπιπλωμένο, όπου με περίμενε άναπαυτικό κρεβάτι. Δέν άργησα ν' άποκοιμηθώ βαθιά, αν κι' ήμουν πολύ πασαεμένος με τ'οσά αλλόκοτα δ'σο κι' ένδιαφέροντα πράγματα πού είδα και με τ'α πιο αλλόκοτα δ'νομάτα τους.

Τ'ην έπομένη, έπέμειναν όλοι να με ξενήσουν άκόμη. Μ'ε τ'ση έγκαρδιότητα με παρακαλούσαν, ώστε άναγκάστηκα να ακούσω τ'ο ταξίδι μου, και να μείνω τους επί δεκατέτ'η ημέρες.

Μ'ε είχαν καταυποχρέσει με τις παρουσίες τους, 'Ιδίως ο δόν Ραφαέλ κι' ο Λούθ, όπως λεγόταν ή γυναίκα του.

"Ο αϊωνόβιος σχεδόν πατέρας τού δόν Ραφελ, λεγόταν δόν Ραμόν Γκαρρίλλας Σκαθέρντα. Ήταν ύπεροχος τύπος έπιστοδου άνωτάτης τάξεως, και στρατηγός Μεξικανικού στρατού σ'ε άποστασία πρὸς τ'ην πριγκιπική εμφανίσους γηραιά γυναίκα λεγόταν δόνα Ζεσουίτα, κι' ήταν παλαιά κα πριγκιπισσα μιάς έκλεκτής φυλής ερυθρόδερμων.

"Εκείνο όμως, τ'ο όποιο μού άρνησε βαθυτάτη έντύπωση σ'την ψυχή, ήταν τ'α πα δ'ων αυτών τών ατόμων. Είλικρινή έπ'α υπερίφανα, είχαν όσ'οσ'ο τ'η σφραγίδα

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

"Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, τ'ο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙ-ΚΟΓΕΝΕΙΑ» άρχίζουν τ'ην διανομήν εις τούς άναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων τ'ης ξένης φιλολογίας. Τ'ο πρώτον βιβλίον, τ'ο όποιον θα διανεμηθή δωρεάν σ'τους άναγνώστας τών περιοδικών μας κατά τ'ο πρώτον δεκάημερον τού Φεβρουαρίου, είναι τ'ο ύπεροχον αίσθηματικό άριστούργημα τού ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

"Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, γι'α ν' άποκτήσετε τ'ο άριστούργημα αυτό, πρέπει ν' άποκόψετε από τ'ο «Μπουκέτο» ή τ'ην «Οικογένεια» τού 'Ιανουαρίου 4 εκ τών δημοσιευμένων εις τ'ην 3ην σελίδα τού έξωφύλλου δελτίων και τ'α φέρετε εις τ'α Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

"Έτσι, μ' ένα έλάχιστον ποσόν, με τ'ο έν πέμπτον της τιμής τού βιβλίου, θ' άποκτήσετε ένα τόμον κομψόν, εκ 300 περίπου σελίδων, θ' άποκτήσετε τ'ο «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως όνομάσθη τ'ο έργον τού 'Αλφόνσε Κάρ, τ'ο δ'όποιον σάς χαρίζομεν.

Οι έν τ'αίς έπαρχίαις άναγνώσται μας θα προσκομίζουν τ'α 4 δελτία και τ'ας 8 δραχμάς εις τ'α ύποπρακτορεία τών έφημερίδων και θα λαμβάνουν τ'ο βιβλίον των.

Κατά τόν μήνα Φεβρουάριον θα χαρίσουμε σ'τους άναγνώστας μας, κατά τόν ίδιον τρόπον, τ'ο ύπεροχο αισθηματικό ρωμάντζο

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοθ

Δι'α πρώτην φοράν εκδιδόμενον ΠΛΗΡΕΣ

Θα έπακολουθήσουν :

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

ΤΟΥ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

ΚΛΠ. ΚΛΠ. ΚΛΠ.

Η ευκαιρία δηλαδή είναι ΜΟΝΑΔΙΚΗ. "Αποκτάτε ΔΩΡΕΑΝ τ'α άριστούργηματα της παγκοσμίου φιλολογίας, αγοράζοντες απλώς τ'ο «Μπουκέτο» και τ'ην «Οικογένειαν».

Τ'α δελτία δημοσιεύονται σ'την 3ην σελίδα τού έξωφύλλου.

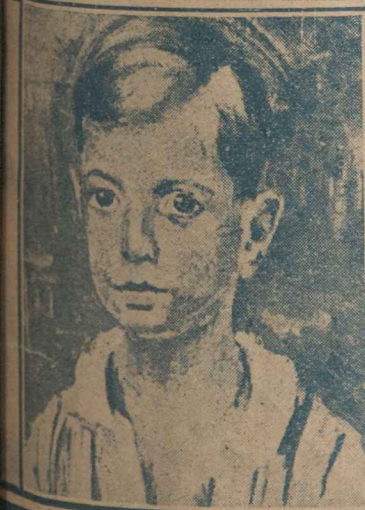
ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

"Έχουν και οι ελέφαντες τούς οδοντιατρούς των. "Ο πρώτος πού σκέφθηκε να χρησιμοποίησι οδοντογιάτρους γι'α να θεραπεύσι τ'α κούφια δόντι ενός ελέφαντος, ήταν ένας 'Αμερικάνος, κατά τ'ο 1902. "Έπ' οδοντογιάτροι εργάζονταν γι'α τ'η θεραπεία τού δοντιού τού ελέφαντος αυτού, και τ'ο βούλωμά του μόνον, πού έγινε από χονδρά, κόστισε 41 δολάρια. 'Επίσης και σ'το Μόναχο ένας οδοντογιάτρος, πριν από τόν Ερ'στανό πόλεμο, έπ'αγε να κοπούν τόν χαυλιόδοντα ενός ελέφαντος επί πέντε μέρες, τ'ον έδούσαν δ'ε με ποσάκινη πού κατόπιν τ'ην έσκέπασε από πάνω με χονδρά.

"Η περιπέτεια αυτής έγινε άφοκ'η, ώστε να υπάρχουν σήμερα ειδικοί οδοντογιάτροι γι'α ελέφαντες, οι όποιοι κάνουν χονδρές δουλειές. Παραδείγματα: χάρην σ' ένα Γερμανικό έμπορικό μ'εσα σ'ε δικά χονδρά, χρειάστηκε να αποβληθών σ'ε οδοντογιάτρικη θεραπεία δεκάτ'οσες ελέφαντες. Τώρα μάλιστα ή ελεφαντοδοντογιάτρικ'η έχει προωδύσει και τ'α κούφια δόντι άδεν βουβώνονται πιά με χονδρά, πού κοστίζει πολύ, αλλά με άσπορίασσο χάλυβα. "Ο χάλυβ' αυτός έχει τ'ο πλεονέκτημα π'ος δέν τριβεται, ούτε χαλάει τόσο εύκολα, όσο τ'α χονδρά βουλωμάτα.

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ». — Τ'η συνέχεια τών έντύπων τού Γουσταύου Αίμα θα σάς τ'η δόση τ'ο «Μπουκέτο» προσεχώς, δημοσιεύοντας ένα δεύτερο άριστούργημα του.

ΕΠΑΝΩ : Όλγη μόδα : Μιά χαριτωμένη τουαλέτα ξεπερίβος, που λανσάρισε τελευταία μία Γερμανιά άριστοκράτις. — Η γοητευτική Βερίντα Βαυαρικής "Άλπεις". — ΚΑΤΩ : Ο γιός του Μουσσολίνι, Βιτόριο, ο οργανιστής των «Νεανικών Έπιδείξεων» στο Στάδιο της Ρώμης, χαρμάνι μουσείου τέσσερα, τὰ πιὸ ἐπιτυχή, καὶ πάλι τὴ φωτογραφία του.

ἀρραβόνα σὺλλο της. — Ένας ἀπὸ τοὺς θηλυκοὺς «άσους» τῶν παγοδρομιῶν, ἡ ἀραισάτη Γερμανίς "Ινα φόν Μάμπεργκ, ἑπάνω σὲ τὸ πορτραῖτο εἰκοσι γνωστοὶ ζωγράφοι. — Ένας μικρὸς Γερμανός, τοῦ ὁποῦ ἐφτίσεν τὸ πορτραῖτο εἰκοσι ἀπὸ τῶν πορτραῖτων δι-

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

"I LOVE YOU!"

ΣΤΕ μάθατε, λέτε, τρεις αγγλικές λέξεις, που θα μ' ευχαριστήσουν; ρωτούσε με το χαριτωμένο της χαμόγελο η Μαίρη ντε Λωράνς τον Ζάν Σεραβάλ, τον νέο που προτιμούσε ολόφανερα απ' όλους τους άλλους της συντροφιάς της.

—Ναί, τρεις λέξεις, απάντησε ο Ζάν. Τρεις λέξεις, ούτε μία περισσότερο...

—Να τις ακούσω λοιπόν.
—Θα σάς τις πω σε λίγο. Θα είνε πιο όμορφες την ώρα που θα βραδυάζη.

Το «Μοντρέ» έφευγε απ' το λιμάνι της Γενεύης. Από την πίσω γέφυρα, οι δυο νέοι έβλεπαν την πόλη ν' απομακρύνεται μέσα στις χρυσές ανταύγειες του αγγουσιτικού ήλιου.

—Πάμε μπροστά, είπε η Μαίρη. Θα είμαστε καλύτερα εκεί.

«Θα είμαστε καλύτερα», σήμαινε «θα είμαστε μόνοι».

Η νέα ταξίδευσε με τον πατέρα της, ένα κύριο νέο ακόμη, πολύ κομψό και περιποιημένο, ο οποίος παρακολουθούσε μ' ένδιαφέρον όλες τις ωραίες κυρίες.

Η Μαίρη προχώρησε κι' ο Ζάν την ακολούθησε, θαυμάζοντας και πάλι τις χαριτωμένες γραμμές της και τα ανυποτακτα καστανά της μαλλιά. Συλλογιόταν πως την άλλη μέρα θα την αποχωριζόταν και δεν εύρισκε το θάρρος ν' αποχαιρετήσει για πάντα αυτή την κοπέλλα, που του είχε κυριεύσει κάθε του σκέψη. Πέρασαν κοντά από τους μουσικούς, που έπαιζαν διάφορα έλαφρά, εθύμα κομμάτια επάνω στη γέφυρα κι' έφθασαν στην πόλη του πλοίου.

—Θα μου τις πητε τώρα;
—Ποιές να σάς πω;
—Μάς τις τρεις αγγλικές λέξεις. Γι' αυτό δεν ήρθαμ' εδώ;

Τον κύτταζε γλυκά, για να τον ενθαρρύνει και κείνος, χαρούμενος, χαμογέλασε.
—Νομίζω πως ήρθαμε για ν' ακούσουμε καλύτερα την όρχηστρα.

—Και για την όρχηστρα, θέβαια, είπε η νέα κάπως ειρωνικά.

Με τα δυο της χέρια, έπιασε το καπέλλο της που λίγο έλειψε να της το πάρει ο αέρας.

—Προσέξτε, της είπε ο Ζάν, θα σάς πάρη και σάς ο αέρας σαν πούλι της λήμνης...

—Ω! θα με κρατήσετε σεις!

—Και με τα δυο μου χέρια, όπως κρατάτε σεις το καπέλο σας.

Έκείνη επέμενε πάλι στην ερώτησή της:

—Θ' αποφασίσει; επιτέλους; Περιμένω ν' ακούσω τις τρεις σας λέξεις.

—Φοβόμαι μη τις πάρη ο άνεμος και θα ήτανε κρίμα. Είνε τρεις τόσο πολύτιμες λέξεις... Θα σάς τις πω αργότερα, με την ήσυχία μας.

Η Μαίρη στύλωσε απάνω του τα ολόκαθαρά μάτια της, που δεν γνώριζαν ποτέ το φέμμα και την ανησυχία. Σώπασαν κι' οι δυο και θα νόμιζε κανείς πως τούς γοήτευε ο έλαφρος ρυθμός του θαλά.

Η Μαίρη φαινότανε σαν να κύτταζε μπροστά της τη λήμνη, που έπαινε μύριες αποχρώσεις κάτω απ' το χάδι του ανέμου. Στην πραγματικότητα όμως, κύτταζε στα βάθη της καρδιάς της με κάποια άπορα γι' αυτό που ανακάλυπτε.

Ως τότε η ζωή ήτανε γι' αυτήν μία αδιάκοπη γοητεία, χωρίς καμιά προσπάθεια. Ούτε θέλησε ποτέ της να φαντασθί πως υπάρχουν και φτωχοί, δυστυχισμένοι άνθρωποι, γέροι και άρρωστοι. Και τώρα ή αναμονή του έρωτος άνοιγε καινούργιους ορίζοντες στην ψυχή της. Αισθανότανε μία περιφρόνηση για τα μικροπράγματα που γέμιζαν ως τότε την ζωή της: τις τουαλέτες, τη μουσική, τους χορούς. Απολάμβανε για πρώτη φορά την άγνωστη γοητεία κάποιας αναμονής γεμάτης από συγκινήσεις.

Έκείνος, κύτταζε σοδαρός την νέα, της οποίας είχε νικήσει την περηφάνεια. Δεν χαμογελούσε πια και συλλογιότανε τις τρεις λέξεις που θα της έλεγε. Κείνες τις γλυκόπικρες στιγμές πέρασε από μπροστά του η ζωή των τελευταίων ετών: η έκσταση του στο Σουδάν, στο Τογκίνο, η τελευταία προσογγίση του σε λοχαγό του πυροβολικού, το γραφείο του στο ύπουργεο των αποικιών κι' η ασθένεια της μητέρας του, που την είχε πεί να παραθερίσει στο Έβιάν. Εκεί γνώρισε την Μαίρη ντε Λωράν και την αγάπησε από την πρώτη στιγμή για την τριανταφυλλένια

δρυσιά της, τα γεμάτα ελκρινεία γαλανά μάτια της, το γλυκό της στόμα και το ολόφωτο παιδιαστικό χαμόγελό της.

Τις πρώτες μέρες, έμενε μακριά της, γοητευμένος από το γεμάτος δειλία, αυτός ο πολεμιστής των εξωτικών χωρών. Ένοιωθε να τον θαρραίνουν τα τριάντα του χρόνια, ανάμεσα στον νεαρούς που την περικύκλωναν. Εκείνη όμως τον πρόσεξε και τον τράβηξε κοντά της. Μάντευε μέσα στην αδεξιότητά του μια κρυμμένη δύναμη και μέσα στα μάτια του ένα φλογερό πάθος που την ένθουσιαζε. Ωστόσο ο Ζάν δεν υποκαρούσε σ' όλες τις ιδιοτροπίες, ούτε χειροκροτούσε όλες τις γνώμες του γαλανό μένου εκείνου κορτσιού. Δεν έδοσταζε μάλιστα να της υπακούει κινύη κάθε τόσο με τρυφερότητα την ανησυχία των ελαφρών πεφών της.

Όταν όμως κατάρθανε να του άρσει, να πη, να κάρη, κάτι που εκείνος το έπεδοκίμαζε, τότε η Μαίρη ένοιωθε ξεχωριστή χαρά. Ένα μήνα τώρα που τον γνώριζε, γινότανε μεση της μία αδιάκοπη πάλη ανάμεσα στις κομικές της συνήθειες και στην επιθυμία της να γνωρίσει μία καινούργια ζωή, γεμάτη συγκινήσεις και προσπάθειες.

Ο Ζάν έπρεπε να φύγη την άλλη μέρα κι' αποφάσισε σ' αυτόν τον τελευταίο τους περίπατο στη λήμνη, να της φανερώσει τα αισθήματά του. Δεν τον είχε κι' αυτή ενθαρρύνει με την φανερή προτίμησή της συντροφιάς του; Δεν περιέμενε άπαιστη τις τρεις αγγλικές λέξεις, που τις ήξερε τόσο καλά; Γιατί να μη δεχθί να γίνει γυναίκα του και να ενάσουν τη ζωή τους;

Τη στιγμή που θα μιλούσε τον κυριεύσε πάλι η πικρία του δειλία: Η περισσότερα του ήταν ασημένια, κι' από διάφορα λόγια στην λουτρόπολη ήξερε πως ο πατέρας της άγαπητης του εώδυνη αλύπητη. Θα τον άγαπούσε άραγε η Μαίρη άραγε για να δεχθί κοντά του μία ζωή με λιγότερη πολυτέλεια; Η μήπως θα προτιμούσε να πάρη κάποιον από τους άμαυτους κείνους νεαρούς που την φλερτάριζαν τόσο επίμονα;

Τό πλοίο διέσχισε άργα τη λήμνη. Ο αέρας ανάγκασε τον δυο νέους να φύγουν από την πόλη. Κάθισαν σ' ένα πάγκο π' σω.

—Επιστρέφετε αβριο στο Παρίσι; ρώτησε η Μαίρη, και με το λικρινεία πρόσθεσε: Τι κρίμα!

Σώπασε λίγο και κατόπιν εξακολούθησε:

—Πρέπει και γώ να πάω στο Παρίσι, ίσα που τον άλλο μήνα. Παντρεύεται κάποια φίλη μου. Κάνει μία άνοησία πρώτου διαγέμου...

—Άνοησία! Είπε χωρίς διαταγή ο Ζάν.

—Ναί, φαντασθήτε: Πάει ένα νέο χωρίς πριουσία και μάλιστα γιατρό. Δεν θα τον θέλει σχεδόν διόλου με τους άρρωστους του.

—Μά γιατί λέτε πως είνε άνοησία; εξακολουθούσε ο Ζάν μ' ενδιαφέρον. Μήπως δεν άναυδούται;

—Λατρεύονται, το άποκρίθηκε η νέα.

—Τότε λοιπόν; δεν μπορώ να καταλάβω...

—Ω! δεν είνε και τόσο δύσκολο. Οι γυναίκες της Έλένης, της φίλης μου, τις δίνουν έλαφρα στον άνδρα. Δεν πρέπει λοιπόν να πητε λέξη σχετικά στην Βανιέ, με όποτε και σε κανέναν άλλον. Έχω τον λόγον σας; Έχουμε;

Μπορώ τώρα να προχωρήσω. Πολλές φορές σάς άκουσα να έχετε την ιδιότητα της εξομολόγησης και θαύμασα στα έργα σας την έλληνική απλότητα, το θαρραλέο και καθαρό τρόπο, με τον οποίο μελετάτε κάθε πρόβλημα της συνειδήσεως. Άγαπώ τις ιδέες σας, τις βίαιες γεμάτες ενόησης. Σήμερα, λοιπόν, άπάντησε το βράδυ, πρέπει να διαλέξω οριστικά. Είμαι άναποφασιστή και βασανίζομαι. Θέλετε να με άδηγηστε σεις; Θα σάς έξηγησω με πού λίγες λέξεις το πρόβλημα που με τυραννεί. Θα σκεφθήτε σχετικά, κι' η άπάντησή σας θα είνε για μένα διαταγή. Θα πείτε ότι μου πητε, ότι με συμβουλεύετε σεις; Πρέπει κι' ν' άφήσω τον άνδρα μου γά έναν άνθρωπο που άγαπώ και που θα μου χαρίση μία όμοια ζωή ή να θυσιάσω για τη λίγη τρυφερότητα, που αισθάνομαι άπαιστη για το σύγγό μου, που δεν άναυδού πια. Γράφω με άκριβεια, ψύχραιμα. Σπουδάσα στο δικό σας το σχολείο. Όχι; Κι' η λεπτομέρεια:

Ο άνδρας μου άνήκει στην άνωτάτη κοινωνική τάξη. Έχει όνομα γνωστότατο, λατρεύει το στάδιο του τόσο, που δεν σέβεται τίποτ' άλλο στη ζωή, και γι' αυτό άποφάσισε με παραισιέ. Άς πούμε πως ο άνδρας μου είνε ένας μεγάλος γιατρός κι' άπαιστη διαληφιστική στους άρρωστους του. Δυστυχώς όμως έχω άγαπώ την άπάντησή σας τις συγκινήσεις της. Άγαπώ άκόμη κι' αυτούς τους πόνοους, που μπορώ να μ' άχρηση ή άγάπη. Είμαι δηλαδή πολύ γυναίκα, πολύ φιλάρεσκη κι' εύάλπιση. Ωστόσο είμαι πολύ τίμια, άν και με περιβάλλει ο πειρασμός. Άν δεν με άποφασίσαι λοιπόν κάποιος, θα νικήθω άπό την άδυναμία μου. Άς τώρα ή τύχη ή άπόφαση: ο Φίλιππος, ο έρωτής που έμ' έχω άπαιστη, άν μου το έπαρτένε, είνε ένας τίμιος νέος, που άπεχθάνεται την άπάντησή μου. Θα με πάρη γυναίκα του. Είνε πλούσιος, άκαρπος και θα τού είμαι πιστή, άσως θα τ' άγαπάω για μένα.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

(Η συνέχεια εις την σελ. 317)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Ο δωμάτιο είνε γυμνό, σχεδόν σαν άσκητικό κελλάι, το παραθύρου όμως θέλει στο δάσος κι' άπό το τραπέζι του ο Πέτρος Βανιέ, όταν σηκώνει το κεφάλι του, αντίκρύζει το πρόσχαρο άνοιχτό πράσινο της έσοχής και τον ούρανό, άλλοτε γελαστόν κι' άλλοτε γεμάτον μελαγχολία. Κανένα κάδρο στους ταχούς, κανένα κομψοτέχνημα, δεν δειχνει τα γούστα του καλλιτέχνη.

Ο Πέτρος Βανιέ είνε δραματικός συγγραφέας. Τού άρσει να εργάζεται σ' αυτό το δωμάτιο, με τον άνοιχτό, τον άπειρο ορίζοντα. Σ' αυτό περνά τις καλύτερες του ώρες ολομύναχας, με τις όνειρες περὶ τις σκέψεις του, που τις αισθάνεται, τις πιστεύει τόσο βαθύτα, που πολλές φορές θαρρεί πως ένσαρκώνει ο ίδιος τους ήρωές του. Η εδάρση αυτή εργασία διαρκεί ως το μεσημέρι. Κατόπιν πρέπει ν' αντιμετώπιση τις άξιώσεις της γυναίκας του, που είνε νέα κι' έννοει να την διασκεδάση.

Εκείνο το πρωί ο Βανιέ, με άτακτα τα γκρίζα του μαλλιά, μέσα στην άνσει της πιτζάμας του, χαϊρετούσε πρόσχαρος, τον ήλιο, που πλημμύριζε όλη την έκταση των δέντρων. Είχε να τελειώση μία δύσκολη σκηνή του καινούργιου έργου του. Κρατούσε τη λήκη, αλλά άπομειναν άκόμη πολλά έμπόδια. Για να ξεκαρραστή λιγάκι άρχισε να άνοιξη το πρωινό ταχυδρομείο.

Δεν έλάμβανε πολλά γράμματα. Άλλοτε αισθανότανε κάποια ζήλια για τους συναδέλφους του που λάβαιναν πλήθος έγκυρων διαμαρτυριών, συγχαρητηρίων άπό τους θαυμαστές των. Τώρα όμως συνήθισε με την ιδέα, πως αυτός στεκότανε πολύ ψηλά και λίγοι μπορούσαν να τον καταλάβουν. Ωστόσο μ' εύχρηστη άραγε να διασκάξη την άκόλουθη εξομολόγησι μίας γυναίκας, που του άραγε με φανερή προσπάθεια ν' άλλάξη τον χαρακτήρα της;

Δεν είμαι μία άγνωστη, γοητευμένη άπό την τέχνη σας. Έκτιμώ τα έργα σας, αλλά γνωρίζω και τον άνθρωπο. Γι' αυτό καταφεύγω σε σεις γά να σάς ζητήσω μία πολύτιμη συμβουλή. Σέρω πως δεν μπορώ ν' άδισήτε το λόγο σας και σάς παρακαλώ, πριν προχωρήσετε, να μου ύποσχεθήτε πως δεν θα έπαυση να μάθετε ποιά είμαι. Δεν είνε δύσκολο αυτό. Είμαι άπό τον γνωστό σας κύκλο, άς πούμε μία φίλη της γυναίκας σας. Δεν πρέπει λοιπόν να πητε λέξη σχετικά στην Βανιέ, με όποτε και σε κανέναν άλλον. Έχω τον λόγον σας; Έχουμε;

Μπορώ τώρα να προχωρήσω. Πολλές φορές σάς άκουσα να έχετε την ιδιότητα της εξομολόγησης και θαύμασα στα έργα σας την έλληνική απλότητα, το θαρραλέο και καθαρό τρόπο, με τον οποίο μελετάτε κάθε πρόβλημα της συνειδήσεως. Άγαπώ τις ιδέες σας, τις βίαιες γεμάτες ενόησης. Σήμερα, λοιπόν, άπάντησε το βράδυ, πρέπει να διαλέξω οριστικά. Είμαι άναποφασιστή και βασανίζομαι. Θέλετε να με άδηγηστε σεις; Θα σάς έξηγησω με πού λίγες λέξεις το πρόβλημα που με τυραννεί. Θα σκεφθήτε σχετικά, κι' η άπάντησή σας θα είνε για μένα διαταγή. Θα πείτε ότι μου πητε, ότι με συμβουλεύετε σεις; Πρέπει κι' ν' άφήσω τον άνδρα μου γά έναν άνθρωπο που άγαπώ και που θα μου χαρίση μία όμοια ζωή ή να θυσιάσω για τη λίγη τρυφερότητα, που αισθάνομαι άπαιστη για το σύγγό μου, που δεν άναυδού πια. Γράφω με άκριβεια, ψύχραιμα. Σπουδάσα στο δικό σας το σχολείο. Όχι; Κι' η λεπτομέρεια:

Ο άνδρας μου άνήκει στην άνωτάτη κοινωνική τάξη. Έχει όνομα γνωστότατο, λατρεύει το στάδιο του τόσο, που δεν σέβεται τίποτ' άλλο στη ζωή, και γι' αυτό άποφάσισε με παραισιέ. Άς πούμε πως ο άνδρας μου είνε ένας μεγάλος γιατρός κι' άπαιστη διαληφιστική στους άρρωστους του. Δυστυχώς όμως έχω άγαπώ την άπάντησή σας τις συγκινήσεις της. Άγαπώ άκόμη κι' αυτούς τους πόνοους, που μπορώ να μ' άχρηση ή άγάπη. Είμαι δηλαδή πολύ γυναίκα, πολύ φιλάρεσκη κι' εύάλπιση. Ωστόσο είμαι πολύ τίμια, άν και με περιβάλλει ο πειρασμός. Άν δεν με άποφασίσαι λοιπόν κάποιος, θα νικήθω άπό την άδυναμία μου. Άς τώρα ή τύχη ή άπόφαση: ο Φίλιππος, ο έρωτής που έμ' έχω άπαιστη, άν μου το έπαρτένε, είνε ένας τίμιος νέος, που άπεχθάνεται την άπάντησή μου. Θα με πάρη γυναίκα του. Είνε πλούσιος, άκαρπος και θα τού είμαι πιστή, άσως θα τ' άγαπάω για μένα.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

«Ο άνδρας μου θα μου δώση άμέσως το διαζύγιο, δεν άμφισβώλω διόλου γι' αυτό. Είνε άνώτερος άνθρωπος. Δίστασα όμως να τού ζητήσω τη συμβουλή που γυρεύω άπό σας. Μ' άγαπά άκόμη πολύ και φοβόμαι πως θα μου προτείνη να παρατήση την εργασία του γά να με κρατήση κοντά του και πως δεν θα μωρέση να συμμορφωθί με μία τέτοια ύπόσχεσι. Θα ύποφέρη, θα γίνη δυστυχισμένος μονάχα. Κι' αυτό είνε που με κρατεί, που με κάνει να διστάζω. Πρέπει, άκόμη να σάς πω πως δεν έχουμε παιδιά και πως έχω την πεποίθησι πως δεν θ' άπατήσουμε ποτέ, άν και είμαστε παντρεμένοι τέσσερα χρόνια τώρα.

Καθώς, λοιπόν, καταλαβαίνετε, ο άνδρας μου θα ύποφέρη. Άναλαμβάνω όμως να τού έξηγησω και θα το καταλάβη, πως τον άφηνω, γιατί θέλω να μείνω τίμια. Θα μωρέση να με λησμονήση; Άν πάλιν θυσιασθώ και μείνω κοντά του, θα έχω διάφορες έρωτικές περιπέτειες. Είνε μοιραίο, άναπόφευκτο αυτό. Θα μωρέσω να τού τις κρύψω; Μά κι' άν τις κρύψω, δεν θα είνε γά μένα ή ζωή γεμάτη ταπεινώσεις και κατάντησι; Μη χάνετε τον καιρό σας γά να συγκεντρώσετε τους άρρους του προβλήματος. Άνακεφαλαίωνα: Ή πρέπει να μείνω μία σύγγος που θα τ' άποδώση όλα, μένοντας εύχρηστη σύντροφος του άνδρός της, ή πρέπει να φύγω, γά να μείνω έναρτη. Δεν σάς χρειάζονται άλλα στοιχεία.

Παρακαλώ να μου άπαντήσετε στην έσώκληστη διεύθυνσι. Σκεφθήτε: Προβλεπτα ν' άποφασίσετε γά την τύχη τριών ανθρώπων.

Η πρώτη σκέψη του Πέτρου Βανιέ ήταν να μη άπαντήση διόλου στην έπιστολή αυτή κι' έτοιμαζότανε μάλιστα να την στείλη, όταν σκέφτηκε πως η γυναίκα εκείνη τον γνώριζε. Τότε άρχισε να συλλογίζεται, κυττάζοντας τον ολόφωτο ούρανό. Άξαφνα πήρε την πέννα κι' έγραψε:

«Έχετε έρωστή; Έστω... Άλλά κι' ο άνδρας σας έχει κι' αυτός έρωμένη, την έπιστημή του. Το διαζύγιο επιβάλλεται, άν ελθε βεβαία πως θα μείντε πιστή με το νέο σας σύντροφο κι' ότι ο σύγγός σας, που θα μείνη πειά έντελώς μόνος, λατρεύει πραγματικά την εργασία του».

Αυτή η φράσι συνώριζε όλα του τα συμπεράσματα: Δικαιολογούσε τα εύγενικά ένστικτα, γκρεμίζοντας μονάχα μία συνήθεια τεσσάρων χρόνων.

Μ' έλαφρή καρδιά κατόπιν ο Βανιέ ταχυδρόμισε το γράμμα αυτό, με την βεβαιότητα πως θα τον άκουγε η άγνωστη, μονάχα άν ήταν άποφασισμένη να κάνει ότι του άραγε.

Όταν κατέθηκε σε λίγο στην τραπέζια, θύρη την κ. Βανιέ να τον περιμένη. Η κ. Βανιέ ήτανε μία πολύ χαριτωμένη γυναίκα. Έκ πρώτης όψεως φαινότανε ματαιόδοξη κι' έλαφρόμυαλη. Έπρεπε ωστόσο ν' αντικρύση κανείς τα μάτια της γά ν' ανακαλύψη εκεί μέσα την άνησυχία και τη μελαγχολία της ψυχής της.

Τέλειωσε τη δουλειά σου; ρώτησε τον άντρα της η κ. Βανιέ.

—Όχι άκόμη, της άποκρίθηκε, θα δουλέψω και το άπόγευμα.

Κι' ενώ η κ. Βανιέ δεν άκουε εύγενικά και με προσοχή, άρχισε την άνάληψι ολόκληρου του καινούργιου έργου του.

Μετά τον καφέ, σηκώθηκε, φίλησε τη γυναίκα του και φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του:

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

—Και τώρα δουλεύει! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας στο γραφείο του, ο κ. Βανιέ.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

ΤΑΝ παντρεύτηκε ο Έδουαρδος Μπαλλερουά, δεν σκέφτηκε άμεσα πώς μπορούσε μία μέρα ν' απατήσει τη γυναίκα του. Όχι γιατί αυτό θα του φαινόταν, εκείνη την ιερή στιγμή, απίθανο, αλλά, τί τα θέλετε, δεν τα προδίδει όλα κανείς στη ζωή. Ίσως όμως πάλι, να τ'έβρισκε τόσο μοιραίο κι' αναπόφευκτο αυτό ο Έδουαρδος, ώστε θεώρησε περιττή κάθε προσπάθεια να το αποφύγει. Σκέφτηκε μόνον πώς θα του ήτανε πολύ δυσάρεστο, αν τον άπατοσε αυτόν ή γυναίκα του. Αυτό θάταν τρομερό!... Γι' αυτό, διάλεξε για σύζυγο μία από κείνες τις κοπέλλες, που δεν βρίσκονται πια στην εποχή μας, ούτε και στα βουνά: Παντρεύτηκε δηλαδή μία νέα με κόκκινα μάγουλα, μάτια ζωρά, δλοκάθαρα και με παλές αυστηρές άρχες για την οικογένεια και το γάμο.

Μολαταύτα, ο Έδουαρδος έκανε και μία γκάφα: Δεν πρόβλεψε δηλαδή από την πρώτη μέρα του γάμου του τις άπιστιες που θάκανε στη σύζυγό του. Γιατί, αν το πρόβλεπε κι' αυτό, δεν θάφηνε, βέβαια, να επικρατήσουν στο σπίτι του τόσο κακές συνήθειες και πρό πάντων ή συνήθεια του άνοιγματος των έπιπτολάν των δύο συζύγων, τότε από τον ένα και τότε από τον άλλον. Τώρα όμως ήτανε πια άργά. Διάβαζαν άνακατεμένα τα γράμματά τους και του ήτανε άπολύτως αδύνατον να δώσει τη διεύθυνσή του σ' ένα πρόσωπο, που θα τον άνόμαζε στο γράμμα του «Μπουλουόκο μου» και θα ύπογραφότανε «Η Μπεμπεκούλα σου, που σε λατρεύει!»

Και όμως, ο Έδουαρδος κι' η Μπεμπεκούλα του είχαν άναγκη ν' άλληλογραφούν. Η άγαπημένη του Έδουάρδου ήταν μία πολύ χαριτωμένη γυναικούλα, ή κ. Κεσνεμπό, ή όποια, φυσικά, σάν παντρεμένη, δεν μπορούσε να τον συναντάει συχνά και τακτικά. Γι' αυτό, ο Έδουαρδος ήταν άναγκασμένος να την περιμένη έπι άρες στο έξοχικό σπιτάκι που στεγάζε τον παράνομο έρωτά τους, πράγμα που τον στενοχωρούσε ύπερβολικά. Το καλοκαίρι πάει κι' έρχεται «Ένας εύχάριστος περίπατος στην έξοχη χρειάζεται πότε-πότε και για την υγεία, αλλά το χειμώνα, όπως τώρα, με τη βροχή, τις λάσπες και τα κρύα, το πράγμα καταντούσε αληθινό μαρτύριο. Έπειτα, όπως έχετε, και το πιά χαριτωμένο σπιτάκι μας φαίνεται άπαισιο, όταν είμαστε άναγκασμένοι να περιμένουμε δυο και τρεις άρες, χωρίς να έρχεται «Εκείνη».

Έπρεπε λοιπόν να βρούνε κάποιον τρόπο συνειννοήσεως, ένα μέσον, ώστε να είδοποιήται έγκαιρως ο Έδουαρδος και να μη τρέχει άδικα στην άκρη του κόσμου.

Κι' αυτό το μέσον το βρήκαν οι δυο έρωτοθεαρεμένοι μία μέρα, στη μικρή έξοχική τους φωλιτσα, τη στιγμή που ο Έδουαρδος, εύτυχισμένος, έφερε στη μύτη του το άρωματισμένο μαντηλάκι της Μπεμπεκούλας του.

—Ωχι!... Τί θαυμάσια μυρωδιά! της είπε.

—Είδες; του άπάντησε αυτή. Είν' ένα καινούργιο άρωμα. Μου έστειλαν χτες ένα μικρό δειγματάκι... Για κύττα τί άμορφο μπουκαλάκι! Σ' άρέσει; Νά μου πάρες ένα μεγάλο μπουκάλι, Μπουλουόκο μου!

Πραγματικά, το μπουκαλάκι ήτανε πολύ κομψό. Ξέρουν δά τη δουλειά τους οι έμποροι. Στέλνουν τακτικά τέτοια έλκυστικά δειγματα δωρεάν στις κυρίες που βλέπουν τα δνόματά τους στην ισομ-

—Μπουλουόκο μου!...
—Μπεμπεκούλα μου!...

κή κίνησι. Είνε μία έξυπνη ρεκλάμα με θετικά άποτελέσματα. —Πιστεύω νάστειλαν και στη γυναίκα σου, είπε σε μία στιγμή στο Μπουλουόκο της ή κ. Κεσνεμπό.

Όχι, δεν έστειλαν τίποτα στη γυναίκα του. Άλλά... Άλλά βέβαια, βεβαίωτατα, μπορεί πολύ καλά να της στείλουν με τον τρόπο για να συνειννοηται με την φιλενάδα του. Τον καταλάβαιτε; Κι' όμως είνε άπλούστατος: Θα πήγαιναν ν' αγοράσουν από τον άρωματοπώλη μερικά μπουκαλάκια δειγματα, θα τα γούσαν και μερικά από τα χαρτιά που τα συνοδεύουν συνήθως, φακέλλους με την έπιγραφή του καταστήματος και... και φορά που ή κ. Κεσνεμπό δεν θα μπορούσε να πάη στην έξοχη τους φωλιτσα, θάστειλε στην κ. Μπαλλερουά ένα μπουκαλάκι μυρωδιάς, ως δέγμα τάχα που το στέλνει το κατάστημα.

Έτσι ο Έδουαρδος θα καταλάβαινε άμέσως τη συμβουλή και θα τραβούσε κατ' εύθειαν στο γραφείο του, χωρίς να γινόν τον καιρό του, περιμένοντας άδικα στην έξοχη. Ήταν, μ' όλα λόγια, ένα μέσον σίγουρο και πολύ λεπτό, πολύ καθαρό πει. Πώς; Είπατε τίποτα;

Έτσι κι' έγινε. Ο Έδουαρδος μάλιστα, σάν έξυπνος άνθρωπος, τελειοποίησε άμέσως την έφευρή του και για να μην άπορήσει η γυναίκα του, παίρνοντας πάντα το ίδιο δειγματάκι, δεν περιορίστηκε ν' αγοράσει μόνο μπουκαλάκια με μυρωδιά, αλλά έφωδιάσε τη φιλενάδα του και με διάφορα άλλα δειγματα καλλυντικών—δεν είνε δά και λίγα—. Άγόρασε δειγματα από όλα τα προϊόντα του μυρωδικού: Πούδρες, ρουζ για τα χείλη, ρουζ για τα μάγουλα, κρέμες και βερνίκια και διάφορα μικρά κραγιόνια για τα μάτια, για τα φρύδια και για τα μακίλλα. Κι' από τότε, περίμενε μ' όλη του την ήσυχια, το βούλημα του κοινού ταχυδρομείου. Προτιμούσε μάλιστα ν' άφηνει πάντα αυτή τη φροντίδα στη φοικαριάρα τη γυναίκα του, άφιλότιμος, χωρίς την παραμικρότερη τήψη της κοιμημένης νεειδήςσεως του.

—Όταν έφτασε στίτι του το πρώτο «δέγμα», ή γυναίκα του Έδουάρδου εξαγιάστηκε.

—Μπρί! Τί είν' αυτό; ρώτησε. Και διάβασε το έσώκλειστο σμείωμα:

«Κυρία. Θεωρούμεν καθήκον μας να σας άποστείλωμε μερικά σμείωματα διακεκριμένων δερματολόγων διά την περιποίησιν και διατηρησιν του δέματος, καθώς και ένα μικρό δειγμα του παγκοσμίου έτους νέου μας ρουζ, της τσόν εύφημης γνωστής «Ρωμαϊκής Πορφύρας». Θα θεωρήσωμεν τιμήν μας εάν θέλήσετε να τα μεταχειρισθείτε και να μās γνωρίσετε τās εντυπώσεις σας...».

Ο Έδουαρδος, εξαπλωμένος άναπαυτικώτατα στην πολυθρόνα του, μετέφρασε άμέσως το σμείωμα αυτό ως εξής:

«Μπουλουόκο μου, παίρνω πάντα τον κόπο να σου στέλνω τα δειγματα των προϊόντων μου. Άδύνατον να σε ίδω άπάντε στην φωλιτσα μας. Μείνιμια φίλη, ή κ. Μπεμπεκούλα σου».

—Γιά ποιόν με παίρνουν αυτά οι άνθρωποι σε παρακαλώ; έφώναξε άγανακτημένη ή κ. Μπαλλερουά. Δεν είμ' έγω καμιά άπαισιος που βράφονται σάν χαλίκι αυτές που βράφονται σάν χαλίκι; Κι' όμως είνε ο κόσμος μανιές και γελεί ο κόσμος με ζύ τους. Δόξα νάχη ο Θεός, που μού χρειάζονται έμένα ή Ρωμαϊκή Πορφύρα και τα άλλα δειγματα σίδια τους!

Κι' αλήθεια, κάτω από τα πλούσια καστανά μαλλιά της, που σ' άπλω, άλλα και τόσο άμορφα χτενισμένα, το πρόσωπό της έλαμπε από το λαμπρό κόκκινο χρώμα που της χάρισε, μια φορά πάντα, ή μητέρα της. Έτσι, έφώρα στην καμιαρία της, που ήτανε πολύ μοντέρνο κορίτσι, έβαφότανε άκόμη και μέσα στο σπίτι, πριν άρχισι το έσκαρπιν και το σκούπισμα. Ο Έδουαρδος όμως ήταν ένδουσιασμένος. Νάτος, ο άβλιος!... Κάθετα έκόμα άναπαυτικώτερα στην πολυθρόνα του, κυττάζε έξω τον καιρό—βροχή, χάλυβα, αίσθάνεται ιδιαίτερη άπόλαυση

πώρα κατά το τζάκι του. Αυτό θα πή νάχη κανείς μυαλό έρευντικό!... Πώς; Είπατε τίποτα;... ***

Έτσι τράβηξε ή δουλειά για καιρό. Η κ. Έδουάρδου Μπαλλερουά έξακολούθησε, χωρίς να ύποπτευεται τίποτα να παίρνει από ένα βαζάκι κρέμα, πότε μικρά, κομψά κδυτάκια με διάφορες πούδρες, κι' άλλότε κραγιόνια για τα μάτια και για τα μακίλλα. Είνε μάλιστα λίγος καιρός τώρα, που παίρνει πολλά απ' αυτά τα καλλυντικά. Η Μπεμπεκούλα άρχισε φαίνεται να τον βαρύνει τα έδους ή σχέσεις... Ίσως να βρήκε και κάποιον άλλο του είδους ή σχέσεις... Τό βέβαιο είνε ωστόσο πώς τον άνακαταστή, ή άπιστη... Τό βέβαιο είνε ωστόσο πώς θα δείχνει πια την παλιά θέρη, την παλιά προθυμία και άποθυμία να τρέχει πέρα στην έξοχη για χάρι του. Για να μπορεί τώρα να την ίδη ο Έδουαρδος, πρέπει να πάη πρώτα ή γυναίκα του τουλάχιστον τρία κουτάκια πούδρας, δυο κουτάκια νερό για το πρόσωπο κι' ένα-δυο κραγιόνια για τα μάτια, πολλές φορές μάλιστα και περισσότερα. Τό καλλωπιστήριο της κ. Έδουάρδου είνε τώρα γεμάτο από «Ρωμαϊκές Πορφύρες», «Κρέμες της Άφροδίτης», «Θά με θυμίσής», τό έσκαρπιν έρωμα που έκανε κρότο τώρα τελευταία στα σαλόνια και ένα σαρό ρουζ, διαφόρων άποχρώσεων. Έτσι το μπουκαλάκι της κ. Μπαλλερουά έπαυσε από καιρό να μυρίζει έξω, το μόνο που μεταχειριζότανε, λιγιστό, για τα μαλλιά της, κι' ένε γεμάτο από διάφορες και πολυσύνθετες άπολαυστικές μυρωδιές.

Τι τα θέλετε όμως, ή Μπεμπεκούλα το παρακάνει. Στέλνει πολλά καλλυντικά έπιτέλους και θ' άρχισι ν' άπορή ή κ. Έδουάρδου. Τι διάβολο, αυτές δ' άρωματοπώλεις δεν έχει κι' άλλους πελάτες, πόσες φορές θα της στείλη τα ίδια δειγματα;... Γι' αυτό λοιπόν άποφάσισε ο Έδουαρδος να περιμένη σήμερα

το γυμναστή του θυρωρού στην πόρτα τους, γιατί ή άλλωμον—δεν έχει καμιά άμφιβολία πώς θα βρίσκεται πάλι στο ταχυδρομείο τους ένα δειγματάκι καλλυντικού. Τρέχει μάλιστα μόλις άκούει τα βαρεία γνώριμα θήματα του γέροντος θυρωρού. Μά δε βαριέσαι! Τον πρόλαβε ή κυρία. Άρμισε πρώτη και κρατεί τώρα το ταχυδρομείο στα γόνατα της. Γιατί αυτή ή τρεχάλα;... Χά... Ούτε θέλει τώρα να του δώσει να διαβάσει αυτός τα γράμματά... Ταράζεται, κοκκινίζει, τα μάτια της βουρκώνουν, ή φωνή της τρέμει, και... Τι είν' λοιπόν, αυτό το γράμμα που τόσο άδέξια προσπαθεί να κρύψη;... Ο Έδουαρδος διαβάει μέσα στα φοβισμένα μάτια της τον τρόπο και της παίνει δια της βίας το γράμμα απ' τα χέρια... «Ω! Είνε δυνατόν!... Έχει φίλο ή κ. Έδουάρδου; Αυτή ή φίλη!... Μά ναί, άφού πέφτει στα γόνατα του σιζύγου της και τα όμολογεί, τα όμολογεί όλα!...

—Πώς έγινε αυτό; ρωτάει άγρια ο κ. Έδουαρδος. —Αχι! Πώς έγινε αυτό;... του λέγει άνάμεσα στους λυγμούς που την πνίγουν. Νά... σ' άναίνα, όπως κάθε κακό... Στην άρχή δεν είπα βάλε κακό στο νομό μου. Έπειτα άρχισα να γίνωμια φιλάρεσκη. Κατάλαβα μία μέρα πως ήμου νύστιμη, άμορφη και θέλιστα να γίνω κάπως μοντέρνα πιά κομψή... Έπειτα ένοιωσα την άνάγκη ν' άκούσω να μου το λένε αυτό κι' οι άλλοι... Οι άντρες όμως, όσο ήμου τόσο άπλη, μ' άφηναν ήσυχη, όταν όμως έγιναν άμορφη, πολύ άμορφη, άρχισαν να με προσέχουν. Και μία μέρα, πίστεψα τα λόγια ενός απ' αυτούς...

—Μά, για όνομα του Θεού! Αυτό είνε άκατανόητο! φωνάζει ο κ. Έδουαρδος. Για πιά λόγο έσύ, μια τόσο ήσυχη γυναίκα, έγινες έσφηνικά, στα καλά καθούμενα, φιλάρεσκη όπως κι' ή άλλες; Άπάντησέ μου. Αυτό είνε που δεν μπορώ να καταλάβω!

—Ω! δεν είνε διόλου δύσκολο να το καταλάβεις, χρυσέ μου. Έμπλεξα... Νά... νά... Την έξρω έγω την πρώτη αίτια του κακού... Μία μέρα δοκίμασα να θάλω όλα κείνα τα φτιασίδια... έξερεις;... Τα δειγματα που μου στέλναν άκατάπαυστα οι έμποροι καλλυντικών. Μιά και στέλνανε, τα χρησιμοποιούσα. Τι ήθελες να κάνω; Έγιναν φιλάρεσκη... Βαφόμουν... Ένοιωθα πειρασμούς... Χάθηκα!...

Τότε μονάχα παρατήρησε ο Έδουαρδος πώς πραγματικά ή γυναίκα του ήτανε βαμμένη με «Ρωμαϊκή Πορφύρα» κι' είχε στα μάτια της και στα μακίλλα της την άπαισία, την άποθυμία ή έκφραση που δίνουν τα διάφορα κραγιόνια.

—Ε, αυτό πάλι δεν το περίμενα! στέναξε τότε ο κ. Έδουαρδος, κι' έπεσε βαρύς στην πολυθρόνα του.

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ταχυδρόμος: Έχω ένα γράμμα για σένα, Μάικλ, με βαρύ πένθος, μάλιστα! Ο Μάικλ: Άλλοίμονο! Ο καυμένος ο άδελφός μου πέθανε! Ο ταχυδρόμος: Πώς το ξέρεις; Άφού άκόμα δεν διάβασες το γράμμα; Ο Μάικλ: Άναγνώρισα... τό γράμμά μου!... ***

Δυο φίλοι συζητούν: —Αν ήμου σάν έσένα, λέγει ο ένας θυμωμένος, θα είχα περισσότερο μυαλό! —Αυτό ν' άκούγεται, άπάντα σοβαρά ο άλλος. ***

Η αιώνια γυναίκα: Ένας έξερευνητής διηγείται στη γυναίκα του πώς σκότωσε μία τίγρη που το έπέτρεψε:

—Καταλαβαίνεις, άγάπη μου, συνεχίζει, πώς ή θέσις μου ήταν κρίσιμη. Η ή τίγρης έπρεπε να πεθάνη ή έγώ!... —Είμαι τόσο εύτυχης που σκοτώθηκε ή τίγρης! άπάντα ή σύζυγός του περιφώνα. Γιατί άλλωως... δεν θα είχα αυτό τό θαυμάσιο τομάρι της!... ***

Βαρεία άρρώστεια! Ο Μπλόγκ: Σέ τί κατάστασι είνε σήμερα ή γυναίκα σου; Ο Μόγκς: Έχει πέσει σ' άσφαι! Ο Μπλόγκ: Λυπούμαι πολύ!... Και τί συμπτώματα παρουσιάζει;

Ο Μόγκς: Δεν θέλει... να μου μιλήσει! *** Ο δικαστής έρωτά έναν Ίρλανδό, μάρτυρα: —Διατείνεσαι λοιπόν, ότι ο κατηγορούμενος σε άπέληξε; Ο μάρτυς: Βεβαίως! Είπε πώς θα με σφάζη και θα βάψη με τό αίμα μου τό δωμάτιό του κόκκινο! Είνε, βλέπετε... σουδατζής! ***

Στο σχολείο: Ο δάσκαλος: Πές μου τώρα, Τζών, αν πετάξω τρεις λίρες από αυτό τό παράθυρο κι' άλλες πέντε από τό άντικρυνό, πόσες λίρες θα πετάξω στο δρόμο; Ο Τζών (μ' άμφιβολία): Τί να σάς πώ, κύριε, δεν πιστεύω να κάνετε μία τέτοια... κουταμάρα!... ***

Της εποχής μας: Ο δικηγόρος: Ο σύζυγός σας πέθανε άπτε φυσικό θάνατο; Η χήρα: Ω! Νά! Τόν... πλάκωσε κάποιος αυτοκίνητο!... ***

Ένας πονετικός φίλος: —Τί σοβ συμβαίνει, άγαπητέ μου; Έχεις θάφο πολλό θλιμμένο σήμερα! —Πρέπει νάχω τέτοιο ύφος, φίλε μου, γιατί ή γυναίκα μου σε ταξίδι. Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι θα παρεξηγηθώ αν φανερώσω τη χαρά μου!... ***

Πρακτικός άνθρωπος: —Τί είνε αυτό τό νέο κτίριο που έχτισες πάνω στον λόφο; Ρωτά κάποιος κύριος έναν άγρότη. —Ω! άπάντα ο χωρικός. Άν έρω ένοικιαστή, θα τό νοικιάσω ως έθιλα. Άν πάλι δεν θρεθί ένοικιαστής, τότε θα τό χρησιμοποιήσω... ως σταύλο!... ***

Ο... γενναίος: Ο σύζυγός: Μία νύχτα, όταν έσύ έλειπες στην έξοχη, άκουσα έναν κλέφτη μέσα στο σπίτι. Ήθελα να μ' έβλεπες λοιπόν πώς κατέβηκα τις σκάλες δυο-δυο... Η σύζυγος: Μά πού ήταν ο λωποδύτης... Στα κέραμια; ***

Ένας μικρός λουστράκος λέει επάν χαμάλι, ο όποιος πρόκειται να μεταφέρει ένα βαρύ άπαύλο: —Θέλεις μήπως να σε βοηθήσω, πατριώτη; Ο χαμάλις: Σάν τί βοήθεια μπορείς να μου δώσεις έσύ; Ο μικρός: Μπορώ... ν' άγκομαχά τη στιγμή που θα φορτωθής τό μπαούλο στην πλάτη σου! ***

Η Έλεήμων Κυρία (στο ήπιάνο): Αυτό τό πανταλόνι θά σο έινε χρήσιμο, καλέ μου άνθρωπε, μονάχα που χρειάζεται γενναία μάγλωμα.

Ο ζητιάνος: Ω! δεν πειράζει, κυρία μου... Δεν διάζομαι. Μπορώ να περιμένω... ώπου να μου τό μπαλώσετε!... ***

Η ΚΑΤΑΠΗΚΤΙΚΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΜΕΡΥ Β' ΛΟΡ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Από τί εξαρτάται η τύχη των ανθρώπων. Η καλές κ' η κακές ημερομηνίες της ζωής μας. Η άτυχίες των ανθρώπων που γεννήθηκαν στις 2 Ιουλίου. Η ιστορία του Τζών Όλιβερ. Πού ώφειλε την επιτυχία της ή μοιραία γέννηση του Σικάγου. Οι δεκατρείς φίλοι της «μίσσερ» Τζέαν Μιλ. Γιατί αυτοκτόνησε, κτλ.

ΕΙΝΕ ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ. Πολλοί σοφοί μάλιστα φτάνουν στο σημείο να δηλώνουν ότι η λέξη «αδύνατο» υπάρχει μόνο στο λεξιλόγιο των κουτών και των τεμπέληδων. Και για να υποστηρίξουν αυτή την ιδέα τους, φέρνουν ένα σωρό παραδείγματα, τα οποία, μά την αλήθεια, είναι σωστά. Κανένας μεγάλος άνδρας δεν γεννήθηκε διάσημος. Όλοι τους έγιναν διάσημοι σιγά-σιγά με τη θέλησή τους και το πείσμα τους. Ακόμη κι αυτοί οι απλοί άνθρωποι, κατορθώνουν αξιολογώματα πράγματα με την υπομονή και την επιμονή τους. Γνώριστ' ανθρώπους, οι οποίοι στον παγκόσμιο πόλεμο έχασαν τα χέρια τους κι' οι οποίοι κατόρθωσαν, με χιλίους κόπους, να εργάζονται με τα πόδια! Στο εργοστάσιο αυτοκινήτων «Φόρντ», υπάρχουν πέντε τέτοιοι άνθρωποι, οι οποίοι εργάζονται με την ίδια ικανότητα των άλλων εργατών και δεν δυσκολεύονται καθόλου απ' αυτό το άτοχμά τους.

Κι' ωστόσο σήμερα ο καθηγητής «Εμερ Βάλτορ, μ' ένα άρθρο του που δημοσιεύτηκε στο πνευματικό περιοδικό «Ψυχή», έρχεται να γκρεμίσει όλες αυτές τις θεωρίες των σοφών για την ανθρώπινη ικανότητα και ν' αποδείξει ότι αν είμαστε φτωχοί ή πλούσιοι, διεθνείς προσωπικότητες ή άσημοι άνθρωποι, αυτό το όφειλουμε στη μέρα της γεννήσεώς μας. Δεν σ' ας φαίνεται παράξενο αυτό; Κι' όμως, ο «Εμερ Βάλτορ» φέρνει πολλά παραδείγματα και μ' ας κάνει να πιστέψουμε τα λόγια του.

«Οι άνθρωποι, γράφει ο Αμερικανός δόκτωρ, που γεννήθηκαν στις 2 Ιουλίου ενός χρόνου, είναι υπερβολικά φιλόδοξοι και άτυχιοι. Σπάνια να πετύχουν κάτι στη ζωή τους. Το παράξενο δε είναι ότι εξασκούν μία καταστρεπτική επίδραση στους φίλους τους, πολλοί δε απ' αυτούς, έχει εξακριβωθεί απόλυτος, ότι πεθαίνουν εντελώς άπρόσποτα. Έτσι αυτοί οι «δυστυχισμένοι» μένουν ολομόναχοι στον κόσμο, χωρίς καμιά συντροφιά. Κι' ωστόσο δεν χάνουν το θάρρος τους. Παλεύουν με τη ζωή κι' αν όλες η προσπάθειές τους δεν πετυχαίνουν, εν τούτοις δεν απογοητεύονται. Η ζωή των οικογενειών που δημιουργούν, είναι γεμάτη βάσανα και θλίψεις. Το ίδιο κ' η γυναίκες που γεννήθηκαν σ' αυτή την ημερομηνία, είναι υπερβολικά άτυχες στον έρωτα και μόνο όταν παντρευτούν έναν άνθρωπο με καρδιά, γίνονται ευτυχισμένες. Ορίστε ένα παράδειγμα: Στις 20 Ιανουαρίου του 1932 συνελήφθη από τους αστυνομικούς του Νιού Τζέρσεϊ ένας διάσημος άπατενας. Η έφημερδες έγραψαν ένα πλήθος επαινετικά λόγια για την αστυνομία και ζήτησαν την παραδειγματική τιμωρία του κακοποιού. Αυτός ο άνθρωπος υπέφερε φρικώδη μαρτύρια μέχρι της ημέρας της δίκης του. Οι άνακριταί του ήθελαν να τον αναγκάσουν να δηλώσει τις απάτες του. Μά εκείνος ήρνετο κάθε κατηγορία και τους δήλωνε ότι λεγόταν Τζών Όλιβερ κι' ότι δεν είχε καμιά σχέση μ' αυτόν Τζών Βάλτορ, τον διάσημο άπατενά. Τέλος ήρθε η μέρα της δίκης του. Ο «έγκληματίας» κάθισε στο έδωλό του κατηγορουμένου κι' όταν ήρθε η σειρά του, άρκέσθηκε να πει στους δικαστές:

—Ονομάζομαι Τζών Όλιβερ και γεννήθηκα στις 2 Ιουλίου του 1896. Δεν έχω ιδέα ούτε για τον Τζών Βάλτορ, ούτε για τις απάτες του.

Και πράγματι, από την προσεκτική διαδικασία, απέδειχθη ότι άθωότης του άτυχου Όλιβερ κι' οι άστυνομικοί τον άφησαν ελεύθερο. Στο δημοσιογραφικό που τον παρακάλεσαν κατόπιν να τους διηγήσει την ιστορία του, άπάντησε δ' η ζωή του ήταν μία συνεχής σειρά μενδών άτυχιών κι' άπογοιτεύσεων. Ποτέ δεν έχασε όσο τόσο το θάρρος του και πάντα ένοιωθε την επιθυμία να παλαίμη με τη ζωή. Ο Τζών Όλιβερ

είναι ένα από τα πιο πειστικά παραδείγματα της κακοτυχίας που αναφέραμε πιο πάνω.

Εκείνοι που γεννήθηκαν στις 3 Ιουλίου και ειδικά οι άπ' αυτούς ήρθαν στον κόσμο έξη άρες πριν απ' αυτή την ημερομηνία, είναι παράδοξα γεμάτοι θάρρος και τους άρεσει η περιπέτεια. Η τύχη παίζει πάντα σπουδαίο ρόλο στη ζωή τους. Ωστόσο, ποτέ δεν είναι ευχαριστημένοι απ' αυτήν και έχουν πάντα κάτι καλύτερο. Στον έρωτα κι' οι άνδρες κι' οι γυναίκες που γεννήθηκαν στις 3 Ιουλίου, είναι πάντοτε άπιστοι και άπιστοι. Άν κι' έχουν μεγάλη καλοσύνη, είναι γενναίοψυχοι κι' αισθηματικοί, ωστόσο κουράζονται εύκολα απ' τ' άκατημένο τους πρόσωπο και τ' άφήνουν γρήγορα για το ποιο άλλο. Όσοι γεννήθηκαν αυτή την ημερομηνία, είναι σιωπηλοί και μεγάλοι δόν Ζούαν. Όσο για τις γυναίκες, είναι πάντοτε «μοιραίες». Ίδου ένα παράδειγμα:

Στο Σικάγο ζή σήμερα μία πριγκιπική ζωή, μία κόμπα «μίσσερ» Στόρμερ, για την οποία κανείς δεν ξέρει τίποτ' άλλο από τα πολυκόστα σκάνδαλά της. Δεν είναι άγνωστο κι' ό τόσο οι άνδρες επιδιώκουν τη γνωριμία και θυσιάζουν τη περιουσία τους γι' αυτήν. Προσπάθησα ν' ανακαλύψω το μυστήριο αυτής της γοητείας της. Την έπεσεφθήκα λοιπόν στο μεγάλο της και την παρεκάλεσα να μου εξγήσει με τι τρόπο σαγήνευε τους φίλους της.

—Αυτό το πράγμα κι' εγώ ή ίδια δεν το ξέρω, μου άπάντησε. Εκείνο μάλιστα που με κάνει ν' άπορώ, είναι ότι όλα οι άνθρωποι που μ' άγάπησαν με πάθος, μου φανόντουσαν πολύ γνωστοί από την πρώτη στιγμή που έτυχε να μ' ας συστήσουν. Νόμιζα ότι είχα περάσει όλη τη ζωή μου μαζί τους. Άλλά κι' εκείνοι κατόπιν μου εξωμολογούντο ότι είχαν ποτέ σ' το ίδιο συναίσθημα.

Ρώτησα τότε τη «μίσσερ» Στόρμερ να μου πει ποιά ημερομηνία είχε γεννηθή. Μου άπάντησε ότι είχε γεννηθή στις 3 Ιουλίου του 1910. Κι' έτσι εξηγήθηκε όλη η γοητεία αυτής της «μοιραίας» γυναίκας.

Οι ποιο δυστυχισμένοι όμως είναι εκείνοι που γεννήθηκαν στις 4 Ιουλίου. Τους καταδιώκει πάντα μία σκληρή κι' άδυσόμοιρα μοίρα και πολλές φορές είναι άφορητο άνατριχιαστικό δράμα των. Ορίστε μερικές παράδοξες συμπτώσεις:

Στις 4 Ιουλίου γεννήθηκε ο «Εντιμότ Σέιμπερ», ο βιομήχανος που δολοφονήθηκε πέσαντας στο έξιπρξ Νέας Υόρκης-Βοστώνης. Στις 4 Ιουλίου είχε γεννηθή επίσης κι' η τραγική γυναίκα του Τζόυς Ντιμπερον, η οποία, για να γλυτώσει τα παιδιά της από τον άνδρα που της ήθελε να το σκοτώσει, το έφτυσε στο σφαίρες στην καρδιά! Στις 4 Ιουλίου άπ' αυτή είχε γεννηθή κι' ο μεγαλύτερος προσηγορικός της «Ηνωμένων Πολιτειών», ο περίφημος γκάγκστερ Τούντ.

Αντιθέτως, εκείνοι που ήρθαν στον κόσμο στις 5 Ιουλίου, κάνουν πάντα έναν καλό και εύτυχισμένο γάμο. Κι' οι άνδρες όμως κι' οι γυναίκες είναι πάντα υπό την επίδραση του έρωτος και θυσιάζουν τα πάντα γι' αυτόν.

Η ακόλουθη ιστορία δείχνει σαφώς αυτή την παρατηρήσή μου: Στη Νέα Υόρκη, δύο και τρία χρόνια, έγιναν οι γάμοι του Χάρντ Μιλ και της Τζέαν Κρόσελ. Κι' οι δύο τους ήταν γνωστοί από τις επιτυχίες τους στο γκεύ κι' όλοι οι φιλάθλοι γιάτσαναν μ' ένθετο πιασμό την έννοσί τους. Ήθεσαν ότι κι' οι δύο τους άγαπιόντουσαν με τρυφερότητα κι' άκοιτούσαν εύτυχισμένοι. Πράγματι, πέρασαν μαζί άξέγαστες μέρες ως τον καιρό που η «μίσσερ» Μιλ ένοιωσε εαφικά την καρδιά της άπ' πλημυροζή από έναν άλλο έρωτα. Τότε, άκοιτημένη τότε, προσπάθησε ν' άποστηλάσει αυτό το άσθημα, το όποσ' της είχε προσάψει ένας φίλος του άνδρός της, ο «μίσσερ» Έντν Πάρκερ. Μά δεν υπέφερε να το καταλάβει. Άρχισε λοιπόν να υποφέρει τρομακτικά άκαρδία και μία μέρα, μη άντέχοντας σ' αυτό τον έρωτά της, ζήτησε διαζύγιο από τον άνδρα της και παντρεύτηκε τον «Έντν Πάρκερ». Μά ο έρωτας είναι άσθημα που ποτέ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντοερβολιές)

Γόσπερ Σμίτ, ο συμπαιθής λυρικός τενόρος, τον οποίο είχαν άκούσει οι φίλοι του κινματογράφου στο φιλμ «Ένα Τραγούδι Γυρίζει τον Κόσμο», καθώς και σε άλλες διάφορες επιτυχίες του, τελείωσε, δά και λίγο καιρό, έν' άλλο έργο του, που έχει τίτλο: «Ένας Άστέρας Έπεσε απ' τον Ουρανό». Αυτό το φιλμ πρόκειται να προβληθή κατά τη χειμωρινή περίοδο στο κινματοθέατρο «Πάλλας». Τ' αξιοσημείωτο δε είναι ότι το νέο έργο του Γόσπερ Σμίτ δεν έχει προβληθή άπο στην Εύρώπη. Έτσι οι Άθηναίοι θ' άπολαύσουν πρώτοι αυτοί τον συμπαιθή τενόρο, τον οποίο άλλοτε είχαν χειροκροτήσει προ ενός χρόνου, άν και έπισκεφθή την πρωτεύουσα.

Συνοπτική του φιλμ «Ένας Άστέρας Έπεσε απ' τον Ουρανό» είναι ο μεγάλος Νόηφελντ, ένας από τους λίγους σκηνοθέτες της Εύρώπης.

Η Τζέαν Κράουφορντ είναι ο πιο πιστός «αστέρας» της «Μέτρος». άπάντησε ότι από τον καιρό που έπαιξε γι' πρώτη φορά στην δόνη, έχει σ' όλη την έφημερδες έπαιξε τόσο άσθημα το γάμο στην δόνη, όσο και στην προέφεραν να ίκανοποιητικά συμβόλαια.

Η Κόνσταντ Μπέννερ, η «βεντέτα με την πιο παράξενη φωνή», που έπαιζαν τους θαιμαστές της με τα εύθημα τραγούδια της και π' όλη της, συνεγείρεται σήμερα στα «εστόντιος» της άταρξας της μαζί με τον Κλάρκ Γκέμπλ. Οι δύο άστέρες όμως έχουν τελείως διαφορετικούς χαρακτήρες, κι' αυτό τους έκανε να συμπαιθήση ό ένας τον άλλο τόσο πολύ, ώστε να δώσουν άφορητή και καυτή γλώσσα του Χόλλυγουντ να διηγηθούν πολλά πράγματα εις βάρος τους. Λένε δηλαδή «τι τ' έλεγε Γκέμπλ, που ως τώρα ενδιαφερόταν να πει ότι η σούδα και μορφομένης γυναίκες, αλλά έφημα ιδέες κι' ευχαριστείται με τη συμπαιθήση της Κόνσταντ Μπέννερ, που είναι πολύ παρθένη, πολύ ιδόροπη, και που άσωνίως σκαμνίζονται έξωφρεστικές φάσεις στους φίλους της. Άλλά πάλιν βεβαιώνουν ότι ο έρωτας των δύο «αστέρων» πρόκειται από ένα στοίχημα, που είχε βάλει η Κόνσταντ Μπέννερ με τον Τσάρλντ Ρίνγκεν, τον πάλαιο φίλο της, ότι θα κατόρθωνε να πετύχουν την κατόχηση αυτού του σοβαρού γόητος. Όσο κι' αν έχει όμως αυτή η υπόθεση, το αποτέλεσμα είναι ότι οι δύο άστέρες» στο «εστόντιος» της ζωής παντώς έγιναν δύο τρυφεροί φίλοι και άπ' όλο άπάντων το εδωλό τους να συνεχισθή ποτέ τον καιρό άνωμα.

Όλοι οι «αστέρες» της φιλμοπολέως περιμένουν μ' άνυπομονησία

πάλιν διαρκεί κι' έπειτα απ' το γάμο. Έτσι, έπειτ' από λίγο, η Τζέαν άγάπησε πάλιν έναν άλλο άνθρωπο, χωρίς με το δεύτερο άδρα της, για να παντρευτή το νέο φίλό της. Κι' αυτή η άκατη ιστορία κράτησε έτοι τρία χρόνια. Η «μίσσερ» Τζέαν είχε άλλάξει σ' αυτό το διάστημα δώδεκα φίλους, τους οποίους άγαπούσε πάντα με την ίδια τυφερότητα. Ο δέκατος τρίτος όμως άνδρας που έρωτεύθηκε, παρέμεινε άσυγκίνητος από τα πλάστη της και την όμορφιά της. Όταν λοιπόν την άκούσε να του λέη ότι τον λατρεύει, της άπάντησε σοβαρά:

—Μίσσερ» Τζέαν, κολακεύομαι πολύ απ' αυτό το άσθημα σου. Έπειδή όμως δεν θα ήθελα να γίνω ο δέκατος τρίτος σύζυγός σου, γιατί έχω μία μεγάλη άποστροφή στον αριθμό 13, ήρθε κάποιον άλλον κι' όταν τον βαρεθήτε κι' αυτόν, μέ...

Η «μίσσερ» Τζέαν, άν και ταπεινωμένη απ' αυτές τις ειρωνείες του νέου «άγαπημένου» της, τον όποιο λάτρευε μ' όλη την καρδιά της, κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτόν. Κι' έτσι πρότιμος ν' αυτοκτονήση. Η άτυχη Τζέαν Μιλ ήταν ένα θέμα από έρωτος και της άδυναμίας που έχουν γι' αυτόν όλοι που γεννήθηκαν στις 5 Ιουλίου!

Αυτά είναι μερικά από τα παραδείγματα που αναφέρει ο δόκτωρ «Εμερ Βάλτορ, για ν' άποδείξει ότι όλα τα πράγματα στη ζωή μας κανονίζονται από τις υπερφυσικές δυνάμεις του έσπερον. Σ' άλλο σημείωμά μας θα σ' άς διηγηθούμε και μερικές άλλες παρόμοιες περιπτώσεις, απ' τις όποιες φαίνεται ότι κάθε άνθρωπος γεννιέται με την τύχη του, την όποια μπορεί να καταλάβη άν είναι καλή ή κακή, κυττάζοντας τη μέρα της γεννήσεώς του. Μά ό,τι όμως και να κινή, δεν μπορεί να την αλλάξει.

Ξεχνάτε σχετικώς τόσες και τόσες ιστορίες ανθρώπων που γιάτσαν από τους τρομακτικούς πολέμους, για να πέσουν θύματα ενός άτοκινητιστικού δυστυχίματος ή άπροσεξίας; ΤΖΩΝ ΠΗΡ ΣΩΝ

την άριζή της Βιεννέζας χορεύτριας Μαργαρίτας Γούλμαν, η όποια προσελήθη στο Χόλλυγουντ για να παίξη στον κινματογράφο. Η Μαργαρίτα Γούλμαν είναι ένα απ' τα λαμπρότερα άστρα του θεάτρου της Βιέννης κι' είναι πασίγνωστη γι' όλη όμορφιά της, καθώς και το χορευτικό ταλέντο της. Αυτά τα τρία προσόντα της, καθώς και τα άλλα, θα της έξασφαλίσουν και στην πόλη του κινματογράφου πραγματικούς θριάμβους. Ήδη το διαφημιστικό γραφείο της «Μέτρος» της έτοιμάζει μία πολυκόστη εκκάλμα, η όποια θα την κάνει πασίγνωστη και σ' άμερικανικό κοινό.

Επίσης αυτές τις μέρες έφτασε στο Χόλλυγουντ κι' ο Άλλαν Τζόης, ένας από τους πιο καλούς ήθοσους του Μπρινγκουάιν.

Ο γυιός του μίστερ Ταϊλντορ, ένας πλούσιος γιατρός του Χόλλυγουντ, άρχισε την κινματογραφική καριέρα του παίζοντας το ρόλο ενός γιατρού, χωρίς φυσικά να έχη ιδέα από την ιατρική επιστήμη. Από το θήμας υπερβολικά τον πατέρα του και τον άνάγκασε ν' άποκηρύξη τον άτυχο Ρόμπερτ Ταϊλντορ, γιατί διέσυρε το έπάγγελμά του. Ο γυιός του όμως έσπευσε να δηλώση ότι ο πατέρας του δεν έφερε καμιά ελπίδα αν αυτός έπαιξε τόσο άσθημα το γάμο στην δόνη, γιατί ποτέ δεν είχε κλίση σ' αυτό το έπάγγελμα και γιατί προτιμούσε να παρακολουθή τον κινματογράφο, παρά να πηγαίνη στο Πανεπιστήμιο.

Εννοείται ότι ο μόνος που βγήκε καρδισμένος απ' αυτή την υπόθεση, ήταν ο μίστερ Ταϊλντορ. Όλοι οι κάτοικοι του Χόλλυγουντ θέλησαν να τον γνωρίσουν και τον έπεσεφθήσαν για να του ζητήσουν μία έπαγγελματική συμβουλή, πληρώνοντας βέβαια το αντίτιμό της. Έτσι ο μίστερ Ταϊλντορ ήρξε ένα περίφημο τόπο για να θησαυρίση, ενώ ο γυιός του έξακολουθούσε να παίζει άνερόχλητος στον κινματογράφο, άδιαφορώντας για τις πατρικές άπειλές.

Ο Μορίς Σεβαλιέ, γυρίζοντας πάλι στο Χόλλυγουντ, άσπερ' από μία έπισκεψή του σ' άγαπημένο του Παρίσι, στράφηκε μ' έξαιρετικό κέφι στη δουλειά. Σήμερα στα «εστόντιος» της «Μέτρος» έτοιμάζει το «εστόντιος» ενός νέου φιλμ.

Η Αμερικανική κινματογραφική παραγωγή άρχισε αυτά τα τελευταία χρόνια να καλύτερεί. Αυτό όφειλεται στο ότι σήμερα στο Χόλλυγουντ υπάρχουν πολλοί Γερμανοί σκηνοθέτες και συγγραφείς σεναρίων. Έτσι τα φιλμ του Νέου Κόσμου άπέκτησαν μία καινούργια ζωή και με την πλούτο των σκηνικών που διαθέτουν τα διάφορα «εστόντιος», θα μπορούσαν να παίζουν άληθινά «εστόντιος».

Τα περισσότερα απ' αυτά είχαν ένα σωρό όμορφες γυναίκες, που στήριγγιζαν άδικαολόγητα διάφορα τραγούδια, στα μέρη που δεν στήριγγιζαν, και όμορφες τοποθεσίες και σε μοναχικά έδωλα. Έτσι οι Γερμανοί σκηνοθέτες τους άνοιξαν τα μάτια και δεν θ' άόργισαν να δώσουν Αμερικανικά φιλμ, που να μ' ά... γινώσκουμε. Τελείως κι' η «Μέτρος» έβλεπε ένα συμβόλαιο με τον Γερμανό μονό σεναρίστα Χάιντ Βίλνελμ, ο όποιος ανέλαβε να γράψη μία σειρά σεναρίων γι' αυτή την έταιρεία. Ο Χάιντ Βίλνελμ είναι γυιός του γνωστού σκηνοθέτη Καρλ Βίλνελμ.

Η Ούνα Μάρκελ έφημοποιεί ένα πάλι παρόξενό άστρο στο τελευταίο φιλμ των «Κινματογραφικών Νέων» του Χόλλυγουντ, για την γοητεία της γυναίκας, και στο όποιο υποστηρίζει ότι η ηρωίδα δεν παύει κανένα ρόλο στον έρωτα. Ίδου ένα άπόσπασμα αυτού του άσθρου:

«Έν ήρωισα, γράφει η Ούνα Μάρκελ, πολλές γυναίκες, που έχουν περάσει τα σαράντα χρόνια, κι' όστόσο διατηρούν όλη τη γάση τους. Η γοητεία είναι κάτι έμφυτο στη γυναίκα. Υπάρχουν κορίτσια, που νέα, τα όποια φανόντα γερασμένα, άνοστα, άπαισθητικά, κι' άκαταχνητά άλλα πάλι, που γίνονται μωρότερα από την πραγματική ηλικία τους και πολύ χαριτωμένα. Η Έλεν Κάλντ, παράδειγματος γάμου, είναι μία από τις πιο χαριτωμένες γυναίκες που γινώσκω. Κι' είναι βέβαιη ότι αυτή η χαριτωμένη έφεύγεται κι' όταν άδωγη γίνει πενήντα χρόνων, θα διατηρή όλη τη γάση και τη γοητεία της. Το έλληγος λοιπόν στη γυναίκα είναι έμφυτο και μπορεί να το διατηρή μέχρι του θανάτου της. Είναι μία άκαταβόλια της ψυχής της.

Εννοείται ότι το άστρο της Ούνας Μάρκελ προκάλεσε μία ζορή συζητή μετ' όλη των κριτικών κύκλων του Χόλλυγουντ και πάλι. Κι' αυτή η ιστορία έξακολουθεί να διασπάζει σήμερα τους «αστέρες» της φιλμοπολέως, οι όποιοι ήθελαν ένα καινούργιο τρόπο για να σκοτώνουν την κλήση τους.

Η Τζέαν Κράουφορντ

ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΦΕΖ...

Η εργάνωσις των μυστικών πρακτικών στα παλάτια της Μεσσηνίας. Οι ξένοι κατ'αποκοπήν στην πρωτεύουσα του Μαρόκου. Ο μυστηριώδης Γιαπωνέζος έμπορος Μασσούτο. Η διασκεδάσις της όμορφης γυναίκας του. Το τρυφερό ειδύλλιο της με τον αξιωματικό Άντρε Ριβέλ. Ένας πρωτότυπος τρόπος παροχής πληροφοριών. Το άδοξο τέλος μιας υποθέσεως κατασκοπείας.

ΤΟ κράτος του Μαρόκου, το οποίο, καθώς ξέρετε, είναι υπό την προστασία της Γαλλίας, έχουν μαζευτεί αυτό τον καιρό πολλοί παράδοξοι άποικοι, οι οποίοι απασχολούν κάθε τόσο την ειδική υπηρεσία της αντικατασκοπείας. Είναι Γερμανοί, Γιαπωνέζοι, Άγγλοι και Κινέζοι κι έχουν διαλέξει το Φέζ, την πρωτεύουσα του Μαρόκου, για τις σκοτεινές και μυστηριώδεις υποθέσεις τους. Σ' αυτό το μέρος μπορούν να εργάζονται άνετα και να εξαγορεύονται από τους αξιωματικούς της Λεγεώνας των Ξένων, που θέλουν να διασκεδάσουν την τρομακτική πληγή τους, σκορπίζοντας αβήθονα λεφτά στα νυχτερινά κέντρα του Φέζ. Οι περισσότεροι απ' αυτούς βέβαια καταλήγουν στην αυτοκτονία ή στα κάτεργα. Άλλα το σοβαρό είναι ότι πολλά σχέδια και μυστικά έγγραφα της Γαλλίας περνούν στην κατοχή των κατασκόπων, πράγμα που ανάγκασε τέλος το υπουργείο των Στρατιωτικών να ζητήσει από την άστυνμία του Μαρόκου να είναι πιο προσεκτική στον έλεγχο των διαβατηρίων και στη χορήγηση των αδειών παραραιών, ξένων στο Μαρόκο. Ο σουλτάνος μάλιστα αυτού του κράτους της Αφρικής διέταξε να τοιχοκολληθεί στους κεντρικούς δρόμους μια προκήρυξη στο λαό του, στην οποία δήλωνε ότι θα προσέφερε σημαντική αμοιβή για κάθε πρόδοτη της φίλης του Γαλλίας, τον οποίο θα του καταγγείλων. Μετά δυο μέρες όμως, το μεγαλοπρεπές ανάκτορό του πλημύρισε από Μαροκινούς, οι οποίοι ήσαν πρόθυμοι να καταγγείλουν ακόμη και τους συγγενείς τους ως κατασκόπους, για να πάρουν την κολοσιαία αμοιβή. Έτσι κι αυτό το μέτρο απέτυχε πανηγυρικά και το Φέζ εξακολουθεί να είναι το κέντρο των διαφόρων ληστρικών οργανώσεων και των κατασκόπων.

Σ' αυτή λοιπόν την κανονική για φωλιά των κατασκόπων, π.δ. ενός χρόνου έφτασε μια μέρα ο Γιαπωνέζος έμπορος Μασσούτο, συνοδευόμενος από την γυναίκα του, μια υπέροχη Γαλλίδα και τον ιδιαίτερο γραμματέα του, έναν αινιγματικό άνθρωπο, με τεράστια γυαλιά, που δεν γελούσε ποτέ του. Ο Μασσούτο εγκαταστάθηκε στο ξενοδοχείο «Ανατολή» κι άρχισε ν' ασχολείται με τις υποθέσεις του. Ήθελε να συνεννοηθεί με τους διαφόρους φυλάρχους, για να του προμηθεύσουν μια μεγάλη ποσότητα δερμάτων αγρίων θηρίων. Κάθε μέρα λοιπόν αυτός κι ο γραμματέας του υποδεχόντουσαν τους «βασιλείς της ερήμου», που έρχονταν μ' όλη την ακολουθία τους, για να χαιρετήσουν τον πλούσιο έμπορο ή έφευγαν από το Φέζ για να πάνε οι ίδιοι προς συνάντησή τους. Η γυναίκα του Μασσούτο, μια πολύ όμορφη Παρισινή, ήταν υποχρεωμένη να κλείνεται ολομόναχη στο ξενοδοχείο και να περιμένει το γυρισμό του άνδρός της. Η μέρες της λοιπόν κυλούσαν τόσο πληκτικά, ώστε άρχισε να καταιέται την ώρα και τη στιγμή που είχε εγκαταλείψει το Παρίσι για να έρθει σ' αυτό τον άγριο και μυστηριώδη τόπο. «Ε- έλεπε τώρα μ' σπογγίζεσαι ότι το Μαρόκο δεν έμοιαζε καθόλου ούτε με τις περιγραφές που είχε διαβάσει γι' αυτό ούτε με το Μαρόκο που παρουσιάζαν στον κινηματογράφο. Πρό πάντων το Φέζ ήταν μια παλιά και βρώμικη πόλις γεμάτη μινασίδες, άμμο, κόκκινα σέσια και μελαφούς ανθρώπους, τόσο αποκοσμητικούς, που την έκαναν να τρουιάζει. Και σου σικά είχε μετανοήσει για τις σκηνές και τους καυγάδες, που είχε κάνει στο σύζυγό της και τον εγ' αναγκάσει να την πάρει μαζί του. Άσχις λοιπόν να νευριάζει, να βαρύνεται τη ζωή της και να στενοχωριέται. Εκείνο μάλιστα που την έκανε να χάνει το κέφι της, ήταν η άδιαφορία του άνδρός της. Ο Μασσούτο είχε άποσιωθή τόσο στις δουλειές του, ώστε είχε ξεχάσει τη γυναίκα του. Ποτέ δεν αναζητούσε τη συντροφιά της και πενούσαν πολλές μέρες, χωρίς να τη δει και να της μιλήσει. Η ύπουλη Παρισινή θα πέαινε έτσι απ' την πληγή της, αν ο διευθυντής του ξενοδοχείου, ένας πολύ παράξενος τύπος, που είχε ζήσει πολλά χρόνια στη

Ο Μασσούτο κάθισε συλλογισμένος στο τραπέζι του σαλονιού...

της για τις δουλειές του και για τα πρόσωπα με τα οποία συναντιόταν. Το γεγονός ότι με μεγάλη ελπίδα και με δίνε ένα σωρό πληροφορίες, χωρίς να φαίνεται ποτέ σε ιστορία θα έμπλεκε το σύζυγό της.

Ένα βράδυ ο Άντρε Ριβέλ δεν ήθελε να την συναντήσει. Η Λέσχη. Η Πωλέτ, λυπημένη απ' αυτή την απουσία του, γράφει μια μεγάλη επιστολή, στην οποία περιγράφει τον φίλο της την περίμενε στο διαμέρισμά της!

Ο Άντρε Ριβέλ μόλις την αντίκρισε, έσπευσε να της πει ότι του είχε τύχει μια απρόοπτη δουλειά και για να μην νησυχούσε, είχε έρθει να τη βρει στο ξενοδοχείο.

Και πώς μπήκατε στο διαμέρισμά μου; άπορησε η Πωλέτ. Ο Γάλλος αξιωματικός της έδειξε χαμογελώντας ένα κλειδί.

Μ' αυτό, της απάντησε μ' αφέλεια. Ήθελα ότι ο σύζυγός σου θα σου δώσει μια κλειδί. Δεν μπορούσα λοιπόν να σου δώσω την ευκαιρία να σε συναντήσω στο ξενοδοχείο σου. Έτσι πήρα λοιπόν τ' αποτυπώματα του κλειδιού σου κι έβγαλα μού σπάζουν ένα δμοιο. Και να τώρα που ήρθε η ώρα να χρησιμοποιήσω, Όσο για το προσωπικό του ξενοδοχείου, πρότεινε καθάλου ν' απαντούμε, Τους είπα ότι είστε μόνον δύο και δώσατε την άδεια να σας περιμένει στο διαμέρισμά σας.

Η Πωλέτ, χωρίς να υποπτευθεί τίποτε, ρώτησε εύθυμα στην άγκυρα του, άδιαφορώντας για το σκάνδαλο που θα σποήσει, αν εαφνικά έρχονταν ο σύζυγός της.

Και πράγματι ο έμπορος Μασσούτο, νια κακή τους τύχη, (Η συνέχεια εις την σελίδα 317)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΙ Η ΚΑΡΔΙΕΣ!...

(Ένα πολύκροτο έρωτικό μάθημα της «μοιραίας» Μάρλεν Ντρήτριχ που δημοσιεύθηκε εσχάτως στο μεγάλο αμερικανικό περιοδικό «Κλάσικ Μόδι».)

Ο «άστερας» του κινηματογράφου συνθίζον να δουν έρωτικά μαθήματα από την δόνη. Αυτό δα το ξέρετε όλος ο κόσμος. Μα κανείς, υποθέτω, μέχρι σήμερα δεν κατέφυγε στον Τύπο, στη δημοσιότητα, για να εξηγήσει τους φίλους του και τους θαυμαστές του. Έγω λοιπόν πρώτη θα κάνω την αρχή; «Έτσι πρέπει, έτσι είναι το σωστό!» μου λέει κάθε τόσο ο καλός μου φίλος, ο μεγάλος σκηνοθέτης Ρομπιν Μαμουλιάν. Μα έχει άραγε δικαίωμα να μιλάει έτσι; Ο φίλοι μου νομίζουν ότι ξέρω όλα τα μυστικά του έρωτος κι ότι είναι κρίμα να τα κρατάω μονάχα για τον εαυτό μου. Τα ξέρω όμως όλα, για να σας δώσω ένα πλήρως λεπτομερές και... πολύτιμο έρωτικό μάθημα; Αυτό πια θα πω το πητε έσείς, αφού πρώτα δοκιμάσετε να εφαρμόσετε τις συμβουλές. Και τώρα, για να είμαστε εξηγημένοι, αυτό το μάθημα είναι το πρώτο και το τελευταίο! Δεν είναι έτσι; Τι έχετε, φίλοι μου, για τον κεραυνό; Δεν είναι μια μάχη της φύσεως; Δεν φέρνει πάντα τρομακτικές καταστροφές; Δεν σκορπίζει το θάνατο; «Ε, λοιπόν, τα ίδια πράγματα έχω να σας πω και για τον κεραυνό έρωτα! Ένας τέτοιος έρωτας καταλήγει γρήγορα σ' ένα μεγάλο πάθος και, όπως ξέρετε, τα πάθη πάντα μοιάζουν με τις καταστροφικές μάστιγες της φύσεως. Άποφύγετε τους κεραυνόθλους έρωτας, αν μπορείτε! Αλλά είναι η μόνη συμβουλή που έχω να σας δώσω. Μα τις περισσότερες φορές, οι έρωτες αυτοί ξεσπούν εαφνικά σαν τους κεραυνούς. Γι' αυτό δεν μπορεί κανείς να τους προλάβει...

Μα τις περισσότερες φορές, ο έρωας αρχίζει αιγά-αιγά κι' έτσι μπορεί κανείς να δει καθαρά ποιο δρόμο παίρνει. Ο έρωας λοιπόν που αρχίζει μ' έναν τέτοιο τρόπο, ακολουθεί έναν από τους έξις τρεις δρόμους: ή το δρόμο του πνεύματος, χωρίς στην ηολοκλητική συμπάθεια ή το δρόμο της καρδιάς, προκαλώντας εαφνικά σπασμούς και λατρείας ή τέλος το δρόμο των αισθήσεων, χωρίς σε σωματικά θέλητρα: στη δύναμη ή στην ωμορφιά. Όταν τώρα ξέρετε κανείς αυτούς τους τρεις δρόμους, μπορεί να καθίσει το ρόλο κατακτητού και καρδιακλήφτης; Μπορεί δηλαδή να προκαλέσει τη γένεση του έρωτος;

Η απάντησή μου σ' αυτό το ζήτημα είναι κατηγορηματική. Υποθέτω μια τέχνη, χωρίς στην οποία μπορεί κανείς να προκαλέσει την συμπάθεια, τη στοργή, την αγάπη, τον έρωτα, τη λατρεία. Η τέχνη αυτή μοιάζει με μια θάλασσα κατασκοπείας! Με άλλα λόγια, το πρώτο μεγάλο θή-μα σ' αυτό το ζήτημα είναι η γνώση της εσωτερικής ζωής του προσώπου που μας ενδιαφέρει. Με ποιο τρόπο γίνεται τότε αυτή η κατασκοπεία; Μ' έτσι που πολύ απλά και πολύ εύκολα με τις συνομιλίες!

Δεν πρέπει ποτέ να κυττάξετε το πρόσωπο εκείνου ή εκείνης που σας ενδιαφέρει. Για να καταλάβετε την εσωτερική ζωή του, τον εσωτερικό του κόσμο, πρέπει να τον ακούτε πολλή ώρα, να διαλογίζεστε. Πρέπει να είστε πάντα με μονοσύλληθα και μ' ένα ύφος σοβαρό, σαν να θέλουμε να δεχούμε ότι προσέ-χουμε κάτι που καταλαβαίνουμε πολύ που μας λέει. Μα έμεις όμως τα λόγια του: προσπα-θούμε ν' ανακαλύψουμε την ψυχή, να κατανοήσουμε την ψυχή, να εαφνιστάς του, τον τρόπο με τον οποίο θέλει τα πρόσωπα και τα πράγματα. Αν μάλιστα κατανοείται η ανάγκη, έ-πεται να δίνουμε τις α-πάντητες, τα θέματα της συζητή-σεως. Θέλετε να σας φέρω ένα παράδειγμα; Μπορούμε ν' αρ-χίσουμε αυτή την τόσο αθάνα διαφωτιστική, κατα-σκοπεία μας, κάνοντας ένα πρό-σχημα-έκείνο που μας ενδιαφέ-ρει, να το πούμε μ' ένα σχηματι-κό να το πούμε κινηματογραφικό ή

μυθιστόρημα. Πρέπει δα να προσποιηθούμε, ότι δεν θυμάστε καλά την υπόθεσή του, τα πρόσωπά του, τις ιδέες του... Ένε-μνητα φορές στις εκατό, το πρόσωπο που έμεις υποθέλουμε σ' αυτή τη δοκιμασία εκφέρει διάφορες κρίσεις για την ήθικη των προσώπων του φ.μ. του θεατρικού έργου ή του μυθιστορήμα-τος. Αυτός ο τρόπος είναι ο πιο αποτελεσματικός για να εα-σούμε τη γλώσσα ενός προσώπου. Από τα λόγια του δα μας είναι πάρα πολύ εύκολο να δούμε καθαρά μια πλευρά του χα-ρακτήρος του κι' αυτό πρέπει να ξέρετε ότι είναι ένα πολύτιμο στοιχείο. Κι' όταν τώρα συγκεντρώσουμε αρκετά τέτοια στοι-χεία κ' είμαστε συνεπώς θέβαιοι ότι ξέρουμε πια την έσωτε-ρική ζωή και τον χαρακτήρα του προσώπου που μας ενδιαφέ-ρει, τότε κάνουμε το δεύτερο μεγάλο θέμα προς τόν έρωτα.

Αν λοιπόν το πρόσωπο αυτό είχε ένα «αμπεραμένο» έγκε-φαλικό, δεν μπορούμε να πετύχουμε τίποτ' άλλο, παρά τον έγκε-φαλικό έρωτα. Με ποιο τρόπο; Με τις ιδέες μας, τις επιστημο-νικές, τις καλλιτεχνικές, τις πολιτικές. Αν αντίθετος το πρό-σωπο αυτό έχει αισθηματικό χαρακτήρα, πρέπει να κερδίσουμε την συμπάθειά του. Μα το κέρδιμα αυτό της συμπάθειας που μας είναι απαραίτητο για τη γένεση του έρωτος δεν είναι ούτε εύ-κολο, ούτε γρήγορο. Χρειάζεται υπομονή, προσοχή και θέληση. Πρώτα απ' όλα πρέπει ν' αρχίσουμε να συναζούμε στο περι-βάλλον του, να προσπαθούμε να το συναντήσουμε πολλές φορές, για να συνηθιστεί αιγά-αιγά στην παρουσία μας. Φυσικά, μέχρι της τελευταίας στιγμής πρέπει να κρύβουμε με κάθε τρόπο τον σκο-πό μας. Αν προδοθούμε γρήγορα, η υπόθεσή αυτή χάνεται για πάντα: Προσέχετε λοιπόν: να δείχνετε ευγένεια, αλλ' όχι δια-χύσεις, σοβαρότητα και συγγένεια ιδεών και ψυχικών κατα-στάσεων «έκ συμπάθειας».

Τότε μόνο πρέπει ν' αποκαλύπτουμε το σκοπό μας, όταν είμα-στε βέβαιοι, ότι στον εσωτερικό κόσμο του προσώπου που μας ενδιαφέρει, κ' άναμε να γεννηθεί ένα αισθημα που πλησιάζει πολ-ύ τον έρωτα.

Η γυναίκα νοιώθει εύκολα αυτή τη συμπάθεια, όταν βλέπει ότι περιβάλλεται διαρκώς από ένα σωρό λεπτές και υποχρεω-τικές φροντίδες και περιποιήσεις. Μα, όπως είπαμε, χρειάζεται πολύ μεγάλη προσοχή, γιατί η πρόωρος αποκάλυψη του σκο-πού, καταστρέφει άμέσως κάθε στοργή, κάθε συμπάθεια.

Ο άνδρας άσπασο είναι πιο δύσπιστος, πιο υπολογιστικός. Αναρωτιέται διαρκώς: «Τι συμ-βαίνει εδώ πέρα; Γιατί αυτή η συμπάθεια; Πού θέλει να κα-ταλήξει;» Κι' αν μπορεί να πιαστεί από κάποιον από μια ύ-ποψια, από έναν άστοχο λόγο, αρχίζει άμέσως να αποκρούει, να επιτίθεται, να καταστρέφει όλο το δίχτυ της στοργής, της συμπάθειας που είχε υφανθεί με τόση υπομονή και τόσους κόπους.

Και τώρα θα σας αποκαλύ-ψω ένα μεγάλο μυστικό. Σ' αυ-τές τις πολυμορφίες μας, έχουμε έναν πολύ μεγάλο θοηδό: το υποσυνείδητο!

Το υποσυνείδητο εργάζεται για λογαριασμό μας κατά τη διάρκεια του ύπνου κι' όλο-λογούμενος μας προσφέρει τερά-στιες και ανεκτίμητες υπηρε-σίες. Αν κάναμε μια γυναίκα να μας χαμογελάει, αν κερδί-σαμε τη συμπάθειά της, κατά την διάρκεια ενός χορού, αν τη συγκινήσαμε με δυο πετυχη-μένα λόγια μας, να είμαστε βέ-βαιοι ότι το υποσυνείδητο θα μας εξηγήσει με τον καλύτε-ρο τρόπο.

Τι είναι τώρα το υποσυνείδη-το; Μα τί άλλο, αν όχι η ζωή της ψυχής μας. Την ώρα που ύπνου το υποσυνείδητο εργάζε-ται πάντα και γι' αυτό το πρῶ-τον εαφνισάμε, θέλουμε με καταπληθεί ότι έχουμε πάρει α-ποφάσεις και έχουμε σχηματί-σει γνώμες για πράγματα που (Η συνέχεια εις την σελ. 319)

Μάρλεν Ντρήτριχ

Τού
ΛΕ ΠΕΛΕΤΙΕ

Η·ΑΛΗΘΙ·
ΝΗ·ΖΩΗ
ΤΟΥ·ΠΩΛ
ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οι φίλοι λοιπόν του Βερλαίν που είχαν επαναστατικές ιδέες, είχαν μεταδώσει στον ποιητή τα πολιτικά τους πάθη, τα οποία ωστόσο ελάχιστα τον ενδιέφεραν στο θάθος. Έτσι, μία νύχτα, στις Βερσαλλίες, σ' ένα δρόμο έρημο, του όπου επιδιωρθωνόταν το λιθόστρωτο, ο Βερλαίν, μεθυμένος, κυριεύθηκε από έναν από τους συνηθισμένους του παροξυσμούς, κι' άρχισε να στήνει μόνος του ένα... οδόφραγμα, φωνάζοντας: «Κάτω η Αυτοκρατορία!». Μία άλλη μέρα πάλι, μεθυμένος επίσης, άρπαξε το μπαρ του που έκρυβε μέσα στη θήκη του ένα σπαθί κι' αποφάσισε να πάει να σκοτώσει τον αυτοκράτορα. Με την πρόθεση αυτή, διευθύνθηκε προς τα ανάκτορα του Κεραμεικού. Μά, παρ' όλη αυτά, και μέσ' στο μεθύσι του άκόμα ο ποιητής δεν ήταν καθόλου παλληκάρι. Και μόλις αντίκρουσε από μακριά τις σκιές μερικών άστυφυλάκων, όλ' η βασιλοκτόνος όρμη του έπεσε με μιάς...

Κι' όσο ο Βερλαίν γινόταν περισσότερο αλκοολικός, τόσο η κρίση της ανθρωποκτονίας μανίας του πολλαπλασιαζόντουσαν και γινότουσαν πιο ζωηρές. Έτσι, μία νύχτα, έπειτ' από ένα γενναίο γλέντι, ένας απ' τους πιο στενούς του φίλους (*) λίγο έλειψε να πέσει θύμα του. Οι δυο φίλοι, λίγο πριν απ' την αύγη, είχαν ξεπέσει στο Πρέ-Καταλάν. Αφού έφαγαν εκεί αυγά και γάλα, καθώς ξαναγύριζαν στο Παρίσι, τρεκλίζοντας μέσ' από τις δειντροστοιχίες του δάσους, ο Βερλαίν αποφάσισε ξαφνικά να ξαναγοιχίσει το δάσος, ο Βερλαίν αποφάσισε με την παρέα του διπλανού τραπέζιού. Ο φίλος του, πιο φρόνιμος, τον κρατούσε από το μπράτσο. Μά ξαφνικά, ο Βερλαίν κατέρωθε να του ξεφύγει, τράβηξε το στιλέτο του και ώρμησε έναντιον του φίλου του για να τον τρυπήσει. Έκείνος τον απέκρουσε στην άρχη με το μπαρ του, μά έπειτα, θέλοντας πώς κινδύνευε, το έβαλε στα πόδια.

Ο Βερλαίν τον κυνήγησε, ούρλιάζοντας πώς θα τον σκότωνε. Εύτυχως, σε κάποια στιγμή, το έπανωφόρι του μπλέχτηκε σε μερικούς θάμνους, ο ποιητής έπεσε κάτω και το όπλο του ξέφυγε από τα χέρια του.

Κι' όλοι οι άλλοι φίλοι του τραβούσαν τα ίδια από το Βερλαίν. Μά από το 1868, κάποιος που ο ποιητής τον αγαπούσε με την πιο μεγάλη τρυφερότητα, άρχισε να ύφισταται παρόμοιες σκηνές απ' αυτόν: η μητέρα του.

Και τώρα ως έρθουμε σ' έν' άλλο λεπτό ζήτημα, στο ζήτημα των ήθων του ποιητού. Αντί κάθε άλλου σχολίου, παραθέτουμε εδώ την κατάθεσι στο δικαστήριο ενός φίλου του ποιητού (**), όταν ο Βερλαίν δικαζόταν επί αποπειράς φόνου του ποιητού Ρεμπώ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.—Μάρτυς, προχωρείστε και καταθέσατε ό,τι έξερετε για την ήθικη του κατηγορουμένου.

Ο ΜΑΡΤΥΣ.—Ο φίλος μου Βερλαίν ήταν κατά τη νεότητά του καταπληκτικά άσχημος, τόσο που φαινόταν σάβ Μογγόλος. Έκ πρώτης όψεως, δεν μπορούσε να έμπνεύσει σε μία γυναίκα τίποτε άλλο από την απέχθεια ή το φόβο.

(*) Ο φίλος του αυτός δεν είναι άλλος από τον Λεπτελιέ, τον συγγραφέα της παρούσης εισαγωγής.

(**) Τού Λεπτελιέ πάλιν.

Κι' ο ίδιος το ήξερε πολύ καλά αυτό. Γι' αυτό γινόταν άδελός και δειλός μπροστά στις γυναίκες. Ο Βερλαίν δεν έρωτεύθηκε ποτέ πριν απ' το γάμο του.

—Τί σας κάνει να το πιστεύετε αυτό;

—Μου το είπε ο ίδιος. Δεν θα μπορούσε, έξ' άλλου, να μου το κρύψει, γιατί εκείνη την εποχή, δεν πέρασε ούτε μία μέρα που να μην κάνουμε παρέα. Λοιπόν, ποτέ δεν είχε μία φίλη. Απεφύγε τις έκδρομές μας, τις κυριακάτικες θαρκάδες μας στο Ζουανβίλ-λ-Πόν, που τις κάναμε με διάφορες φιλενάδες μας Βερλαίν, ότι ποτέ δεν μου έτυχε, πριν από το γάμο του να δω τον Πώλ να δίνει το χέρι του σε μία γυναίκα.

—Ήταν άγνός;

—Ω! Όχι. Μά περιοριζόταν στις πιο κοινές έρωτικές απολαύσεις, χωρίς να μαθαίνουν τίποτε οι φίλοι του.

Ο Βερλαίν ήταν πειά είκοσιπέντε χρόνων κ' έπρεπε να παντρευτεί. Αυτό τουλάχιστον απαιτούσε η άστική παράδοση, ο οποίος νόμος των οικογενειών. Μά ποιά οικογένεια θα ήθελε να κάνει γαμπρό της αυτό το μέθυστο, τον άσωτο, το δειστρομενικό; Βέβαια, ο νέος αυτός ήταν ένας μεγάλος ποιητής, μά αυτό δεν είχε καμιά σχέση με τα καλά συνοικέσια.

Η μητέρα του ποιητού, που σαν μητέρα δεν έβλεπε κανένα από τα ελαττώματα του γιου της, δεν έκανε άλλο εκείνη την εποχή, παρά να λέη: «Ο Πώλ πρέπει να παντρευτεί. Άμα παντρευτεί, όλα θα διορθωθούν...»

Επίσης κ' οι συγγενείς της που ήξεραν τα κατορθώματα του Πώλ και που όστος τον αγαπούσαν, της έλεγαν: «Πρέπει να Πώλ ν' αποκατασταθί!... Νά δοθί ένα τέλος σ' όλη αυτή...»

Η Στεφανία Βερλαίν έπεδοκίμαζε τα λόγια τους έκλαιγε, γέλυσε... Ο Πώλ ήταν το παιδί της. Γι' αυτήν, το πρόσωπο του σατύρου του ποιητού, άχτινοβολούσε από ευθυμία, στοργή και αγάπη. Μά και για τους άλλους, είχε συχνά ο Πώλ τις άναυδες μπές του, κατά τη διάρκεια των οποίων τον έβρισκαν γαστρονόμο, γοητευτικό. Τότε δέ έλεγαν: «Δεν είναι κακός στο θάθος. Μά, με την παραμικρή αντίρρηση, ο Πώλ κατασφύιαζε, φώναζε κ' έφευγε, χτυπώντας τις πόρτες.

Αυτός ο νέος, ο γεμάτος θίτσια, δεν είχε όστόσο την καρδιά του ήσυχη. Τά ξυπνήματά του έπειτ' από τις «καρπάλεις» του δεν ήταν καθόλου θροιασθενικά. Σ' αυτές τις ώρες, η ντροπή και η τύψεις τον βασανίζουν. Καθώς φαινόταν τον Βερλαίν, όσοι θέλουν σ' αυτόν μονάχα τον άνθρωπο, τον κοινωνικό έξεπεσμένο, τον αλήτη των τελευταίων χρόνων, ο οποίος είχε εγκαταλείψει όριστικά κάθε προσπάθεια για να ξαναφτιάξη τη ζωή του. Ο Βερλαίν πέρασε από μία όλοκληρη σειρά καταπτώσεων, για να καταλήξη στην όριστική αυτή καταστροφή. Στο διάστημα αυτό, ο ποιητής πάλευε έναντιον του έαυτού του, μά του ο κακού το λογικό ο προσπαθούσε να πάρη το τιμόνι, όπως γράφει ο Μπωντελαίρ για την περίπτωση του ίδιου του έαυτού.

Κάποτε, έπειτ' από μία νύχτα κραυγής, ο Βερλαίν άρχισε να συλλογίζεται τα χάλια του. Και νοιώθοντας τότε μία μεγάλη άηδ'α για τον έαυτό του, εγκατέλειψε την καμαρή του, άρχισε να πλανιέται στους δρόμους και, αντί να πάει στο γραφείο του, καθώς περνούσε μπρός από μία εκκλησία, μπήκε μέσα.

Τί τον έσπρωξε σ' αυτό το ιερό μέρος...Δέκα χρόνια τώρα από ηλικίας δεκαπέντε ετών, ο ποιητής είχε πάψει να πιστεύη, είχε λησμονήσει τις παιδικές του προσευχές κι' ούτε πατούσε ποτέ το πόδι του στην εκκλησία. Ωστόσο, εκείνη την ημέρα, ρίχτηκε γονατιστός μπρός στο έξομολογητήριο, έκανε το σταυρό του κ' επί πολλή ώρα, πλημμυρισμένος στα δάκρυα, άρχισε να ξεμολογούται με πιστή με ταπεινότητα, θρискοντας μία θαθεία ήδονη στη μετανόηση, το κομπολόι των άμαρτιών του. (Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 307)

ού είπα ο ύπηρετής. Δεν θα φάη απόψε σπίνι ή κυρία; —Γιατί να μη φάη; Αφήστε με ήσυχο, έχω δουλειά! άπάντα απότομα ο κ. Βανιέ.

Έγραφε τώρα τις τελευταίες φράσεις της σκηνής του και σε λίγο θα τελείωνε. —Όταν τελείωσε, κύτταξε το ρολόι του. —Έννεα ή ώρα! Ψιθύρισε. Τί έπαθε η εύλογημένη ή γυναίκα μου. Γιατί άργησε τόσο έξω;

Μά το άδέσποιο θάδισμα των καλλιτεχνών, που είναι ζαλισμένοι από τη δουλειά τους, πέρασε στο διαμέρισμα της γυναίκας του. Δεν ήταν εκεί.

Πήγε κατόπιν στον διάδρομο. —Έσσαν αυτό το γράμμα, κύριε, του είπε ο ύπηρετής. Ο Βανιέ αναγνώρισε άμέσως το γράμμα. Άνοιξε διασπαστικά το φάκελλο κι' άμέσως κύλισε στα πόδια του το πρώινό του σημείωμα. Ο φάκελλος όμως είχε κι' έντ' άλλο φύλλο. Και στο παρτίκι αυτό ή κ. Βανιέ, ή γυναίκα του, του έγραφε με το σταθερό της γράμμα:

«Σ' ευχαριστώ που με κατάλαβες και σε ύπακούω. Χαίρε!»

«Όλη τη νύχτα, ως το πρωί, ο Βανιέ ήταν έξω φρενών για το παράδοξο πάθημά του!... Έκλαιγε, έκανε σχέδια έκδικής, κι' άλλοτε πάλιν ένοιωθε να τον θασανίζουν ή τύψεις.

Η αύγη τον θρήκε να ξαναδιαβάξη για δεκάτη φορά την ποίηση εκείνη ξεμολόγησι που έλαβε το πρωί. Και μουρμούριζε διαρκώς τα ίδια του τα λόγια: «Ο άντρας σας έχει κι' αυτός δουλειά! Την έπιστήμη του...»

Πάνω στο τραπέζι είδε τώρα τα χειρόγραφα του έργου του. Τί άνοιξε, τούς έβριζε λίγες ματιές κι' άρχισε να συλλογίζεται καταρτώντας τον ούρανό με τ' άσπρα συννεφάκια. Σιγά-σιγά άπό απ' τα κρύβια του μαλλιά το πρόσωπό του ήσύχαζε. «Ο,τι έσπαράζε για τους άλλους, το δεχόταν τώρα και για τον έαυτό του.

Κι' άξαφνα δούτηξε την πένα στο μελάνι κι' έγραψε ένα τη χειρόγραφο στη γυναίκα του:

«Δεν άναίρω τίποτε. Είχες δίκην. Εύχομαι όλοψύχως για την τύχη σου!»

Άμέσως όμως λύγισε και ξέσπασε σε λυγμούς. Γιατί είχε πάλι σκληρό ναίει κανείς μονάχα σοφός στη ζωή...

«I LOVE YOU!»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 306)

—Τότε, άπόλύστατα: δεν πρέπει να παντρευτούντα. Διατίπασε αυτό το άξιωμα καθώς και με άπόλυτη πεποίθησι. Ο νέος σόπαζε. Ήτανε σάίνεται πολύ χλωμός, γιατί ή Μαίρη τον ρώτησε:

—Τί έχετε;

—Εγώ; Τίποτε.

Εκείνη προσπάθησε τότε να θρή κάτι πιο εύθυμο:

—Πήτε μου λοιπόν τις περίφημες τρεις λέξεις σας...

—Δεν τις θυμίζω, πειά, άποκρίθηκε ο νέος χαμογελώντας πικρά. Μά, δεν θαρμούσε, ήσανε τρεις άχρηστες λέξεις.

Φαινόταν πώς ή Μαίρη κατάλαβε έπιτέλους. Κύτταξε τον νέο με άπειρη τρυφερότητα. Τον θρήκε όρασί, περιήσανο και σκέπτηκε—πολύ άργά—πώς θα ζούσε εύτοχισμένη θυσιάζοντας μερικά πράγματα άκόμη και πάρα πολλά, για την αγάπη του.

Η Μαίρη άγγίλιες λέξεις της ήρθαν απ' την καρδιά στα χείλη. Άν της έλεγε πρώτη αυτή, άν τον θεόθαίονε πώς είχε γελαστή με τις άπάντες εκείνες σκέψεις της:...

Μά, δεν τόλμησε. Μονάχα άσήμαντα λόγια θρήκαν να πούν άπό να σθάση το πλοίο, κλονοντας μ' αυτά τη στενογορία της. Η αγάπη τούς είχε άγγίξει και τούς δυο. Μά ή αγάπη έχει τις άπαιτήσεις της. Θέλει θυσιές στο θωμό της.

Πέρασαν την άμορφη εκείνη θραυιά μιλώντας για το κόστος της ζωής, άντι να την ήζουσιν. Ούτε κείνη, ούτε κείνος δεν είχαν πια το θάρρος ν' αντιμετώπισουν το μυστήριο που κλείνουν οι τρεις λέξεις: «I love you!» (Σ' αγαπώ).

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 302)

κυριεύει, συγχρόνως, χωρίς να το θέλη. Προσπάθησε για μία στιγμή άκόμη να συγκρατηθή, δεν μπόρεσε όμως να άνθξει περισσότερο.

—Λέλι, έλεπε, Λέλι... ήσυχατε λοιπόν... Μην κλαίτε!... Λέλι, μην πιστεύετε από ότι σας είπα, δεν είναι ή αλήθεια, δεν είναι ούτε μία λέξι, μά ούτε μία μονάχα αλήθινή! «Ηβελα μονάχα...» να σας δοκιμάσω ήθελα... Ά, τί άνόητος που είμαι!... Λέλι, συγχάρεσε με, αγάπη μου, μοναδική μου αγάπη!... Γι... γιατί σ' αγαπώ, Λέλι!... Σ' αγαπώ τρελλά!...

Η νέα μία κοκκίνη σαν τριαντάφυλλο και μία χλωμάζε, λλωμάζε, γινόταν κατάσταση σαν το κρίνο... Άξαφνα έπεσε στην άγκαλιά του κι' αναλύθηκε σε λυγμούς, σε δυνατούς λυγμούς, ψιθυρίζοντας:

—Θέε μου, κι' εγώ σ' αγαπώ, Τέντ!... Μή με λυπήσης πειά,

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΦΕΖ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 312)

φτασε εκείνο το βράδυ χωρίς στο ξενοδοχείο, γιατί είχε τελειώσει νωρίτερα τις υποθέσεις του. Όταν μπήκε λοιπόν στο διαμέρισμά του κι' αντίκρουσε τη γυναίκα του και το φίλο της, τά έχασε κι' έβγαλε το πιστόλι του για να τούς σκοτώση.

Μά ο Άντρέ Ριβέλ έμεινε άπαθής κι' άρκέσθηκε να του πη με ειρωνική φωνή:

—Άν με σκοτώσετε, την ίδια ώρα θα σας συλλάθουν ως ύποπτο και θα πληρώσετε πολύ ακριβά αυτές τις μυστηριώδεις έπιχειρήσεις σας. Καλύτερα να συνεννοηθούμε σαν δυο φίλοι. Πόσα μου δίνετε για να κρατήσω το στόμα μου κλειστό; Ξέρω ότι έχετε προμηθευθή από τούς διάφορους φυλάργους, μαζύ με τα δέρματα των άγρίων θηρίων και μερικά πολύ ένδιαφέροντα σχεδιαγράμματα, για τα μέρη στα όποια μπορεί να γίνει μία μυστική ναυτική βάση στην είσοδο της Μεσογείου!...

Ο Μαρσούτο τά είχε χαμένα. Έβαλε πάλι το πιστόλι του στην τσέπη του και κάθισε συλλογισμένος μπροστά στο τραπέζι του σαλονιού. Ο μόνος που παρέμειν άπαθής, ήταν ο γραμματέυσ του, που εξακολουθούσε να έχη το ίδιο ήλιθιο ύφος του. Όσο για την Πωλέτ, τά είχε χαμένα και δεν ήξερε τί να υποθέσει.

Δεν τολμούσε να φαντασθή ότι ο άνδρας της ήταν κατάσκοπος κι' ότι ο φίλος της ήταν ένας πράκτωρ της γαλλικής αντι-κατασκοπείας. Τέλος ο Μαρσούτο είπε με μισόσβηστη φωνή:

—Είν' άρκετές έκάτο χιλιάδες φράγκα:

—Άν διπλασιάσετε το ποσό, είμαστε σύμφωνοι, του άπάντησε ο Ριβέλ.

Ο Γιαπωνέζος έμπορος υπέγραψε ένα τσέκ, το έδωσε με νευρικότητα στον Ριβέλ κι' έπειτα του είπε:

—Φροντίστε να μη μ' άνησυχήσουν οι άστυνομικοί κατά την αύριανή άναχώρησί μου.

—Έχετε το λόγο μου, τ' άπάντησε ο Ριβέλ. Όσο για τά σχέδιά σας, αυτά τά έχω πάρει από το χρηματοκιβώτιό σας και τά έχω καταστρέψει. Μά για να είμαστε σύμφωνοι, θα φύγετε μόλις έξαργυρώσω το τσέκ!

Κι' έπειτα, στρεφόμενος προς την Πωλέτ, της είπε μ' εύγένεια:

—Με συγχωρήτε άν άπογοητευθήκατε απ' αυτή την περιπέτειά σας. Μά ή ζωή στο Μαρόκο είναι τόσο πολυέξοδη, ώστε πρέπει κανείς να τά καταφέρνι όπως μπορεί!

Κι' έφυγε από το ξενοδοχείο, χωρίς να τολμήση κανείς να τον πειράξη.

Την άλλη μέρα ο έμπορος Μαρσούτο άνεχώρησε απ' το Φέζ μαζί με τη γυναίκα του. Μά δεν την χώρισε. Καταλάβαινε ότι το λάθος ήταν δικό του, που την είχε εγκαταλείψει και την είχε άναγκάσει να μπλεχθή σε μία ύποπτη έρωτική περιπέτεια, που παρ' όλ'ίγο να του στοιχίσε πολλά χρόνια φυλακής.

ΤΕΛΟΣ ΧΑΡΜΠΟΥ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 289)

εσκροτήσε διόλου. Έκμηδενισμένος, σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα, κρατώντας το σιμόνη στο χέρι του. Και, μόλις και μετά βίας, σαν από πολύ μακριά, άκουσε τη γυναίκα του που τον έλεγε, ενώ τον κρατούσε άγκαλιασμένο:

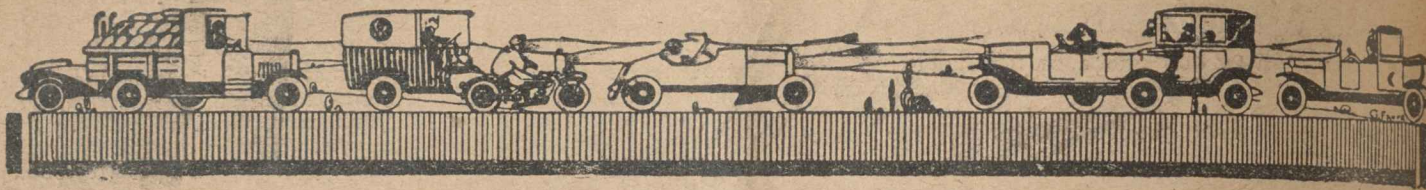
—Βέρνερ! Σού όρκίζομαι, πώς τον κύριο Λητσεν δεν τον έχω ιδί παρά τις δυο φορές μονάχα που έσύ τον έβρεξε στο σπίτι. Το πιστόλι δεν πήρε φως, γιατί ήταν άδεια. Σού έπαίσα αυτήν τη μικρή σκηνή, γιατί ήξερα πώς θα πυροβολούσε έναντιον του, για να σου άποδ'έξω, ότι όποιοςδήποτε μπορεί να εγκληματήση...

Ο εισαγγελέας Βέρνερ χρειάστηκε άρκετή ώρα για να συνέλθι και να γελήσει με το πάθημά του. Αποτράβηξε τότε άπ'αλά από το λαμό του τα μπράτσα της Τζίνας, σηκώθηκε χωρίς να μιληση και έξεκρέμασε το άκουστικό του τηλεφώνου.

—Εμπρός! έλεπε. Εισαγγελέα είναι αυτό; Έδώ, εισαγγελέας Βέρνερ... Κύριε γραμματέα, είδοποιήστε, σας παρακαλώ, άμέσως τον κύριο πρόεδρο, ότι μία ξαφνική αδιαθεσία δεν μου επιτρέπει να παραστά στην αύριανή δίκη. Καί...στε έχετε να πάρετε τη δικογραφία!

καλέ μου. Μπορεί να είμαι δυνατή στα πόδια. Άλλά σ'όν έρωτα, ώ, σ'όν έρωτα, είμαι κι' εγώ μία γυναίκα, μία αδύναμη γυναίκα που θέλει γλυκόλαγα και γαλάς φίλησέ με, Τέντ, να συνέλθω... Κι' ο Τέντ έσκαψε και τη φίλησε στο στόμα, μεταδιδόντας της έτσι την άνδρική του φλόγα, τη δύναμη, το πάθος...

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπούνκετο» και της «Οικονομίας» τιμάται παντού δραχμές 4. Η αδιαίρετος υπερτίμηση των παρὰ τὸν Ὑποπαραπομπῶν ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποσταλλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδυασμένη ὑπὸ δικαιώματος χρήσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώστῃ μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφῶν συνδρομητὰ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίμιστον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἰασδήποτε τιμῆς.

Αἱ μ. Ξ. Δυστυχῶς τὸ ποίημά σας ὅχι καλὸ. Κοινὸ στὴν ἔμπνευσιν καὶ ἐπὶ σιγουρίαν. — Π. Πασσαλμιανιώτην, Πειραιᾶ. Τὰ δύο σας ποιήματα ὅχι ἐπιτυχήματα. Καὶ ἰδοὺ :

ΚΙ' ΟΜΩΣ ΤΩΡΑ Σ' ΑΓΑΠΩ

Ὅταν σὺ μὲ ἀγαποῦσες,
γὼ γελούσα.
Ὅταν σὺ πονοῦσες
γὼ ὤλεντοσα.
Νᾶ τώρα καὶ τὸ δεύτερο :

ΕΝΩ ΣΥ...

Σ' ἀγαποῦσα ὁ φτωχὸς σ' ἀλήθεια,
ἐνὺ σὺ ἔπαιζες κ' ἐγέλας,
τοῦσα σ' ὄνειρα, σὲ παραμύθια,
ἐνὺ σὺ μὲ κάθε ἄνδρα ἐγλέντας.
Σ' ἐφρατάσθηκα ταῖρι μου παντοῦν,
ἐνὺ σὺ μὲ ἡδύλες πρόσκαρο ἐραστί,
σ' ἐνὸμίζα ἄγγελο ἀληθινόν,
ἐνὺ σὺ ἦσουν τέρας στὴν ψυχῇ.
Τώρα περὶ σ' ἀφῆνω, φεύγω,
κίνα δὲν σοὺ κρατῶ, ἀλλὰ μόνον φεύγω,
σ' ἄλλη ἀγκαλιὰ νᾶρω ποτότερη ἐρωμένη,
νὰ μ' ἀγατᾷ σ' ἀληθινὰ καὶ νᾶνω κ' ἐμὲ ἀγαπημένη.

Καὶ τώρα σὰς λέμε εὐκρινῶς τὴ γνώμη μας : Οἱ στίχοι σας δὲν εἶνε καλοὶ. Εἶνε ἐντελὲς ἀτεχνόν, κυριολεκτικῶς παιδαριώδεις. Μὴ γράφετε λοιπὸν ποιήματα. Καὶ διαβάστε Ἑλληνικὰ ποιήματα, γιὰ νὰ διῆτε τὴν ἀκριβὴς εἶνε ποιήσεις. — Π. Ζέφυρον. Τὸ ποῦς τὴν ξανθοῦλα ποίημα σας ὅχι καλόν. Πολὺ ἀρελές, ἀσυγκρίτη πολυλογία. Καὶ νὰ ἡ ἀποδείξις :

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ

1 Μελαγχολικὴ ἡμέρα
ἐκατέβην στὸ γυαλό,
γιὰ νὰ πάρω λίγο ἀέρα,
γιὰ νὰ δροσιστώ.

2 Αἶφνης ἔρχεται ἀπὸ πέρα
κόρη ἔμορφη ξανθὴ
μὲ τὰ σύννεφα στὰ χέρια
γιὰ τὴν ψαυκὴ.

3 Ἐσυνήλθα σὲ ὀλίγον
ἀπὸ τὴν ταραχὴν αὐτῇ,
καὶ μ' ἐλπίδα νὰ τὴν εὖρω
τὴν γλυκιά ξανθὴ.

4 Τρέχω ἀμέσως πρὸς τὸ μόνον
εἰς τὴν βάρκην τοῦ ψαρά,
καὶ ἐδιάλεξα μὲ γοῦστο
τὴν βάρκα πὺθ θάκανε φτερά.

5 Πόια εἶνε ἡ ξανθοῦλα
εἰτα τοῦ ψαρά !
ποὺ πηγαίνει μὲ τὴν βαρκούλα
πέρα στὰ νησιά !

6 Δὲν τὴν ξεύρετε τὴν ξανθοῦλα
ποῦνε σ' ὄλους ξεκουστή !
ποῦνε πλοῦτη καὶ παλάτια
νὰ τὸ σπῆι τῆς ἐκεῖ !

9 Μὴ γρόντας κατὰ στὰ λόγια
ἀρπάζω στὰ χέρια τὰ πανιά
καὶ κατευθύνω τὴν βαρκούλα
στὴν ξανθοῦλα τὴν γλυκιά.

10 Κι' ἐντὺς ὀλίγου χρόνου
τὴν αἰσχρομένη τὴν ξανθοῦλα
μὰ ἄφρονι δὲν κίμα
πέρην ἢ βάρκα μου νερά.

11 Καθὼς ἦμουν ταραχινός
πῶρτω στὸ νερό
κ' ἀρχίζω νὰ φωνάζω
βοήθεια θὰ πινγῶ.

12 Κι' ὁμορφὴ ξανθοῦλα
μοῦ πέταξε σχοινί
καὶ πᾶσθηκα στὴν βαρκούλα
καὶ μῆτρε μέσα κί.

13 Ὡ, ὁμορφὴ ξανθοῦλα
ἐμὲ μὲ ταραχή
νὰ νὰ τὴν δῶ ξανά.

Α. Π. Τὰ Κρητικὰ σας δίστιχα πολὺ καλὰ. Τὰ δημοσεύουμε ἐδῶ καὶ ἐν ὑποχρησιστομένῃ θερμῶς :

ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

1 Κόρη βερυκοκόκινη, συρροκομανομάτε,
τὰ μάτια σου μὲ σφάζουνε καὶ χαμηλὰ τὰ κράτα.

2 Κόρη βερυκοκόκινη, φρονία φτερό κοράκιου,
κάθε ματιά σου σαΐτια μοῦ φέρνει τοῦ θανάτου.

3 Κόρη βερυκοκόκινη καὶ γαϊτανοφροδοῦσα,
στὰ χεῖλιά νὰ σὲ φίλωναι κ' ὕστερα ὅς ξεμυσοῦσαι.

4 Κόρη βερυκοκόκινη, μαχαίρι εἶνε ἡ ματιά σου,
καὶ μοῦ πληγώνει τὴν καρδιά τὸ κάθε ἀνάβλεμμά σου.

5 Κόρη βερυκοκόκινη, μὲ τὴν μικρὴ ἑλίτσα,
κάθε ματιά σου στὴν καρδιά μοῦ μαίναει σὺν καρφίτσα.

6 Κόρη βερυκοκόκινη, μὲ χεῖλιν σὺν κερὰς,
δικό μου ταῖρι θὰ γενῆς, ὅσοι καὶ ποῖες περάσαι.

ΣΗΜ. — Βερυκοκόκινη, ὡς εἶνε τὸ βερύκοκο. Συρροκομανομάτε, σὺν ὅλῃ μὲθρῳ «συρρίκν».

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ (Κατοικία : Χαλάνδρι)

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐξωτερικὸ δι' ἔντος Δρχ. 200 ἢ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 6
Ἐξῆμιστος 100 ἢ Ἀμερικὴ 7
καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησίαν συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλια δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
διοικητὴν τῆς «Οἰκονομίας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7
Τιμὴ ἐκάστου φύλλον Δρχ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν
κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ
τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκὸ δ. κ. Γεώργιος
Ἀντωνιάδης, Β. Ρ. 445, Elisabethville, Congo Belge, ἐκπρ.
δὲν ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ο ΑΡΝΑΟΥΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 280)

Ἐννοῦν καὶ ἀπλωχέρα. Φτωχὸς ποὺ θὰ περνοῦσε, πεινασμένος
καὶ ἔρεγε ἀπὸ τὸ νοικοκυριὸ τῆς καὶ κακομοιρίας δὲν θὰ ἔ-
παινε διαγινόμενος κ' ἀδειανός...

Ἦξερε αὐτὰ δὲ ὁ Τσοῦκας, γιὰτὶ διπλὰ καὶ τριδιπλὰ ἔ-
παινε ἄλλοτε τὰ μπαχτοῖσια ἀπὸ τὴν νοικοκυρά, γιὰ κάθε του
κακόλημα, γιὰ κάθε του χουσιμέτι.

Ἦθραν ἔπειτα χρόνια φτωχά, χρόνια κακὰ, χρόνια δυστυ-
χημένα. Ξέπεσε κ' ἡ Λέγκω, ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ νοικοκύρης
ἐκεῖ, κατὰ μακρὰ, στὴν Ἑλευθέριαν Ἑλλάδα... Καὶ τὸ χέρι πάν-
τοῦ κατὰ καὶ ἡ καρδιά πάντα μεγάλη...

Ἦξερε αὐτὰ ὁ Τσοῦκας. Καὶ στὰ πλοῦτη καὶ στὴ φτωχία
ἐκεῖ δόξα καὶ στὴ καταδρομὴ καὶ στὴν ἀνέχεια καὶ στὸ μι-
σητοῦ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς.

— Κατάλυμα λοιπὸν, στὴ Τζατζα-Λέγκω, γιὰ τὸν «κύρ ἀστύ-
νη», διέταξε ὁ μουχτάρης τοῦ χωριοῦ.

— Ὅπου θέλεις, καπετάνιε !
Ἦναι νὰ τοὺς κἀν ὁ Τσοῦκας—Πλάτσα—Πλιάτσιαις, τοὺς ἄλ-
λους γαρῖανούς, ποὺ ἦσαν φτωχοὶ καὶ κακομοιριασμένοι ; Πῆγε
λοιπὸν στὴ Λέγκω.

— Τακτὰ, Τζατζα ! (Καλημέρα, κυρά).

— Καλὴς ἦρθες, «Μπέη μου» !
Καὶ κάθου ὁ Μπέης, χωρίς καὶ νὰ τοῦ ποῦνε, ἀπάνω στὸ ντι-
βάνι, μὲ τὰ στρωσίδια τὰ καλὰ, ποὺ χρόνια τὸ ἐκύτταζε καὶ δὲν
παράσε νὰ τὸ πληρώσῃ. Ἐβγαλε τὰ παπούτσιά του, ἐξάδειψε
τὰ παῖδά του, τὰ γονατὰ του, τὰ μουστάκια του καὶ ἔσπρε μιά
ἐκείνη ἀνακουφιστικὴ, σὺν νύμφας στὸ τέρας τῶν ὀνείρων του
καὶ τῶν κρυφῶν ἐπιδιώξεων του, ποὺ τόσα χρόνια τώρα τὸ νει-
κούσανε.

— Ἀ, ὁρὲ πρᾶ-πρᾶ, τζάτζα ! (Θεῖα).

— Μὰ στιγμιαία, Μπέη μου, νὰ σοὺ τοιμάσω κάτι τι...

— Δὲν περᾶει, Τζατζα-Λέγκω, ἄς εἰμ' καὶ πεινασμένος. Ἀπὸ
τὴν πρᾶξ δὲν ἔσκαπα, μὰ δὲν πειράζει, μὴ χαλιέσαι !...

Μὰ τί νὰ τοῦ κἀν ἡ στωχία, ποὺ τίποτε δὲν εἶχε ;
Τὸ κελὶ τῆς, προχθὲς τὸ ἄδειασε κ' ἐφοῦργισε τὸ ἄλευ-
ροῦσκό της. Ἦνα ἀρθρῶνιτοκο στρωσιμὸ ἀπόσπασμα ποὺ πέ-
σαν λίγο ἀλεύρι, μοναχὰ τῆς ἔμενε, μέσα σὲ μιά σακκούλα.

Μὰ πῶς, Τί νὰ φτιάξῃ ; Μὰ πῆττα !

Μάταια ἔχουν τὰ χωράφια ἔξω, δόξα σοι ὁ Θεός ! Πηττολά-
να, ἀγριολάχανα, νὰ φτιάξῃς δέκα πῆττες. Τ' ἀλεύρι, θὰ φθά-
σῃ καὶ αὐτὸ. Δοξασμένο τ' ὄνομά του !...

Ἦξερε λοιπὸν τσοκνίδες, θλίττα, λάπατα, κακαλῆδες, κ' ἔ-
βγαλε νὰ τὰ κόβῃ, φρεσκοπλυμένα, ἔτοιμα, μ' ἕνα πλατὺ μα-
ντιλάρι.

— Τάττε, Καὶ γράττε, καὶ γράττε !

Ὁ «Μπέης» ἔθλεπε ὅλη τὴν προπαρασκευή. Κατάλαβε ὅτι τοι-
μάσαν λαχανόπῆττα. Ἀλλὰ ἕνα ροῖ μὲ λῆξι, τὴ θέλεε ἐκεῖ κον-
τὰ μὲ λάδι πῆττα, πᾶει ποτὲ, γιὰ τὸν κύρ ἀστυνόμο ; Θέλησε
πᾶει τὸ πῆ, μὰ πάλι θασαγότανε. Ἦ παρὰτῆρησι ἔφθανεν ἔως
τὴν γλῆνάν του, μὰ τὴν κατάπινε καὶ πάλι. Ὁ παλαιὸς ὁ δοῦλος
δὲν ἔμενε τὸν σημερινὸν ἀφέντη, τὸν ἀστυνόμο, νὰ ἐκδηλωθῇ...

Μὰ σὺν Τουρκαραβάντης πονηρὸς, ἀποφάσισε νὰ τῆς τὸ πῆ
νὰ πᾶει :

— Καὶ, ὁρὲ Τζατζα, πρᾶ, ἔχετε τώρα καμμία Σαρακοστή, ἐ-
στὶν ὁ Χριστιανός ;

— Ὀχι, Μπέη μου, νὰ σὲ χαρῶ. Ἀκόμα δὲν ἦρθαν ἡ Ἀποκρῆς
καὶ Ἐσέτος πέστοναι ἀργά...

— Ἦ γαρῖανος δὲν ἔπιασε.

Ἦ γὰρ ἔξακολουθοῦσε νὰ κόβῃ ἄφθονα τ' ἀγριολάχανα, μὲ
τὸ πλατὺ μαχαίρι :

— Τάττε, γράττε, γράττε ! γρούττε !

Τὸ πῆ ἐργάταν πὺ κοντὰ στὸ ταψί. Ἀλλὰ ὁ Τσοῦκας—Πλάτσα
καὶ Πλιάτσιαις, δὲν τὰ χάσει :

Τὴν ἀναούτης καὶ τὸ ἀστυνόμος καὶ τ' «μπέης» καὶ τὶ «καπε-
τάνιε» ἦσαν :

— Ἀ, ὁρὲ πλιάτσα, εἶσαι φτωχία, ὁρὲ !... Μὴν θάνης λάχανα
πολλά καὶ σὲ λυποῦμαι, πρᾶ !... Στάσου, πειά, ὁρὲ !

Μὰ τί νὰ θάλω, καπετάνιε μου ;

— Ἦ θάνης λάχανα πολλὰ, ὁρὲ, καὶ σὲ λυποῦμαι, εἶπα, φου-
κατά...
— Καὶ πᾶς θὰ γίνῃ ἡ πῆττα. Μπέη μου ; Τί νὰ θάλω ;

— Βούττο, θάλε, μπόλικο, ὁρὲ !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΙ Η ΚΑΡΔΙΕΣ!...

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 313)

Ἦ ἀπαγορεύσαν ποῖν κοιμηθῶμεν.

Τὸ αὐτὸ λοιπὸν, πολλὰς φορές, εὐνῶμε τὸ πρωί, ἐμεῖς ἡ γυ-
ναίκα, μὲ μὴ σκέψιν ποὺ κυριαρχεῖ στὸ κεφάλι μας :

— «Ὁρὲ ἀφέντη αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος...» λέμε, δίχως νὰ ξέρουμε
ὅτι «ἔχει τὰ ἴδια αἰσθήματα, τὶς ἴδιες ἰδέες, τὰ ἴδια γού-
στα ποὺ ἔχω κ' ἐγώ...»

Ἦ ἔπειτα, ἕνα ἄλλο πρωί τέλος, λέμε κατὰπληκτες :

— «Ὁρὲ εἶναι τὸ εἶνα προσέξει μέχρι σήμερα... Περ' ἔργω !...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

— Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΩΝ

Στὸ τελευταῖον (τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1934) δελτίον τοῦ
Διεθνoῦς Γεωργικοῦ Ἰνστιτούτου, δημοσιεύθηκα ἡ ἀκόλουθος
πληροφορία γιὰ τὴν παγκόσμιον (πλὴν τῆς Κίνας, Τουρκίας,
Περσίας καὶ Ἰράκ) παραγωγὴν δημητριακῶν κατὰ τὰ ἔτη 1934,
1933 καὶ 1932. Ἰδοὺ αὐτές :

Α'. ΣΙΤΟΣ

(Ἑκατομ. μετρικῶν στατηρών)

	1934	1933	1932
Εὐρώπη	411	476	406
Βορ. Ἀμερικὴ	213	221	326
Νότ. Ἀμερικὴ	85	94	77
Ἀσία	115	114	107
Ἀφρικὴ	38	33	38
Ὠκεανία	39	50	61
Σύνολον	901	988	1015
Ρωσία	;	277	202
Γενικὸν σύνολον	;	1265	1217

ΣΙΚΑΛΙΣ

(Ἑκ. μετρ. στατηρ.)

	1934	1933	1932
Εὐρώπη	217	255	237
Βορ. Ἀμερικὴ	5	6	12
Νότ. Ἀμερικὴ	5	2,6	3,4
Σύνολον	227	264	252
Ρωσία	;	242	220
Γενικὸν σύνολον	;	506	472

ΚΡΙΘΗ

(Ἑκ. μετρ. στατ.)

	1934	1933	1932
Εὐρώπη	155	169	169
Βορ. Ἀμερικὴ	40	48	84
Ἀσία	27	23	24
Ἀφρικὴ	56	55	56
Νότ. Ἀμερικὴ καὶ Ὠκεανία	14	12	12
Σύνολον	292	307	345
Ρωσία	;	78	50
Γενικὸν σύνολον	;	385	395

ΒΡΩΜΗ

(Ἑκ. μετρ. στατηρ.)

	1934	1933	1932
Εὐρώπη	238	281	269
Βορ. Ἀμερικὴ	127	154	241
Ἀσία καὶ Ἀφρικὴ	6	5	5
Νότ. Ἀμερικὴ καὶ Ὠκεανία	16	13	15
Σύνολον	387	453	530
Ρωσία	;	154	112
Γενικὸν σύνολον	;	607	642

Μὰ αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο τὸν ἀγαπᾷ !

Σ' αὐτὸ ὅμως τὸ παγγίδι τοῦ ἔρωτος, ἡ γυναίκα πρέπει πάν-
τα νὰ προσέχη ; πολλὰς φορές νομίζει ὅτι ἔχει κερδίσει μιά φυ-
χὴ κ' ὡστόσο στὴν πραγματικότητα δὲν ἔχει κάνει τίποτ' ἄλλο,
παρὰ νὰ ἐμπόνησεν ἕνα ἐνοτικόν.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶχα νὰ σοὺ πῶ γιὰ τὸν ἔρωτα. Τὸ μάθημά μου,
καθὼς ὁλέπετε, εἶνε ἀπλό, μὰ σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι εἶνε ἀποτελε-
σμα τῆς πείρας μου, τῆς ἐρωτικῆς πείρας μου, ἡ ὁποία μοῦ ἔ-
χει δώσει μέχρι σήμερα «πολλές, πάρα πολλές πολυτίμες συμ-
βουλές !»

ΜΑΡΑΦΗ ΝΗΤΡΙΧ.

POUDRE DE RIZ LUCIE PARIS

Θέλετε την υγείαν και δρο-
σιάν τοῦ προσώπου σας ;
Θέλετε την χάριν καὶ την εὐ-
μορφίαν ;
Θέλετε νὰ προσελκύετε τὸν
γενικὸν θαυμασμόν ;
Αὐτὰ εἶνε κατορθωτὰ μόνον
ὅταν μεταχειρίζεσθε τὴν πρα-
γματικὴν Γαλλικὴν πούδραν ἐξ
ἀνθέων ὁρύζης

LUCIE

Πωλεῖται εἰς τὰ μεναλείτερα
Καταστήματα καὶ Ἀρωματοπω-
λεῖα.

Τιμᾶται κυτίον μεγάλον δρ. 48
Κυτίον μικρόν » 28
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν
Ἑλλάδα :

MIX. A. ΒΙΔΑΛΗΣ

Ἀθῆναι Σταδίου 28
Ἀριθ. τηλεφώνου 25-751
Πειραιεὺς Τσαμαδοῦ 3
Ἀριθ. τηλεφώνου 40-606

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.89

Διαδέτει τὴν πλουσιω-
ραν συλλογὴν χάρτου τα-
τσαρίας εἰς τιμὰς ἐργασ-
σίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ὀ-
τὸ τετραγωνικὸν μέτρον
τὰ τοποδετήσεως

Corina

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ - ΓΕΩΡΓΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ - ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4 - ΤΗΛ. 21.417.

Μά για νά υποδέξω

Μπορούσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν
ἐκδοχὴν ἐντὸς τριῶν λεπτῶν
τοῖσα Σαλτρὰ Ρόντελ ἐκ-
μέλεις διὸν λάβῃ τὴν ὀφει-
κτὴν καὶ ἐμβλαπτικὴν ἐκ-
λουτρήσῃ τὰ ποινεμένα τῆς
καλοὶ μαλακάνουν καὶ μετὰ
τῆς οἰκίας τῶν ἐκκεῖθενται
μὲ τὴν οἶσαν τῶν καὶ ἐξο-
διά παντός. Τὰ γυμνασ-
τεῖνται, τὰ ποινεμένα ἐκ-
Μπορεῖ νὰ φορεθῇ παλαιὰ
ἐνὰ νοήμερο μικρότερον.
Τὰ Σαλτρὰ Ρόντελ
ἐπὶ ἐγγυήσῃ εἰς ὅλα τὰ
καὶ ἀρωματοποιεῖται. Ἡ
εἶναι ἀσημαντός.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρός Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
Διατρίρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
Κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
Ὡρὰ 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἰατρός Μαιευτὴς Γυναικολόγος
Ὁδὸς Σκαλιστήρα 8α
(Λυσισατορείον. 3 1) 2-8

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 18